

העולם הזה

סוף-סוף – סולק סמל הרקבון במעמדה

סוף הרקבון עדי!

פרס' כניעתו של מחזאי החצד

מוסיניזון מעולם

מכתבים

הוא שהשפיע עלי, כי אם המחשבה שנים עשר שנים אחרי קום המדינה, אני אני יכול לבקר בכותל המערבי, כרצוני. שמואל דיין, ירושלים

הצילומים היו נפלאים והביעו את מלוא הטרגדיה של העיר המבוותרת לשניים, כשי מסרים אחרים מפרוידים בין העמים היושבים בה — מסרים שהם עולם שלם של שינאה ופחד.

אני מציעה סיסמה חדשה לצלמכם הנועז: לכל דבר יש גבול. דבורה חכמי, ירושלים

הנני סטודנט המתגורר בחדר שבני יחד עם חברי. ביום העצמאות יצא חבתי עם דודו לסילון בעקבות ובתכניתם היה גם לסייל. הנה, מאז עלמנו עקבותיהם, הייתי רוצה לשאול את צלמכם אם לא דעה במקרה דרך מיקפתו את חברי ודודו מעבר לגבול. פאול כץ, ירושלים

צלם המערכת מצטער על שלא היתה לו השווה לשאול לזוהתם של האנשים, אותם צילם מעבר לחומות.

תמוז בשדה

בגליון העשור (העולם הזה 1075) נמסרו עלי בברים חסרי יסוד, לא כתבתי את הי רשימה נגד מרשעיו של שאתם מייחסים לי, ובכלל אינני כותב את המדור עזי ישות. פנחס שדה, תל-אביב

סופר הארץ פנחס שדה, שכתב כמה מן הרשימות שהופיעו במדור עזי ישות, לא כתב את הרשימה הנדונה. היא נכתבה בידי בנימין תמוז, הכותב עתה את המדור עזי ישות. גבדו.

דור המד

קראתי את הרשימה על כנס דור המד (העולם הזה 1075). שנערך לאחרונה בתל-אביב בחסותם של האדונים בניו, לבנו וסוספל. מבלי להכנס לעומק הרשימה, בה מילאתם דעתי את חובתכם לגבי העמדת כבוד המחתרת במקומה, ומבלי לגנוע במטובי הכנס עצמו שהיה יוכל העשור לכבוש יפו העתיקה והצלה על יתר פעילות המחתרת, מרשה אני לעצמי להעיר לכם הערה קטנה. העתה הצרפתי הבחתי תלוי להימנע הביא ידועה זו בראש השטותי מן העולם הרחב, לפני היריעה על כנס דור המד: "מסורת תל-אביב עזרה מספר פעילים סומנוסטים אשר חילקו כרוזים המזמינים את הישוב להפגין נגד ביקורו של מר סוספל בישי ראל... הייתם צריכים להביא ידיעה זו במסגרת של אכל. הנה — זו הדמוקרטיה הישראלית וזה החופש בארצנו, שלמענם נלחמה המחתרת ושעליהם אתם נאמקים כי יום. ה. בן-אריה, פאריס, צרפת

ישראלי בין ערבים

בדאי תתקל לקבל מכתב מנסוס. העתה נים שאני מקבל כאן הם העולם הזה והארץ. ומזה אני באמת מקבל מסיפה מה נעשה בארץ. תודה על הרפורמות הטובות והמענינות ביותר. כמה מילים על עצמי. לשם הכרה: אני משמש כאן אסיסטנט פרוססור במחלקה לחיטול. שירותי בפלמ"ח בי מסגרת העצמאות, הנני בוגר הסכניון וקיבלתי את תואר הדוקטור באוניברסיטה של קלפורניה. הנני באן ישראלי ויחיד, ויש כאן מספר גדול של סטודנטים מכל ארצות ערב. הנני ביחסי ידידות עמם והנני מדבר רים מכובד על הכעיה הבערת — השאלה העברית.

ובכו, כולם בלי יוצא מהכלל, כולם מסוי דמנים מהלבנון ומעיראק, הם בעד פדרציה של כל ארצות ערב. הם מעריכים מאוד את גמאל עבד אל-נאצר. כפי שהמבב הפוליטי כעת מראה, תהיה פדרציה ערבית של כל ארצות ערב תוד עשר שנים, עובדה עוד לא פגשו סטודנט ערבי מכל ארץ שהיא, שלא יתמודד בפדרציה כזאת.

הדבר הראשון שפדרציה כזאת תעשה, וזה שוב לדעת הסטודנטים הערביים, היא תיפטר מכל המיעוטים שעשו להם צרות כל השנים — הדרוזים, הכורדים, המונגולים והישראלים. במיוחד הם שונאים את ישי ראל. הם מודים שהדבר היחיד שיעזר את ישראל תהיה מחלוקת בין מצרים ועיראק על מנהיגות העולם הערבי.

מתוך הבורות הגדולה אני רואה את הכאי ישראלי הפדרציה השמית, שאתם מברכים עליה כל הזמן. הערבים יסכימו לקבל את ישראל לפדרציה כזאת רק כמדינה כפופה פדרציה שלשית, ולא כחבר שווה בזכות. כל עזרה ישראלית להקמת פדרציה כזאת תהיה חרב פוסיית, שתשמיד את עצמאות המדינה. לפי דעתי הדרך להצלת עצמאות המדינה היא רק להיות חקים יותר מכל הפדרציה. גם יחד, לפעול נגד הקמת פדרציה שמית ולהתחבר עם בעלי ברית כמו צרפת, תורכיה וסוריה, שנים הם פוחדים מפני פדרציה כזו. ד"ר א. לורנס, קנזס, ארצות-הברית

הדרום הפרו

הילד יצחק מלכה נר ברחוב ההסתדרות מס' 27 בבארשבע. באותו רחוב נמצא גם בית-החולים הרבה. ההורים של יצחק היו מרוצים מאוד משינוי זה, סוף סוף מה שלא יקרה תמיד טוב שיש רופא בסביבה. מה שלא היה ידוע להם, הוא שביט החולים הרבה לא מביש עזרה ראשונה במסרי אסון, כשהישראלים הפכו את יצחק חקסן, שותף רם מרגליו הפצועה, כדי שישגיח לו עזרה בבית-החולים, לא נתנו להם להכנס אפילו אנשי הרסה אומרים. החוקת חדר מקרי אסון עולה לנ 80 אלף ל"י בשנה אין אנו יכולים לשאת לבדנו בעול. מנינו לי קופת חולים ולעזריה ולא זכינו לתשובה, לכן היינו נאלצים לסגור את חדר מקרי ה אסון. מה יקרה בינתיים אללה יודע. נתפלל שלא יקרו בברים רציניים, אחרת יצטרכו פועלי בארשבע לומר תהילים. משה כהן, בארשבע

בני תש"ח

ביום האינסופי של שיעמום מודפס, היה גליון העשור שלכם (העולם הזה 1075) קרן אור מרעננת — החל מהשער הצבעוני ה נפלא וכלה בחומר משנת תקומת ישראל, אשר כה היטבתם להגישו. ואילו בחומר הי שופר של אותו גליון, לא היתה אפילו השמחה אחת!

נעמי שטרן, תל-אביב

לא הוזכרה תקופה רבת הוד ועלילות זו התקופה של עמידת ירושלים בנבירה: ליכודו של הישוב היירושלמי, שהיה למפת ירדנות הבאים, חלקו של האיש חשיטת שי לא זכה לאית נבירה אך כבודו ועמידתו גלא חת עם נלעד נאמן לכל ההורות. אשר לור, מדסיל, צרפת

מכל התמוזות שפורסמו בשבועות אלה לי רגל העשור, אף לא אחת הכיעה במבט אחר את כל היות של הימים ההם כמו הבחורה הנחרת, שאת המונחה פירסמתם בפתח הי מוסף שלכם לחג העשור. היא כבישה את לבי במבט אחר.

מה קרה עמך? מה יממה? האם היא היש נתנה סאז? שמה היא נשואה ואם לילדים? אני כולי מלא סקרנות. אלא, פרסמו את הפרטים!

דוד צימרמן, רמת-גן

גם המערכת תשמח לשמוע פרטים על הצעירה, שצולמה לפני 10 שנים במשק תל יוסף (ראה תמונה), אך נישאה בינתיים ו עזבה את המשק. כל מי שידע את קודר תיה, או את קורות שאר הצעירים והצעיר רות שתצלומיהם הופיעו בדאשי העמודים של מוסף העשור, מתבקש לכתוב על כך למערכת.

הג העשור

הייתי אחר מאלה אשר נשארו בביתם, במשך כל חגיגות העשור, כנלל תאונת דרכים המרתחת אותי למיטתי זה החודש השלישי. כל רשמי החג שקיבלתי היו דרך שידורי קול ישראל (אשר חלק מהם היה מצוין) והעתונות. אולם בו בזמן שרוב העתונים יצאו ידי חובה לעידי גיבוב מלים על נאמקים, רגלים, אורה זה ואיש רגול זה, סיפק לי העולם הזה (1074) תמור

בת תש"ח

נת מושלמת ומרתקת. לא רק שהכתאת את צילומי המאורעות, אלא שנתתם גם חומר עשיר לקריאה ולמחשבה. דוד שניאור, חיפה

רגשי כבדני מובעים לכם, ידעתם לשכוח למאורני העשור את חסאי חכלי לירת הי חג, ולתאר נאמנה את מאמציהם המוצלחים. הוכחתם לקוראים שאינם נותנים לדעות קדומות לסטורנס.

בתיאור מסדר צה"ל בירושלים נפלה ט עות מצערת, ככתבתם אודות קצין הצנחנים שהתעלף, כי הוא נפל כמה פעמים. הרי לאמיתו של דבר, אחרי פעם אחת, הנבר כבר התאושש. שנית, הוא לא נשען על אחד מחיליו. קצין צנחנים לא יעזו להשען על חמטא במצוקה בדיוק כמותו. מה שבאמת קרה הוא, שאחרי שהקצין התאושש נתן המפקד פקודה לשלוש מספרות יחידות חיו להיכנס לתוך נושיו החיליים, לנצל את הצל שנופות החיליים השליכו, לשבת כשה דקות על האדמה, ולחזור לקומם מהחל המצער לצעור.

בימי חג העצמאות ישבתי בחברה סברי יגית ופגיתי אליהם בבקשה לשיר שירים מימי מלחמת השחרור בחנה של המדינה. ואני ענה לי אחר מהבחרה: אם לשיר, מוטב לשיר רוקנרול וצה"ל צה"ל. זה מוכיח כי הנוער העירוני מעדיף את השירים הכי לוגיים על ערכי העם, ובה טמונה סכנה פנחס שחר, טבריה

מעבר לחומות

רושם עז במיוחד עשתה עלי הרפורמה נגד תכונת הלגיון הערבי, ביום המיעד הי נעל בירושלים (העולם הזה 1074). אולם לא ההישג העתונאי — החשוב כשלעצמו —

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

רוב איתן

עורך כיתוב:

דניאל קצת

כתב בכיר:

אורי פז

עורך תבנית:

אחרי צור

צפם המערכת:

אריה קרו

העולם הזה

החופש גליקסון, חת-אביב, 1975 (26785)
ת.ד. 336, מען למברקים: עקלמקס
המחיר: לאור: העולם הזה בע"מ
דפוס: משה שהם בע"מ, תיא, טל. 62239
ההפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב
המערכת: אינה אחראית לתוכן המדעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

יחסים מיניים עם פרוצות. למרות שגם זאת עבירה על חוקי המשרה, קבע סהר בהת הסדות כי לא יעמיד את שטיינברג לדיון, כדי למנוע את המחזה הכביש שפרוצה ת עיד נגד קצין-משטרה. לשטיינברג לא היתה שום דרך להגן על עצמו.

סהר ידע שזה שקר מתועב. הוא ידע כי שקר זה עלול להרוס את חיי המשפחה של קרבנו, לגרום נזק שלא-יתוקן לנפשו של ילדיו הצעירים, שקראו את הדברים הי גוראים עם חבריהם בבית-הספר. עד לאיזה מעמקים של התנונות מוסרית רשאי אדם לדרה, בבואו לקום את נקמותו הראשית במאמצים כאלה?

מאז עברו שנתיים. איפה עומד סהר עתה, ואיפה עומד קרבנו? דעת-הקהל הת רשמה מיד מן הדברים הפשוטים והחודר רים-ללב של הקצין המפוסר, כי אשר העמדנו לרשותו את עמודי עתון זה כדי להשמיץ את הצד שלו. פעמים יצא כמנצח בבית המשפט. עתה הוא איש מכובד על הכל. ואילו סהר, שנראה אז ככלי-כח, גורש עתה בבושת פנים, אחרי שהוגדר רשמית כי שקרן וכמקרה טראגי.

אסור לעבור על דבר זה בי שתיקה, אפילו על מנת לעשות זיססה יפה של סלחנות. יש דברים שאסור לסלחם, פן ישמש הדבר פיתוי לאחרים. לכן נצטט הפעם, בלב כבד, פסוק אחר: "שבע יפול צדיק וקם, ורשעים יכשלו ברע."

★ ★ ★

אין לנו מלחמה עם המשטרה. נכנסנו לפני שנתיים וחצי לי מערכה קשה וכפופה-טובה, ש לא היה לנו מה להרחיח בה. נגד יריב שעלה עלינו פי אלה, עשינו זאת מפני שמצפוננו אמר לנו שאסור לעמוד מנגד בשעה שקבוצת אנשים מנצלת את הי משרה להנאתה הפרטית והור פכת אותה בעליל סכנה לציבור.

ידענו כי בכל ימי המאבק ליה אותו בר כותיהם האילמות של מיטב אנשי המשטרה, קצינים סמלים ושוטרים. במקרים בלתי-ספור רים הופגנה אהדה זו בחשאי לעינינו בי צורה נוגעת ללב, לפעמים אף באומץ-לב רב. ואילו הקבוצה שנשבעה להשמידנו, ושלא נותנה מפני כל אמצעי כווי, היתה ונשארה מוגבלת לכמה אנשים בצמרת ומלחכי פני כחם.

אם יגשו עתה אנשים חדשים בלב תמים וברצון כן לתיקון מצב המשטרה, נעמוד לימנים כמיטב יכולתנו, נדריכם בעצתנו ו ניתן להם את האשראי המוסרי הדרוש. גם כן יהיה צורך בגיוס כל הכוחות המוסריים והציבוריים כדי ליצור שוב משטרה כפי שהיא צריכה להיות במשטר דמוקרטי: טהורה, יעילה, מאופקת בשימוש בכוח נגד כל בני הארץ (כולל מיעוטים ויוצאי-דופן), מושתתת מכל השפעה מפלגתית וכיתתית, מושרשת בלב הציבור והנהיגת מתמכיתו המוסרית והמעשית — משטרה שאנשים זקופי-קומה וישרי-לב יתגאו ללבוש את מדיה.

ביומי פרשת שטיינברג, דרש הקצין הי מפורט כי יתגאו בו בצדק — יאשימיהו כדיון ויתנו לו להגן על עצמו בבית-המשפט, או יחיוירו אותו לתקידו. או פירסם סהר הודעה רשמית (שהיתה על כן מחוסנת בפני תביעת-דיבה) ובה ההאשמה המפורשת כי שטיינברג איש גשוי ואב לילדים, קיים

מזה כמה שבועות קוצרים אנחנו קציר של נצחונות מוסריים וציבוריים, שיש בהם כדי למלא בשמחה את לבו של כל המאמין כי האמת סופה להתגבר.

תחילה ירד מן הפרק מחזה-ההסתה וזרוע אותו לכלבים. למרות הפגנת-הראותה של ביגיי וחברי הממשלה, ולמרות שהעולם הזה עצמו לא נקא אצבע כדי להזיק לו, טבע המחזה בים הבו הציבורי, כי מי שנגע בו יצא מלוכלך ומושפל.

כמעט באותו זמן עצמו נתגלה ייגאל מוסינזון עצמו בכל חרפתו, בפרשתו האר שית המבישה. האיש שנבחר עלי-ידי אלופי השחיתות כדי להרוס את המעמד הציבורי של העולם הזה, שקע בבוץ, משך עמו את כל מי שתון לו יד. השבוע נכנע לאורן כל החזית.

ובאותו זמן בא השבוע הנצחון החשוב ביותר: שנתיים וחצי אחרי שהעולם הזה העז בפעם הראשונה לדרוש את פיסטוריו של יחזקאל סהר סולק האיש, על אף הי מאמצים הנואשים של גדולי המדינה להצילו מגורל זה.

נדמה שלא במקרה באו כל הנצחונות הי אלה בעת ובעונה אחת. לאנשי הצמרת נוח מאוד לבצע את נסיגתם דחקה בימים אלה. בחיפוי מסך-העשן שהונח עלידי טדי קור לק וחבריו בועדת-העשור, בימי התנגדות, לי אור היוקיוקן-דיינור, אחרי שפגה מעט המתחיות הפנימית ושכבו הסכסוכים הפני מיים, אפשר לבצע את הנסיגות ביתר קלות מאשר בימים כתיקונם.

★ ★ ★

קל היה לי להזכיר עתה שוב את אותו פסוק נהדר: "בנפול אויבך אל תשמה, רם בבשלו אל יגל לבך", כפי שעשיתי לא פעם במדור זה. היית מציין מן הסתם שזו הת נהגות גיטלמנית, ומקבל את הדבר בסיפוק נפשי רב.

הדבר היה קל לי שבעתיים כי מעולם לא היתה לי שום שנאה אישית אל סהר. לא שנאתי כאשר לא עשה מאומה כדי להביא לדיון את האנשים שנשלחו עלי-ידי חבריו בשלטון לשבור את עצמות עורכי עתון זה לפני ארבע שנים. לא שנאתי כאשר החיים מיסמכים סודיים מערכת זו והעברים לידי יריביו הפוליטיים. לא שנאתי אפילו כאשר אמר לעתונאים שהנחנו בעצמנו את הפצצות במערכת ובדפוס שלנו — פצצות שפצצו אנשים ויכלו לקטול עשרות אחרים — עוד לפני שהוקרו את פתחו בחקירה. איני מסוגל לשנוא אנשים, ואיני שוא את יחזקאל סהר גם עתה.

אם בכל זאת לא אצטט הפעם את הפסוק, אלא אשמיע פסוק אחר לגמרי, הרי זה בגלל מעשה שלא נגע על כלל. לא היה זה ענין פוליטי או ציבורי. היה זה מעשה נבלה שנעשה עלי-ידי יחזקאל סהר, במלוא הכהרה ובדעה צלולה, נגד אדם שהיה נראה לו אז כחסרי-ישיע.

בימי פרשת שטיינברג, דרש הקצין הי מפורט כי יתגאו בו בצדק — יאשימיהו כדיון ויתנו לו להגן על עצמו בבית-המשפט, או יחיוירו אותו לתקידו. או פירסם סהר הודעה רשמית (שהיתה על כן מחוסנת בפני תביעת-דיבה) ובה ההאשמה המפורשת כי שטיינברג איש גשוי ואב לילדים, קיים

בין קס וזיהוי

זכות לתסביכו הפרטיים. אולם כשהמזכיר בראש ממשלה, וכאשר תסביכים פרטיים אלה הופכים למדיניות לאומית, אסור להתעלם מהם. הם עלולים להוביל לאסון.

לפני שנה ורבע כבשו חיילי צה"ל את רצועת עזה. לדעת רוב הפרשנים היתה אפי שרות טובה לספח את הרצועה לישראל, אילו היתה מוענקת אזרחותה ל-320 אלף תושבי הרצועה, ומובטח שיקום לפליטים.

דויד בן-גוריון הכריע נגד קו זה, והחזיר את הרצועה לגמאל עבד אל-נאצר על מגש של פחד. הוא הסביר זאת בגלגל בכך שאין לישראל יכולה לעכל אוכלוסיה זו, היתה מגדילה את המעוט הערבי במדינה לחצי מיליון. מפי ביג'ה היה זה הסבר כנה. אפשר לומר שישראל איבדה את עזה, מפני שלפני 53 שנה נבחר עולה חדש בשם דויד גרין מפני התנועות המזרחיות והצעקות הרגניות של הסוורים בנמל יפו. זוהי הפשטה, אך יש בה גרעין אמתי. מזה שני דורות מתנהלת מדיניות הישוב והמדינה לאור מניעים אלה.

★ ★ ★

י תכן כי הטרנדיה של ההתנגשות הערבית-ערבית בתוך גבולות ישראל חשובה יותר אף מן הטרנדיה של התנגשות זו מעבר לגבול. יש משהו סמלי בכך כי הכרזת ביג'ה על פינקסיהויהויה באה ערב התנגשויות הדמים החמורות ביותר שאירעו אי פעם במדינה, כתוצאה מהפגנות ערביות. מאז מלחמת תש"ח ניתנה למדינה החדשה הזדמנות של זהב לרכוש את לבם של 200 אלף אזרחיה הערביים, וביחוד של רבבות בני הדור החדש, שכבר גדלו והתחנכו ב"מדינה עצמה. יכולנו לחנך דור שישלב בלב את האידיאלים הלאומיים של שני העמים. יכולנו ליצור חברה ערבית בעלת מבנה מע"מדי חדש, מופת למרחב כולו.

יכולנו להפוך את ערביי ישראל למרכז הרוחני של העולם הערבי. קרה ההיפוך. כדי לאפשר את שוד הרכוש הנטוש בידי קבוצות של חמסים, כדי לתת פות על תסביכי-ההתנגשות של פקידים אשר גדלו תחת שוט הקוזאק, כתוצאה מרגשי הפחד של צמרת מזדקנת, נעשה הכל כדי להפוך את הדור הערבי הצעיר בארץ לאויב. חלקם ברחו והעמידו את עצמם לרשות שירותי-המודיעין של צבאות ערב. רבים אחי רים וריקים עתה אבנים ברחובות ישראל.

האיש המסרב לקחת לידיו פיג'ה קסזיהויהויה הנושא אותיות ערביות, הוא האיש הפולל את דרכה של מק"י אל לב ההמונים הערביים. יתכן כי הסוורים שקיבלו ביפו את פני דויד גרין מפלונסק בצורה כה "בלתינעימה" עשו שרות רב לקומוניזם הבינלאומי.

★ ★ ★

ה שבוע אירעה תקרית טראגית ב"מושב ליד באר-שבע. נער עברי בן 13 הרים צינור כדי להכות בו כמה בדואים מרודים, ששאבו מים ממעי המושב. הצינור נגע בחוט חשמלי. הנער התפחם.

יש משהו סמלי גם באסון מח"ריר זה. הוא אומר: אבות אכלו בוסר, ושני בניו תקהויהויה. הוא אומר: הבנים שלא השכילו להי"גמל מהפחד התת-הכרתי של יוצרי פלונסק, עלולים להיפגע עצמם.

בארץ גדל דור המכיר את הערבים, היודע לדבר מעט ערבית, האוכל מאכלים ערביים ויוצר מוסיקה מזרחית. דור זה משוחרר מן האהמה האינסטינקטיבית של הוריו. הערבי אינו זר לו, ועל כן אינו מפחדו פחד שור-שי. הוא חייב להשתחרר גם מן התסביכים הפוליטיים — פירות-הפחד.

אספסוף עיון, מסוכן, אימתני.

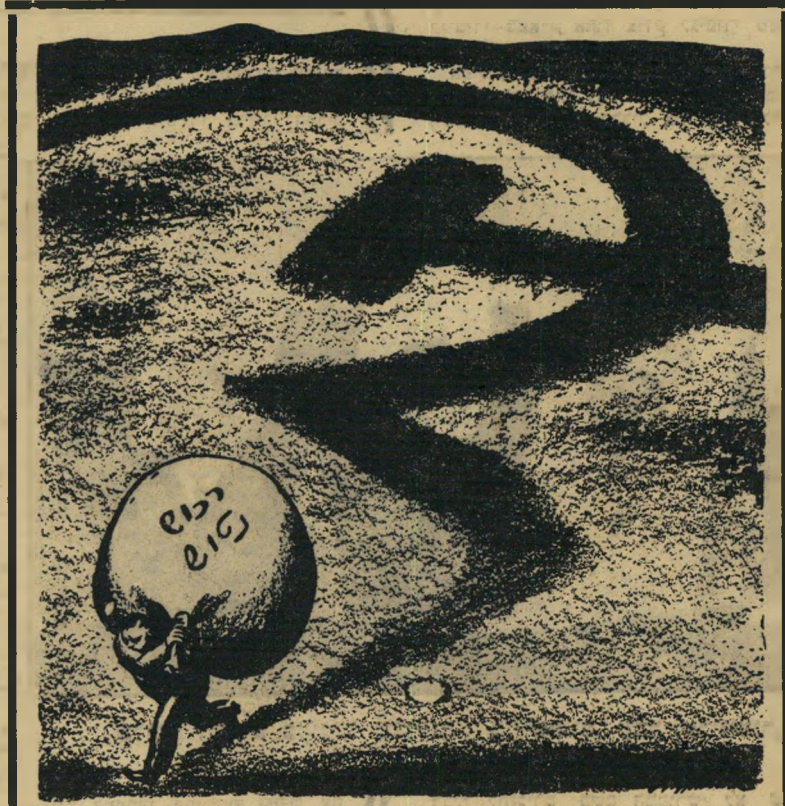
והי אמיתה פסיכולוגית יסודית: הזרות מולידה את הפחד. מאז ראשית האדם, פחד בן-אנוש מן הדברים שאינו מבין, ושונא את אלה שהוא פוחד מפניהם. מבחינה זאת מסמל דויד בן-גוריון — העולה החדש מפלונסק בשנת 1905, וראש ממשלת ישראל בשנת 1958 — ציבור גדול של אנשים, שבאו ארצה מאירופה אחרי שי התבגרו בגיטאות של המרחב הסלאבי. בשי בילם המזרח הוא דבר זר, מבחיל ומפחיד, ופחד אישי זה הפך ליסוד השקפת-עולמם. אין להם מושג על יופיה המקסים של השפה הערבית. אין הם יודעים דבר על

פיעה השפה הצרפתית בצד השפה העברית. אמנם, הצרפתית היא שפה זרה, בעוד הי ערבית עדיין שפה רשמית בישראל, שפה המפארת את מטבעותיה וכוליה. אך נפשו של ראש הממשלה סולדת מכך.

★ ★ ★

מי ששוקל בדעה צלולה את כל התור פעות הנפשיות האלה, מקבל את הי רושם שאין המדובר בתפיסה רציונלית.

יש צורך בניתוח פסיכולוגי. כמעט ואמרתי: פסיכראנאליטי. את המפתח נתנה בידנו, בכנות תמימה הכוהנת הגדולה של פולחן האישיות — ברכה חבס, בעלת "אחד בדורו". ביד אמן תיארה את בואו של דויד גרין לארץ-ישראל:

האיש וצרו

אוצרות התרבות הערבית, שהאירה בשמי העולם עת היתה אירופה שקועה במחשכי ימי-הביניים. ההיסטוריה הערבית היא ספר תתום להם. בעיניהם הערבי — כל ערבי — הוא פראדם מהמזרח, הרוצח לידים בשנתם.

אין זו תופעה יחידה במינה. כך הרגישו הלכנים הראשונים בפריי ריה האינדואנית, כך הרגישו הי צרפתים בין הרי אלג'יריה.

ישנם כמה פסוקים האופייניים לכל תחור שות-האימה, ואפשר לשמעם גם בישראל: "הערבים מבינים רק את שפת הכוח... אספסוף מלוכלך זה לא יהיה לעולם ל... עם... הם יתיכו לך בפנים ויתקעו לך סכין בגב... הם כולם צבועים... כל יחס אנוש כלפיהם יבינו כסימן של חולשה..."

דבר-איוולת? לא, זהו הפיטוי הרגיל של רגשי-פחד, שמקורם באריהבנה גרעית. זוהי התנגדות אינסטינקטיבית בפני עולם זר. פסוקים אלה עוברים מארץ לארץ, נשמעים מפי אנשים קטנים ונפחי דים ממציאות בלתי-מוכנת להם.

★ ★ ★

א ילו היה דויד בן-גוריון אדם פרטי, לא היה הדבך נוגע לנגד לכל אדם. ה

מ ר דויד בן-גוריון סירב לקבל את פינקסיהויהויה החדש, שהוצא על-ידי משרד-הפנים של ממשלת-ישראל. את סירובו נימק בכך שאינו מכיר בזכותה של השפה הערבית להופיע בפינקס. בפינקס החדש, כבקודמו, מודפסת הערבית בצד העברית.

עצם הסירוב לקבל פינקסיהויהויה, הנהו פינקסיהויהויה בפני עצמו. כי בסרבו לקבל את התעודה מסרי בות אלה, זוהי דויד בן-גוריון את עצמו בצורה הכרוכה ביותר.

★ ★ ★

ה הפגנה פומבית זו, שעוררה תשומת-לב עולמית, נתן בן-גוריון בי טוי לתופעה שאינה פוליטית בעיקרה. היא הרבה יותר עמוקה. הוא חשף את העולם הרגשי והרוחני החבוני בנבכי לבו, המדריך את מעשיו המדיניים ואת הכרתו הרעיונית. מבחינה פוליטית גרידא, היתה הפגנה זו חסרת-הגיון. מזה כמה שבועות עסוק ביג'ה במטרת סיסמות מצלצלות על שלום וי אחחה. כמה פעמים רמז שהוא מוכן להצטרף לפדרציה שמית, ואפילו לרפובליקה הערבית המאוחדת. הוא הביע את נכונותו לנסוע לקאהיר כדי להיפגש עם גמאל עבד אל-נאצר. הוא עשה את הכל כדי לעשות רושם טוב בעולם, ולהוכיח אגב כך בשוק הפנימי שאינו נופל מנחום גולדמן בתפיסתו המרחבית.

אם בכל זאת קולקל את הכל במכה אחת, בהבעת שינאה שורי שית זו לשפה הערבית, בה דוכי רים למעלה מעשירות אורחיו ישי ראל, הרי עשה זאת ללא שיקול פוליטי. בן-גוריון השמי הוא בר בה תעמולתית. בן-גוריון האנטרי ערבי הוא האיש האמיתי.

★ ★ ★

ב בן-גוריון הוא גאון בטכסיסים מפ-לגתיים. זהו כוחו האמיתי. הוא מסוגל לרקוד בעת ובעונה אחת בחתונות אידיאל לוגיות רבות ונגודות. אולם בשטח האחד הזה — התנגדותו המוחלטת לכל דבר ער-בי — היה ונשאר עקבי עד הסוף.

ראש ממשלת ישראל לא ביקר אף פעם אחת בעיר ערבית או בכפר ערבי, מאז קום המדינה.

כאשר ביקר בנצרת העילית, קרית עולי פולין שבמרומי ההר, נמנע באופן הפגנתי מלבקר בעיר הערבית, מרחק מאות מטרים. כמשך העשור הראשון של עצמאות יש ראל, לא קיבל ראש-הממשלה אף משלחת אחת של אזרחים ערביים. במקרה יחיד אחד, תחת לחץ מפלגתו, נאות להתראות עם חברי-הכנסת הערביים הרחוקים לעגלת מי פא"י, להבטיחם בחטות (דבר קוים).

בחיגות יום העשירי שלב על האחוה השוררת בין היהודים לבין "הדרונים ושאר המעוטנים במדינה", הוא לא יכול היה ל-הוציא מפיו את המילה "ערבים" — למרות שבצה"ל משרתים כיום גם ערבים נוצריים.

האיש שלמד יוונית כדי לקרוא את אפלטון במקור, שלמד ספרי דית כדי לקרוא את סרוואנטס, העוסק בסאנסקריט כדי לקרוא כתבים חודיים עתיקים — לא מצא חובה לעצמו ללמוד ערבית, כדי לקרוא את יצירות-הפאר של הי תרבות הערבית במקור. במלאת 53 שנים לעלייתו, אין דויד בן-גוריון מבין שידור או עתון ערבי.

בבקר בנגב, עמד על כך כי השלט "עין-ראדיאן" יותלף בו במקום, לנגד עיניו, בי שלט "יוטבתה", כי השם הערבי היה לו לורא. כשנשאל בבאר-אורה לשם הערבי הקודם של המקום, הפליט ברוגו "איני יודע ואיני רוצה לדעת".

הפגנת פינקסיהויהויה היא רק חוליה נוספת בשרשרת זו. מעולם לא נודע שדויד בן-גוריון סירב לקבל דרכון ישראלי, בו מו-

מעודדות. דבר החל קורא לשליט קאהיר בשם "רודן כשולון", מעריב ציין בשמחה בכותרת שמנה כי עבד אלינאצר יצא ל"מוסקבה" באפילת הלילה. אולם היתה זאת איחלת להתעלם מן ההשפעה הפסיכולוגית העצומה של הביקור בכל רחבי המרחב ה"שמי".

אחרי ניהור וטיטו. לפני תריסר שנים בלבד היתה מצרים מושבה בריטית, אשר חילים בריטיים (וערבים מארץ-ישראל) התלכו בחוצותיה כשהם שרים "קינג פארק, קינג פארק" — אינצל אבוק, אינצל אבוק! לצלילי ההמנון המצרי הלאומי. הבריטים כפו על המלך את ראשי-הממשלה הרצויים להם באיום של תותחי טנקים, הצבא ה"בריטי נהג באזור התעלה ככתוף שלו.

הפלאחים של עמק הנילוס — ושל בקעת הפרת והרי האטלס — אינם מבינים ב"סטאטיסטיקות כלכליות. אולם הם מבינים מה פירושו של דבר כאשר אחד משני האישים החשובים ביותר בעולם מחבק שליט ערבי ומבטיח לבקר בקאהיר, אחרי ש"אנשים כמו ג'והארלאל ניהור, יוסף טיטו, אנתוני אידן וחבריהם ביקרו את עבד אל-נאצר בביתו.

שום ראש-ממשלה זר, מלבד או נו הבור מאי, לא ביקר מעולם בישראל, ושום מדינה זרה, מלבד ארצות-הברית, לא הזמינה אליה מעולם את ראש ממשלת-ישראל. בעולם המדיני, בו יש ערך רב לסמלים, היתה לדבר חשיבות. הוא הצדיק בהחלט את הרעיון שמוטב למנהיגי ישראל לשכוח את

חנם

הגנה על ההגנה

"הגנה על ההגנה!" זעקו אנשי מפ"ם ואחיות-העבודה. "התגייסות להזכרת חלקם של פעילי מגבית ההתגייסות!" דרש דובר אחר. "מוסד להסדרת פירסומת של סודות העבר!" תבעו אחרים.

גם השבוע היתה צמרת המדינה עסוקה עד מעל לראש בזכרונות האתמול. כמעט כל החוגים שהיו קשורים במאבק להקמת המדינה, נפגעו במידה שבה מנאומיו של דויד בן-גוריון, ששכח לא רק את פעולות אצ"ל ולח"י, אלא התעלם ללא משוא-פנים גם מפעלם של אישים כמו אליהו גולומב ויצחק שדה. בעיני דויד בן-גוריון מתחילה ההיסטוריה במקום שם נטל דויד בן-גוריון את ענייני הבטחון לידי.

היסטוריה לפי מפתח. היה משהו היתולי במאבק זה על האתמול. כי אף אחד מן הניצים לא תבע את עלבונה של האמת השלמה. כל אחד דרש רק כי יעלו על נס את פעולות הכת הקסנה שלו, וכי יורקן לאשפה את הנסים של כל שאר הפלגים. ביותר בשמאל התגבשה הכרה נאורה ש"אפשר לחלק את העבר לפי מפתח מפלגתי, על בסיס קואליציוני מוצק — אחוז קבוע לגיבורי מפא"י, אחוז צודק לגיבורי מפ"ם, וכן הלאה.

אפילו משה שרת, שהתעלה עד כדי דרישה להכיר בתרומת "כל חלקי תנועת-המר"י (ובצורה עדינה זו הכליל את אצ"ל ולח"י,

• **תוך שנה וחלוף שינויים מהפכניים נוספים במשטרה.** קבוצת-המנהלים של ביג"י החליטה לגייס צוות שלם חדש מבין המפקדים המשוטתים המצטיינים של צה"ל, לשלחו ללימוד ממצה של בעיות המשטרה בחוץ-לארץ ולהכניסו בעוד שנה לתפקיד במקום הסגל הנוכחי.

• **חברת התעופה אליעל, חברת ארקיע ומכון הדבק, עומדים להתאחד.** בראש החברה החדשה, שתהיה בבעלות הממשלה בלבד, יעמוד אלוף אשר ישוחרר מצה"ל. השם המוצע לחברה החדשה: שרותי תעופה ישראלים.

• **מפא"י תחולל מהפכה בהסתדרות "הנוער העובד".** הצורה: התפרקות התנועה המאוחדת, השייכת למפא"י, והצטרפות כל חבריה לנוער העובד, דבר שיתן למפא"י רוב מכריע בהסתדרות זו. בה יש לה כיום 60% לעומת 40% של אחדות העבודה. מכיוון שהקיבוץ המאוחד של אחדות-העבודה תלוי בתגבורת נוער משורות הנוער העובד, מקווה מפא"י כי מהפכה זו תכריח את אחדות העבודה להתאחד עם מפא"י.

• **חתול שחור נוסף יעבור בין מפא"י ומפ"ם בשדה היי-התיישבות.** מפ"ם עומדת לארגן מערכה ציבורית גדולה נגד מפא"י, בטענה כי מפא"י הבטיחה לה מושב אחד בחבל עדולם, אך הוציאה אותו מן התוכנית.

• **המערכה בין הרב הריפורמי היפואי אברהם בכר לבין הרבנות הראשית, עומדת להתחדש.** לאחר שלא הצליח בנסיונותיו לאסוף סכום כסף לבנות בית כנסת מתקדם, הן פעם בא אלינו דוד והודו דתיים, שיספלו בסיוד ענינים פורמליים משרדיים, הקשורים בעניני דת. הרבנות, רואה בכך נסיון לגזול ממנה מקור הכנסה חשוב, תעשה כל מה שביכולתה כדי להפריע לבכר.

• **זרם התיירות מגרמניה לישראל יגדל,** אחרי שמשלחת ישראל בקלן עשתה את הסיורים המתאימים עם חברות הנסיעות הגרמניות. הופעתם של הגרמנים, שיבואו בחלקם בקבוצות מאורגנות וסיירו ברחבי הארץ, עשויה לעורר אחריה גל מחאות מחודש מצד מפלגות האופוזיציה בכנסת.

• **משבר כספי חדש יפקוד בקרוב את עיריית ירושלים,** אחרי שגופים ציבוריים, שהבטיחו להשתתף בהוצאות שיפור העיר לקראת שנת ה' עשור, רמזו שלא יוכלו לעמוד בכל התחייבויותיהם.

• **עליית-מה תחול באכמלה, עם סיום הקטיף השבוע.**

• **יוקם מכון להצפה של מוספאטים באורון.** הייצור יוכפל, מ' 120 אלף 240 אלף טון לשנה.

• **צפוי זעזוע לנסיון הממרי שלתי להגביל את גידול תפוחי האדמה במכסות,** שיפחיתו את חלקם של הישובים הוותיקים, לטובת החדשים. כמה משקים רבייהשפעה מתכוננים למערכת סרבנות.

• **משקיעיהן ממרם יעלו לארץ,** ישקיעו כספים באשקלון ובבאר שבע. בצורה זו תיתן דחיפה רצינית ראשונה למאמצי הסוכנות לחדש את העליה הפרטית.

• **מפעל יובל-גד יעבור לתורכיה,** אחרי שקיבל הזמנה של 40 קילומטרים צינורות-בטון שם, בשותפות עם הון תורכי. לעומת זאת התמעטו סיכוייו לקבלת עבודות נוספות בארץ.

• **לשכות-העבודה יעברו סופית לידי הממשלה,** מיד עם כינוס המושב הא של הכנסת.

• **משה גלבעק, איש מפא"י, יהיה מנהל חטיבת התעשייה** במקום אברהם טייבר, בשעה שמיכאל צור, גיבור פרשת העסקים של חברת זורר, יהיה מנהל משרד המסחר והתעשייה, במקום יוסף גליקמן, החל מהאחד בינו.

• **יפאן תהיה שדה-קרב מכריע בין משרד הפיתוח המפ"מי ומשרד המסחר והתעשייה המפא"יי,** ששניהם מנסים להשתלט על יחסי-המסחר בין ישראל ויפאן. הסיבוב הבא: שיגור משלחת קבועה מטעם פנחס ספיר לטוקיו.

• **אין לצפות לפתרון המשבר החמור, בו נמצא עתה התיאטרון הקאמרי.** יוסף מילוא ויצחק קדישזון הודיעו, שהם מוכנים אמנם לפנות את מקומם לכל מנהל שהשחקנים יבחרו בו, אך למעשה אינם מוכנים לוותר על השפעתם המכרעת בתיאטרון. בתנאים אלה סרבו יוסף ידן וגרשון פלוטקין, שכל אחד מהם הוצעה המשרה, לקבל את התפקיד.

• **צפה לנצחון קבוצת מכבי פתח-תקוה על מכבי חיפה, במשחק הכדורגל שיערך בשבת.** למרות יתרונה של מכבי חיפה, סיכוייה של פתח-תקוה רבים לזכות בשתי נקודות, אותן חייבת לה מכבי חיפה קהעונה שעברה. אחרי שמכבי פתח-תקוה היתה בסוחר בשתי הנקודות שתקבל השבת, ושימנעו ממנה ירידה לליגה א', זכתה בית"ר בשבת האחרונה גם היא בשתי נקודות במשחק נגד פתח-תקוה, שימנעו אף ממנה ירידה, יורידו את המועד כפר-טבא לליגה א'.

שליטי העולם בעיניים מצריות: כרוש'צ'וב, עבד אל-נאצר, נהרו, אייזנהואר ומקמילן*
*לא כלום אתמול, מחר הכל...

עסקי האתמול, להתפנות לבעיות המחר.

מנגנון

הסוד הכחום

שליחתו של אהוד אבריאל לגלות בגאנה הפתיעה בשנה שעברה את ראשי כל המפי לגות. עד לאותו יום נחשב אבריאל האפור, אדריכל מדופלם של קנוניות מעורפלות, ל"עמוד התווך של קבוצת-החצר של ביג"י. לא נראה שום הסבר הגיוני לסילוקו המפתיע של האיש שלקח חלק בעסקי מנגנון-החושך.

השבוע נודע, בסוד כמס, מה קרה באותם הימים מאחורי הקלעים. מסתבר כי אמנם צדקו הידיעות על מינויו הקרוב של חברי הכנסת אבריאל לתת-שר הבטחון. המינוי כבר נתקבל, כאשר הכריז שמעון פרס על מרד. "האיש הזה לא ייכנס לבנין הזה!" הודיע פרס הנוצם, שאינו חי בשלום אף לא עם אחד משותפיו לקבוצה.

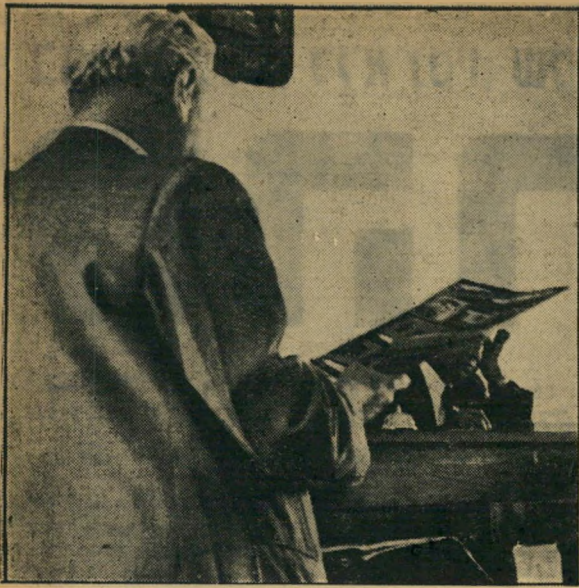
אחרי מאבק קצר ונמרץ, ניצח פרס. אבריי אל נתמנה לשגריר בגאנה הרחוקה, תפקיד חסר כל חשיבות מעשית. אחרי הורדת משה דויד מן התפקיד הרמטכילי, הפך פרס, לפי שעה, האיש מס' 1 במשמר-החצר של ביג"י.

עתונות

בוגדים במדינה

ישראל היא המדינה היחידה בעולם בה יש משרד ממשלתי מיוחד למשטרה. היא

• פוטומונטאז' בעתון המצרי אל-מנסור, תחת הכותרת: "תמונה שתעלה רוצה לראות".

עד רבינוביץ
פעיל השומר הצעיר אישר

עד רענן
מפקד אצ"ל נזכר

החמיר בעונש עד כדי שליחה למאסר, או להסיל פיצויים כבדים במשפט אורחי. הודיע תמיר: „אני אדרוש לשלוח את עורכי דבר השבוע לבית-הסוהר!“

הטענה שנעלמה. בסוף היום הראשון של החקירה הצולבת, נשארה עמדת אבנרי בלתי-מעוררת. קבע הוא: „אני מאמין כי אלי תבור נחטף על-ידי שרות הבטחון, או מוסד הקשור עמו.“ התלוצץ כספי: „מציגים עכשיו מחזה בשם נחטף אותו בשקט!“ השיב אבנרי: „אסילו לזה אינכם מסוגלים!“

אחרי סירובו של דבר השבוע להודות באשמה, להתנצל ולשלם פיצויים, היה מובטח לחוספי תבור כי הרעש יוסיף להיות ממושך. בעוד שכספי הודיע שימשיך ב"חקירת שתי-עורב ימים תמימים, לא יכול היה להסתיר עובדה פשוטה: ביום הראשון של החקירה הנמצאת לא העלה אף צל של הוכחה לצדקת הטענה של מנגנון-החושך נגד אבנרי וחבריו, לא העז אפילו לחזור על הטענה בפירוש.

מכסים

מדיניות ההפרדה

„אינני יודע איך תסתדרו אם תהיו סה לבד“, אמר פעם הנציב העליון הבריטי האחרון, סיר אלן קנינגהם, לנשיא חיים ויצמן: „לנהל טכסי מדינה אי-אפשר ללמוד, לשם כך דרושים מסורת וטקט!“ עשר שנים אחרי שהגנרל הבריטי עזב את הארץ, הוכיחו מארגני הטכסים הישראליים כמה צדק. בזה אחר זה הצהירו דמויות מרכזיות במדינה, כי היחס אליהם בשעת טכסים רשמיים נראה להם כמעליב. ראשון הנעלבים היה נשיא ההסתדרות הישראלית, ד"ר נחום גולדמן, אשר סירב לחיות במסדר צה"ל בירושלים, אחרי שהי מארגנים לא הרשו לו להגיע לאצטדיון במכוניתו.

ראש הממשלה, דויד בן גוריון, לא סיגר. גם הוא מיהר להכריז בבדיחות-דעת מעורשה עד כמה נעלב, כאשר מארגני סכס פתיחת האוניברסיטה בירושלים לא הועזו לו מקום במרכז בימת הכבוד, אלא דחקוהו לתוך שבכת עץ בפניה.

תרבות זרה. השבוע הצטרפה לרשימת הנעלבים דמות נוספת: רחל בן-צבי. אשת נשיא המדינה רבת-המרץ, שפכה את זעמה על מארגני עצרת היובל ה-75 של המושבה נס-ציונה.

בטכס הפתיחה של בית-הספר לדיג מבואות ים, ליד כפר ויתקין, הצהירה ברוב רגש: „בעלי ואני נעלבנו מהתכנית האמנונית שהוגשה בעצרת (בנס-ציונה) ביום שלישי במפתח-נפש שקבנו אחרי ההופעות שבלטו בחיקוי לתרבות זרה וריקודים זרים. הופעת להקה עוררה צחוק מלאכותי.“ בי ייחוד רגזה רעית הנשיא על אי-שיתוף נוער מקומי בתכנית, „שהיתה חסרת כל ערך חקלאי, תרבותי או מקורי.“

יודעי דבר, שעקבו אחרי התפרצותה של רעית הנשיא, חייבו לדעתם היתה סיבה נוספת למפתח-נפשה של רחל ינאית. בשעת הטכס הפרידו הסדנים בינה לבין הנשיא, הושיבו אותו על הבימה, תובילו אותה (המשך במדור 9)

רבינוביץ, גבר מרצין בן 51, עטור שערות שיבה, שזוהה את עצמו כמהנדס, איש מי פא"י לשעבר ואחר-כך מפעילי השומר הי צעיר, קורא קבוע של העולם הזה. שניהם העידו כי הרושם המתקבל מרשימת דבר השבוע היה אמנם זה שנרמז בה: שהחטיפה בוצעה על-ידי אורי אבנרי ושלום כהן. רענן, אחד מקרבנות הסיון, הוסיף פרט אישי מענין: חטיפת תבור הזכירה לו בדיוק את חטיפתו שלו, לפני עשר שנים, ברחוב ירושלמי, על-ידי אנשי השי"י שהכניס סוהו בכוח למכונית והלבישו שק על ראשו.

„תביא את ההקדמות!“ האחירה התחממה כאשר קם אבנרי, עלה על הדוכן, אישר בשקט שהיה חבר באצ"ל עד שנת 1941, שירת אחר-כך כחייל בחי"ש ההגנה, נפצע בקרבות, עבד אחר כך בהארץ. כתב בו מאמרים ראשיים.

תמיר: האם חספת את אלי תבור? אבנרי: לא.
תמיר: האם חברי המערכת חטפו אותו? אבנרי: לא.
תמיר: האם היית אי-פעם בדיעה שתבור חטף את עצמו? אבנרי: לא.

החקירה ארכה כרבע שעה בלבד. תמיר התישב, פינה את הירה למיכאל כספי. הי קהל שהתאסף באולם, רובו עתונאים ואנשי שב, עצר את נשימתו. היה ברור כי עתה תוטלנה הפצצות הרועמות, שתקרענה את הי מסחה מעל פני העורכים שביצעו פשע כה חמור נגד כתבם שלהם. אולם השעות הראשונות היו מאכזבות. כספי נראה כאדם שאין בידו עובדות, והי מגשש באפילה, מנסה לתפוס את ירכיו בנקודות קטנות שלא נשארו חרותות בזכרוננו. כשרצה כספי לדעת בדיוק מה אמר שלום כהן לאורי אבנרי בטלפון, בערב הי חטיפה, השיב אבנרי קצרות: „מה אתה שואל אותי? חבריך מקליטים את כל שיחור תינו. תביא את ההקלטה ונשמע מה בדיוק נאמר.“

„לשלוח לבית-הסוהר!“ ההכרעה האמיתית היחידה של אותו יום התחבאה בי מקום אחר. מעטים באולם הבחינו בה או הבינו את חשיבותה. למרות שהמטיר על אבנרי עשרות שאלות, בחלקן חוזרות על עצמן, כדי להטיל ספק בתוס-הלב שלו ושל חבריו בפרשת החטיפה, נמנע בקפדנות מלהאשים אותו בגילוי בחסות פה. תחת זאת פיזר סביבו מסך של חש דות גרמזים, מבלי להתחייב בטענות מורחשיות.

תבע תמיר: „כספי רשאי לשאול שאלות מסוג זה, רק אם הוא טוען בפירוש כי אמנם חטפו עורכי העולם הזה את תבור. אני דורש כי כספי ייתר על שאלות אלה, או שיקום ויכריז בפירוש שזאת תהיה טענתו!“

כספי ניסה להתחמק, סירב לענות, נדרש לבסוף על-ידי השופט ד"ר יוסף מגורי-כהן להשיב. בלית ברירה, כדי לקנות את הזכות להמשיך בשאלות המחשידות, אישר כי יטען שדברי דבר השבוע היו נכונים. היה זה נצחון חשוב לתביעה. כספי לא רק גילה את קו ההגנה בשלב מוקדם זה, אלא אף נאלץ לשחק מישחק מסוכן לשול-חיו. כי לפי החוק הבריטי, נאשם או פרק לטון התוודים בבית-המשפט על השמצותיהם מבלי לזכירם, מוכיחים בזאת זדון. בי מקרה זה נוהגים השופטים הבריטיים ל-

מתן הוראות על פתיחת תיקים נגד חשודים אחרים בפשעים ובבעירות.

פרשת תבור

נחטף אותו בשקט

בימי השיא הרווח של סרשת חטיפתו של אלי תבור, התרכזו כל דוברי מנגנון-החושך בסענה מוחצת אחת: החטיפה בוצעה על-ידי עורכי העולם הזה עצמם, כדי להמריד את דעת-הקהל נגד „מוסדות הבטחון“. השבוע ניתנה לדוברים אלה הזדמנות של זהב להוכיח את טענותיהם. על דוכן העדים עלה מרצונו החופשי האיש שהואשם ב"רקמת המזימות השחורות. הוא הכניס את ראשו לעניבת-החנק של מאשמימו. אולם העניבה לא נסגרה.

עורך במחתרת. הוגג שמואל תמיר ומיכאל כספי הפך כמעט למוסד ישראלי. אולם דווקא בין אורי אבנרי, העורך הי ראשי של העולם הזה, לבין מיכאל כספי, פרקליט משפטי קסטנר-עמוס-מסינזון, נערך בפעם הראשונה, המאורע: שמיעת התביעה הפלילית שהוגשה על-ידי עורכי העולם הזה נגד הוצאת דבר ועורכי דבר השבוע, שטענו בשבועונים כי עורכי העולם הזה חטפו את אלי תבור בעצמם ומסרו הודעות כוזבות למשטרה.

הופעתו של כספי באה במפתיע. הוא הרחיק ברגע האחרון ממש את פרקליטו הקבוע של דבר, שהופיע בישיבות הסכניות הראשונות של המשפט. הסיבה היתה כפולה: לאפשר תיאום טוב יותר עם אנשי מנגנון החושך, עמם קיים יחסים הדוקים במשפט עמוס, וכדי להעמיד נגד תמיר יריב שלא יידרס במכה הראשונה.

כבר ההתחלה היתה עגומה למדי. משה בן-אלול, העורך האחראי של דבר השבוע, סירב להודות אפילו בתפקידו, דרש שתמיר יוכיח כי אמנם הוא עורך דבר השבוע. כמוהו התחבא גם בעל הרשימה, יהודה יערי („יודייד“), שסירב להודות שכתב אותה.

בזה אחר זה עלו על דוכן העדים מרכזי רענן, בן 35, גבר גבה-קומה ויפה-תואר, לשעבר מפקד אצ"ל בירושלים, ובנימין

גם המדינה היחידה בעולם, מאז רוסיה הי צארית, בו זקוקים העתונאים לאישור מטעם המשטרה כדי למלא את תפקידם. הדבר הונהג כמעט במקרה לפני כמה שנים, כשהחלה לשכת העתונות הממשלתית, הכפופה למשרד ראש הממשלה, להוציא תעודות עתונאים. הודיע אז יחזקאל סהר: המשטרה לא תכיר בתעודות אלה, אם לא תסביע עליהן מראש את חותמתה.

טען המפקח: השוטרים הם כל כך מסומי-טמים, עד שאי-אפשר לדרוש מהם להבין מה זאת תעודת עתונאי. רק אם יראו במו עיניהם את חותמת המטה הארצי, יבינו שעליהם לתת לבעל התעודה גישה חופשית למקומות הפשע ולטכסים רשמיים. העתונאים הסכימו. מאז קיבלו מדי שנה את תעודותיהם רק אחרי שהמטה הארצי שם עליהן את חותמתו ואת חתימת קציניו. למעשה ניתנה ליחזקאל סהר זכות הויטו על פעולתו של כל עתונאי.

עשב עד הירידים. השנה, אחרי שי התקפות העתונאים על צמרת המשטרה הגיעו לשיאן, נזכרו סהר ושות' מה רב הכוח שהופקד בצורה זו בידיהם. הם פשוט עיכבו את התעודות של אותם העתונאים שהעלו את חמתם, הודיעו ש"צמח עשב" על יריהם עד שיקבלו את התעודות. אולם אחרי איום בגשת צו-על-תנאי לבית-הדין הגבוה ל"צדק נכונע ללא תנאי."

מאבק חריף יותר התלקח במקום אחר. אגודת העתונאים, המקפידה בדרך כלל למלא את רצון השלטון, תבעה כי תינתן לעתור נאים הזכות לראיין אורחים בשרה-התעופה בלוד ליד מדרגות המטוס. קציני השדה סירבו לתת להם לצאת מאולם ההמתנה. הטיכסוך הגיע עד לשולחנו של מאיר גוביק, הקצין לתפקידים מיוחדים והמקשר עם מנגנון-החושך.

תשובתו של גוביק היתה חרמש-מעית. „בין העתונאים ישנם אנשים שהם בוגדים במדינה“, הודיע קצרות. „לא ניתן לעתור נאים את הזכות להתקרב למטוסים!“

משטרה

סכה יעשה לאיש

„אני מוצא שהביאו לפני הוכחות מס' פיקות ומהימנות כדי להעביר את דינו של הנאשם לבית-דין מחוץ... על-מנת שישפט שם (בארבע האשמות של שבועת שקר) ועד לבירור משפטו יצא הנאשם ב"ערבות שני אנשים, כל אחד בסך 500 ל"י, הכריז שופט-השלום ד"ר יוסף מגורי-כהן.“

היתה זאת הפעם השניה ששופט מוסמך החליט כי יש הוכחות לכך שעמ"מ יוסף זינגר שיקר ארבע פעמים בשבועה בבית-המשפט, כדי להפיל בודון כפח את זאב שטיינברג, קרבנו של יחזקאל סהר. הראשונה שקבעה זאת היתה מינה שמיר, עת זיכתה את שטיינברג עצמו מכל אשמה.

חזיר כסיד קם זינגר ממקומו, עצור באופן טכני (העולם הזה 1071). הוא שוחרר ב"ערבות. ואז החלה פרשה מוררה, יחידה ב"מינה בארץ. בעוד שכל פקיד ממשלתי קטן מודה אוטומטית כאשר נפתחת נגדו חקירה משטרתית, היה עמ"מ זינגר בן-חסותם של סהר ואנשיו, הפקיד הראשון בישראל שי הוסיף לכהן בתפקידו האחראי — ראש הענף הפלילי במחוז המרכז — אחרי שי הועמד לדין לפי צו של בית-משפט.

האיש המצפה למשפט על פשעים, שהעונש המבטימלי עליהם הוא 28 שנות מאסר, ממשיך לנהל את עבודתו — בין השאר

דווקא כספי-אבנרי (במרכז): השופט מגורי-כהן

„אפילו לזאת אינכם מסוגלים!“

בבושת פנים, ללא נסיון של הסתרת האמת העגומה, סולק השבוע המפקח הכללי

ס ה ר ע ו ק נ

מן המעמסה המוסרית המזיקה, העלולה להביא לידי הרעת יחס דעת-הקהל אליה. גם עתה לא היה בידי עדיין משוכנע כי אמנם המצב כה חמור למפא"י כפי שתואר לו, הוא קרא לאיש-אמונו, שאול אביגור, הטיל עליו לערוך חקירה סודית מקיפה, ליעץ לו מה לעשות, אולי אף לספק לו הסחאה נוחה לשיטוש סיבות הטיהור.

★ ★ ★

דו"ח סודי בשנושה העתקים

א במקרה הוטל תפקיד זה וחקא על אביגור. הוא היה כמעט האיש היחיד שכל החוגים והסיעות ברחבי מפא"י, כולל קבוצת המנהלים, התייחסו אליו באימון.

שאל מאירוב, בן 60, ליד חינסק, שיי גה את שמו לאביגור אחרי מות בנו היחיד גור, בן 20, בקרבות תש"ח. הוא היה אחד המייסדים של ההגנה. עוד בהיותו ב"גמסיה הרצליה (המחזור הששי) התקשר עם אליהו גולומב. אחרי שאחותו ציפורה נישאה למשה שרת, היה אחד מ"ארבעת הגיסים" המפורסמים — שרת, גולומב, דוב הוז ואביגור — דמויות מרכזיות במפא"י. בימי מלחמת-העולם הראשונה עבד אביגור בחטיבת עצים ביער, קיבל הודות לכך שיחרור מן הצבא התורכי, בו שירת שרת. הוא הצטרף לקבוצת כנרת, עסק בפיוס האריסים הערביים בעמק הירדן, שקרקעו תיהם נקנו על-ידי הקרן הקיימת מן ה"אפדנים", רכש נשק מפורעים ערביים למען ההגנה, השתתף בייסוד התעשייה הצבאית המחתרנית. בעשרת הימים הגורליים הראשונים של חנייתה ניצח על הגנת המקום. מאז אסון האונייה פטריה, שפוצצה על-ידי ההגנה בנמל חיפה, היה מראשי המארגנים של תנועת ההעפלה.

היה זה טבעי כי איש כה מרכזי בצמרת ההגנה, הש"י והרכש יתמנה לתת-שר ה"בטחון עם קום המדינה. בתור שכזה היתה לו השפעה מכרעת על מינוי המפקדים ב"צה"ל ואיגון מנגנון-החושך. אף שלא נמנה במשרת עם קבוצת-המנהלים של פרס, דיון, קולק ואבריאלי, נחשב אביגור לאיש הנאמן לחלוטין על ביג"י. יחד עם זאת שמר על שמו הטוב כאיש בעל רמה מוסרית.

עתה נכנס אביגור במרץ רב לעניני המשטרה. הוא חקר את מפורטי המשטרה, ביניהם את ישרון שיף ונעמן סתחי. לראשי מנגנון-החושך, שגוללו על המשטרה את האשמה לכמה וכמה מן הכשלונות הבולטים בשטחם, היה קול מכריע בהתעצויות אלה. לבסוף ניסח אביגור את מסקנותיו בדו"ח, שהוגש בשלושה העתקים. אחד נמסר לביג"י, השני לגיורא יוספטל. לשר המשטרה, שלא היה לו שום חלק בכל הדיונים, שלח אביגור למען הסדר והאדיבות העתק שלישי.

בדו"ח זה חזר אביגור למעשה על כל טענות העולם הזה, אישר את נכונותן. דב"ריו היו מופנים בעיקר נגד סהר, אשר באישיותו תלה את הקולר להתמוטטות ול"אירות ההתפרקות במשטרה. עמוס בן גוריון נמצא אחראי לקילקול היחסים הפנימיים. המסקנה: יש לפטר מיד את סהר, להעביר את עמוס, למנות מפקח כללי חזק בעל שם טוב.

אביגור אף הצביע על שדה ארוכה של שינויים ארגוניים. בין השאר: ביטול חמשת מחוזות המשטרה הקיימים (צפון, חיפה, תל-אביב, מרכז, ירושלים), וחלוקה חדשה לשלושה מחוזות, בדומה לפיקודי צה"ל.

היתה זאת הצעה אופיינית. כי מפת המחוזות הנוכחית המגוחכת היא דוגמה לצורת גיהול המשטרה בידי סהר. מפקד הצפון, מפקח-מחוזי אהרון סלע, התפטר בשעתו כדי לקבל עבודה בחברת-נפט. כאשר רצה לחזור לתפקידו הקודם, נתברר לו שבניתום נתפס זה על-ידי מפקח-מחוזי אריה גיר (קלפר). כדי למצוא משרה חדשה לגיר, נוצר במיוחד מחוז-משטרה חדש ומיותר לגמרי — מחוז המרכז — השולט על רמלה ונתניה, בעוד שאילת כפופה לירושלים. התוצאה: ניפוח נוסף של המנגנון המשרדי, צימצום נוסף של הכוח הפועל.

★ ★ ★

התפרצות לישיבת הממשלה

ה דו"ח של אביגור היה סודי. בכל זאת הגיע במהרה לידי העתונים. מחוגי משטרת ירושלים נמסרו הדברים לידיעות אחרונות. אולם עוד לפני שהעתון הספיק לפרסם את הסקופ, התערבו בדבר חוגי ביג"י, שביקשו למנוע את הפרסום. הידיעה עוכבה.

רק כעבור ארבעה ימים פורסמה הידיעה המרעושה. היא פעלה כמו פצצת אטום. כי היא גילתה לא רק שסהר התפטר, כביכול, אלא הדגישה שהדבר בא רק אחרי שאביגור החליט לסלק. היה זה אישור לכך שאמנם היתה ההתפרקות תוצאה ישירה ממערכת הגלויים על השחיתות במשטרה. הקשר בין משפט עמוס לבין ההתפרקות היה כה גלוי, עד שלא היה טעם אפילו לטשטשו.

האיש המופתע ביותר היה סהר עצמו. כי בניגוד לידיעה בעתון הוא לא התפטר כלל,

הופעתו של המפקח הכללי של המשטרה במשפט זה היה בה משום טרגדיה, "קבעו שלושת שופטי בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בפסק-דינם במשפט עמוס בגוריון. זה היה ביולי 1957.

כל הארץ חיכתה כי המפקח, יחזקאל סהר, יסולק תוך ימים מעטים מתפקידו. אחרי שבית-המשפט הכריז כי המפקח הכללי הוא שקרן ונתן בזאת את הגושפנקה הרשמית להאשמות החמורות שהושמעו נגדו, האמינו הכל שגם במשפט השורר בארץ לא ייתכן שסהר יישאר בתפקידו.

את הידיעה המוסמכת ביותר על הצעדים לטיהור המשטרה השמיע אז העולם הזה (1032). השבועון, שפתח שנה וחצי קודם לכן את מערכת-הגלויים בפרשת יחזקאל סהר,

התייעץ עם כמה מן המומחים המרכזיים לעניני המשטרה בארץ, הטיק מסקנות שקריות ומתונות. הוא תיאר בפרוטרוט כיצד סילק סהר בזה אחר זה את כל המומחים — המייגר כהן, רם ירון-לוסטיג, שלמה סופר, נעמן סתחי, יוסף נחמיאס, ישרון שיף וזאב שטיינברג — סיכם את הדרכים לחיקון במלים הבאות:

«פתרונות אלה הם כה ברורים שכמעט לא יתכן ויכוח רציני נוסף עליהם:

● **יצירת מרות ציבורית** על ה"משטרה, על-ידי חיסול משרד-המשטרה ה"כובד, העברת המשטרה לידי שר-הפנים ו"העברת שרות בתי-הסוהר לידי שר המשפטים. יהיה זה מעשה חסד כלפי בכור שיטתית, אדם חביב, חתיק ובעל-זכויות, אם ישוחרר ממעמדו האומלל...

● **מינוי מפקח כללי מבין שורות אלופי צה"ל** המצטיינים, או אישיות ציבורית מרכזית אחרת. איש זה חייב לקבל סמכות בלתי-מוגבלת לסלק את כל הנפשות ששיחקו תפקיד בטרגדיה, את כל הכוכבים המס-תובבים מסביב לסהר. עמוס בגוריון שייך לסוג זה.

אין כל טעם להחליף את סהר באישיות פושרת ונעימה, שתחיה במטה הארצי הקיים כמו כבש בגוב אריות. שום אדם המכבד את עצמו, והמתחייב ברצינות לתפקידו, גם לא יקבל את התפקיד בתנאים אלה. דרוש אדם בעל יד ברזל, שיוכל להשליט סדר, לסלק את כל מי שיש לסלק כדי לטהר את האחירה, לקחת בחזרה כל מי שסולק בתשע שנות הטיהור.

● **ארגון יסודי מחדש** של כל מ"ב גה המשטרה, חיסול אגף הארגון, צימצום קיצוני של אגף המינהלה והחזרת הדגש לאגף החקירות, לו יש להחזיר את כל תפקידיו. את משמרי-הגבול יש לחסל או להעביר כיחיה מיוחדת לידי צה"ל. את כל החקירות הפוליטיות הפנימיות יש להעביר מן השב"ל לידי אגף-החקירות של המשטרה.

● **החמרת פקודת המשטרה** בי-צורה שתמנע להבא כל אפשרות לתת ל"שטר לעסוק בעסקים פרטיים, נוסף על עבודתו. לעומת זאת יש להגדיל במידה ניכרת את משכורות השוטרים, בצורה שתאפשר להם קיום בכבוד».

★ ★ ★

ישיבה סודית

מחרת היום כינס דויד בגוריון ישיבה סודית בעניני המשטרה. השתתפו בה שרי מפא"י ומזכירה, גיורא יוספטל.

היה זה מדרדי נמיר, שר העבודה, שהשמיע את הידיעה ההגיונית ביותר. דעתו: על מפא"י להוכיח עכשיו ברבים כי היא מסיקה את המסקנות מקביעת בית-המשפט. יש לפטר מיד את סהר, להעביר את עמוס בגוריון לתפקיד אחר. מאחר שכל הקהל משוכנע בצדקת הגלויים של העולם הזה ושרות המתנדבים, על מפא"י לעשות ז'יסטה בולטת של הסתייגות מן השחיתות שהוכחה.

בגוריון לא קיבל דיעה זו. אם יפטר סהר מיד, טען, ייראה הדבר בעיני הציבור כנצחון מכריע של העולם הזה מצד אחד, ושל שמואל תמיר וחבריו במשפט השורה מצד שני. ממסקנה כזאת של הציבור חשש בגוריון יותר מכל. סהר הושאר בתפקיד. אולם הדיונים לא נפסקו. מרכז מפא"י הטיל על נאמניו במשטרה לערוך סקר מדויק של המצב. הדו"ח שנתקבלו היו מוזעזעים. נסתבר כי המוראל במשטרה ירד לאפס. למעשה התפורר הכוח מבפנים. גלויים השחיתות הפכו לדבר יומיומי. עדים שונים טענו בכנות, בסרבם לתת עדות, שאינם מאמינים למשטרה אשר מפקדה הראשי הוגדר בפסק-דין כשקרן. גם פושעים מועדים חזרו על טענה זו. רבים מן הקצינים החלו עוסקים בגלוי בעסקים פרטיים צדדיים. עשרות אחרים התפרסו באופן הפגנתי.

התפוררות פנימית זו מצאה את ביטוייה בחוסר-האונים הגובר של המשטרה בחקירת פושעים. במחוז תל-אביב, החשוב ביותר, כמעט לא גילתה המשטרה את המבצעים של אף פשע חמור אחד. הקוטר ברחוב פרישמן, שחיכה למשטרה בסבלנות בעומדו ליד נחית אשתו, נתפס. אולם לא נתפסו רוצחי המהנדס האיטלקי בקולנוע צפון, אנסי שתי ילדות בשכונת הדבורה, שני מקרים חמורים של שוד יהלומים ועשרות פשעים אחרים.

הפעם היה זה גיורא יוספטל שקיבל על עצמו את התפקיד הכאוב להוכיח לביג"י שהוא תומך את אפו כדי להרגיז את פני העולם הזה. הבחיר יוספטל: בכל מדינה, השלטון הוא המעוניין ב"עיליות" המשטרה. התפוררות המשטרה ככזו מקצועית-יעילה תתקדם, בראש וראשונה, בממשלה עצמה. לקראת הבחירות הממשליות ובאות חיינו-למפא"י להיפטר בעוד מעט

* שנקראה על-שם אס סבה, בעוד ששמו של אביגור נקרא על שם אבי הסב, רבי אהרון שאול זליג הכהן, מגדולי הרבנים במזרח אירופה.

„העולם הזה“ 1032 — יולי 1957

„העולם הזה“ 991 — נובמבר 1956

„העולם הזה“ 953 — ינואר 1956

במקום מעשה הגוף, שיטת כבוד לבעליה, כניעה מבישה כעבור שנתיים

תמיר, אסר את שטיינברג, האשימו בצרור האשמות מבוזות ופיתרו בבזות פנים.

היתה זאת שגיאה גורלית. כי כאשר נתברר פרטי פרשת שטיינברג, וזעזע הציבור עד למעמקי נפשו, היה זה מפנה בדעת-הקהל. האמצעים הפסולים והמושחתים שהופעלו נגד שטיינברג, אדם בלתי-פוליטי ועד אז מנאמני צמרת השלטון, התבהרו במהרה. סהר לא העז אפילו להגיש משפט נגד שטיינברג על שורה ארוכה של האשמות מתועבות שהטיח בפניו, כגון התרועעות עם אנשי העולם התחתון, קבלת שוחד ועוד.

על נקודה אחת בלבד, צדדית לגמרי, הוגש משפט נגד שטיינברג. אך אפילו בפרט זה נחל סהר מפלה מוחצת. השופט מונה שמיר לא זו בלבד שזיכתה את שטיינברג מכל אשמה, אלא אף קיבלה, למעשה, את עיקר טענתו של סניגורו, שמואל תמיר, שהענין כולו בוים עלי-ידי צמרת המשטרה מטעמים פרטיים. היא אף אישרה מפורשות את האשמת תמיר כי כמה קצינים גבוהים נשבעו במשפט לשקר.

למחרת היום פירסם שטיינברג בהעוזה הזו (1008) כתבה שהידעה בארץ. תחת הכותרת „אתה שקרן, סהר!“ פירט במלים פשוטות וברורות, את כל שקריו הזדוניים של המפקח הכללי, הומין אותו לתבעו לדון על הוצאת-דיבה. סהר שתק, בלע את העלבון.

גם עתה, לאחר תקופה ארוכה של שתיקה, היתה בידי השלטון האפשרות להעביר את סהר לתפקיד אחר, מבלי שהדבר יעורר רושם שלילי מדי בציבור. אולם גם הפעם הוחמצה ההזדמנות בגלל שחצנותם של יועצי ביגני. סהר נשאר בתפקיד. תוך חודשים מעטים הצליח לשכנע שלושה שופטים מחושים שאמנם צדק שטיינברג בכותרת המרעיש.

★ ★ ★

„אמרתי דעמוס: שייקה בסדר!“

היום מפליא הדבר מדוע הובא סהר כעד במשפטו של דעמוס. לא היה כמעט שום צורך משפטי בכך. האיש שגרם לכך היה סניגורו של דעמוס, מיכאל כספי. בכך הקל מאוד על תמיר לסתום את הגולל על הקאריירה המשטרית של המפקח הכללי.

לעתים רחוקות מאוד נערך בבית-משפט ישראלי מחזה כה עגום כמו עדותו של יחזקאל סהר. הוא הסתבך בעשרות שקרים קטנים, שהופרכו על-ידו עצמו כעבור כמה דקות בלבד. הוא טען כי מאות עובדות פשוטות, שהיו דרושות להבהרת הפרשה, הן סודיות וכי גילויין יסכן את שלום הציבור. כאשר נתבע לגלותן, הסתגר מאחורי גבו של השר שיטריי. כאשר נצטח שיטריי עצמו על-ידי בית-המשפט העליון להביא את העובדות לידעית השופטים, נסתבר שלא היה בהן שום דבר סודי. אך הן הטילו אור שלילי ביותר על המפקח הכללי, ששקרו ועקו עתה לשמים.

סהר נקרא להעיד כדי לומר כי דעמוס בן-גוריון הוא „בחור רציני, אחראי, חרוץ ומסור“. אולם תחת שוט החי קירה הצולבת של שמואל תמיר, שחקירה זו היתה אחת משיאי הקאריירה המשפטית שלו, הפליט שורה של משפטים שהפכו מאז אמרות-כסף במדינה. בין השאר:

● ששמו של שייקה ירקוני, או שותפו של דעמוס, „השתרע“ במקרה בחקירת ההברחות. כעבור זמן קצר נסתבר כי שייקה היה אחד הנושאים העיקריים של החקירה. ● „לא הייתי מסתכל על שייקה כעל חשוד, כאיש מש-סרה, חס ושלום.“ כעבור כמה ימים, כשהורה בית-המשפט העליון לפתוח את תיקי המשטרה, נתברר כי שייקה הוגדר במסמכי רשמית כ„חשוד“.

● „אמרתי לדעמוס: שייקה בסדר!“ ● בהצדיק את העובדה ששופטים במדים סיידו ללא שכר את דירתו הפרטית של מפקד מחוז ירושלים, לוי אברהמי: „היו לנו אז פועלי-בנין במדי שוטרים.“

● בהסבירו מדוע נתן לכספי לעיין בתיקים הסודיים של המשטרה, ומדוע הוציא מתיקים אלה לצורכי המשפט רק את המיסמכים שנראו לו כמועילים למשטרה: „זוהי תביעה (המשך בעמוד 8)

* התנהגות סהר בפרשת זינגר, אחרי שדינו של זה הועבר לבית-המשפט המחוזי בעתון שבועת-שקר, ראה במדינה.

** למשל: סהר העיד בשבועה כי ע.מ.מ. שלום ירקוני, שנח באולם בכל ימי המשפט, מופיע במשפט מטעם המשי-סרה ומקבל משכורת מלאה. לעומתו העיד דעמוס בשבועה כי ירקוני נמצא בחופשה ללא תשלום, עוזר לו מתוך ידי-דות, כטובה פרטית.

מועמד נחמיאס

„פסול מכל פסול... נפסד... מכוער...“

קרא על סילוקו בפעם הראשונה בעתון. הוא רץ ירושלימה, דרש מבן-גוריון לקבלו מיד לראיון. ביגני, שישב אותה שעה בראש ישיבת הממשלה השבועית, מסר את הנהלת הישיבה למשה שפירא, יצא אליו החוצה.

אולם הפעם לא עלה בידי סהר להשפיע על האיש אשר למענו ניהל את המשטרה, למענו הפך למכשיר מפלגתי מובהק והקריב את עצמו בצורה כה טראגית במשפט דעמוס בן-גוריון. החלטת הסילוק נשארה בעינה. לסהר רק הובטח מקום כל שהוא בשורות הדיפלומטי, באחת הבירות, שם אין צורך בכשרון מדיני, ודי בכשרונו המיוחד של סהר לעשות רושם טוב במסיבות-קוקטייל.

★ ★ ★

המפקח ועשירי-העשור

כך ירד המפקח על הטרנדית ששמה סהר. הפרשה, שהחלה לפני שנתיים ורבע, הגיעה לסיומה המביש.

המסך עלה על הפרשה באמצע ינואר 1956. היו אלה הימים הראשונים של פרשת דעמוס בן-גוריון, כאשר אך נתגלו ברבים, הודות למאמצי העוזה הזו ושורת המתנדבים, הפרטים המוזרים על עסקי דעמוס בשותפות כורים ועל מגוריו בוילה של ליגום. היה זה העולם הזה (953) שהעלה את הויכוח לרמה גבוהה יותר, הצביע ישר על המפקח הכללי בכבודו ובעצמו.

השבועון פירט את עסקי חברת י. מ. סחרוב ובניו בע"מ. שעלתה במפתיע מדרגת חברה קטנה, ערב קום המדינה, לאחד הלוחיתנים העיקריים בארץ, בעלת הון של מיליונים רבים. הודות למעמדה המיוחד וקירבתה לשלטון, היתה לה יד גדולה מאד בחלוקת השלל של רשימות-ייבוא, עסקי-מטבע והלחאות ממשלתיות, חלוקה אשר העבירה בעשור הראשון של המדינה מאות מיליונים לירות של רכוש האומה לידי קומץ של חברות-ענק ועשירי העשור. כל אותו זמן היה אחד מן האחים סחרוב — הוא יחזקאל סהר — מפקח כללי של המשטרה ובצל 14400 מניות, שנרשמו על שמו שנתיים אחרי כניסתו לתפקיד במשטרה. לחברת סחרוב לא היו מעולם שום צרות עם המשטרה.

היה מובן מאליו כי המפקח-המליגור, הקשור בצורה כה הדוקה וגלויה עם עסקי המיליונים של אחיו, לא יכול היה להטיל מרות על פקדיו, שהתפנו גם הם לעסקים פרטיים לרוב. הוא נאלץ לתת גיבוי וחיפוי לעמוס ולעשרות קצינים אחרים, שידם היתה בצלחות רבות.

כתב אז העולם הזה (953) במאמרו הראשון, שפתח את „פרשת סהר“:

„אין ספק שיש (עם דעמוס בן-גוריון) חייב להתפטר המפקח הכללי, יחזקאל סהר, שקיבל על עצמו בגלוי את האחריות הציבורית למעשי עוזרו, ושיש לו כמה וכמה סיבות (אחרות) להתפטר.“

אולם כל זה אינו מספיק... חיסול משרד המשטרה והעברת המשטרה, אחרי טיהור כללי ויסודי, לרשות משרד הפנים, הוא המוצא הטוב ביותר מן המצב.“

אילו נתקבלו דרישות הגיוניות אלו או על-ידי ביגני ועוד ריו, שידעו יותר מכל אדם אחר כי גילויי העוזה הזו נכונים, היתה הפרשה מתחללת באיבה, בצורה שהיתה מסיבה כבוד למאמץ. חלקו של העוזה הזה בכל הפרשה היה נשכה כעבור כמה ימים, והחלטתה של מפא"י לבצר את השחיתות בשורותיה היתה מאירה למרחקים.

אולם ביגני לא היה מסוגל לכך. כמו בפרשות קסטנר, חושי ודומיהן, סבר כי יהיה זה לטובת מפא"י להתעקש ולתת במצח נחושה חיפוי לשחיתות פוליטית וחומרית. וכמו בפרשות אלו, טעה טעות מרה מאד.

★ ★ ★

„אתה שקרן, מר סהר!“

כשם שעבירה גוררת עבירה, כן גוררת אחריה פרשת שחיתות אחת פרשות נוספות.

פרשות דעמוס וסהר אך החלו מתגלים בבית-המשפט כאשר עשה סהר אחת משיאות חיי העיקריות. מתוך אמונה (כוזבת לחלוטין) כי היה קשר כל שהוא בין הקצין זאב שטיינברג לבין משרדו של עורך-הדין שמואל

* השבוע, כעבור שנתיים ורבע, הושמעה אותה תביעה עצמה מפי עורך מעריב, אשר במשך כל ימי המאבק סביב פרשות סהר ועמוס בן-גוריון, היה הדובר העיקרי של סהר.

נגדית נתגלה במפתיע שהמשרה הבטיחה לליגום חומרי בנין להשלמת בריכת-שחייה (בשעה שחסרו בארץ חומרים אפילו לבנין בתים לעולים) צבע לצביעת הדירה וסלפון ישיר לתל-אביב, תמורת זכותו של עמוס לגור בבנין המהודר.

איש נחמיאס: נכון שהשיקול לקבל חי- גם את הדירה (עבור עמוס) היה מוטעה, כשאני מבט על כך אחורה... זה היה שיקול אומלל... על מעשיהם השונים של עמוס וסרה, כפי שתוארו בנאמנות על-ידי תמיר: "זה פסול וזה נפסד ביותר במסיבות שתוארו... מכוער... פסול מכל פסול... יש מקום לשאול את המפקח הכללי על-ידי הממונים עליו למה לא העמיד לדין את הקצינים (שנתנו ההלואה מטעם המשרה לעד רוונברג כדי שיעיד נגד רומק גרינברג)..."

כשירד נחמיאס מן הדוכן, היה ברור שהזיק לסהר ולעמוס יותר משהועיל להם. כספי עצמו נמנע מלהגיש את העדות (ש' הושמעה בפני הרשם) לבית-המשפט, עשה זאת רק כשהוזמן לכך במפורש על-ידי תמיר.

★ ★ ★

אווירה של דמדומים

ה סיכוי שנחמיאס יבוא במקום סהר עורר סיפוק בלב קציני-המשרה הבכיריים שהסתלקו במרוצת השנים, וגם בלב

(המשך מעמוד 7)
אורחית שהפכה למעשה להתגוננות המש- טרה והמשטר כולו.

● והפזמון החורג של העדות, שהפכה כמעט לסיסמתו האישית של סהר: "לא אוכזר... לא אוכזר... לא אוכזר..."

כשירד סהר מן הדוכן, היה יותר נושא לרחמים מאשר לקיטרוג. האיש שהוגש על- ידי עמוס וכספי לשחיטה, יצא מן האולם, בגמר חקירתו של תמיר, כגווייה פוליטית ומוסרית. כאשר קבעו השופטים בפסק-דינם ששיקר, ושהיה בבחינת טרגדיה, היה הרור שם הכללי בציבור שהשופטים השתמשו ב- מלים העדינות ביותר שהיו אפשריות. בי- הוסיפם סהר הכשיל את עמוס והיה אחי- ראוי למעשיו השלישיים, הכניסו השופטים את המסמר האחרון לארון המתים. ככל שנחתה הקבורה, רק גדל הסרחון.

★ ★ ★

"זה היה שיקול אומלל"

מי האיש שיבוא עתה במקומו של סהר, בן ה-51? המועמד הרציני ביותר היה השבוע אדם ששירת כמוהו בצבא ה- בריטי, הגיע כמוהו לדרגת מייג'ר (רב-סרן), נמנה כמוהו על מנגנון הסוכנות היהודית עד לקום המדינה. היה זה יוסף נחמיאס (46), גבר פיקח מבני העדה הספרדית.

סהר פגש את נחמיאס, בנו של בעל-

...הצלחת-

באשר התלחת- עם

ללא מברשת
ללא קצף
ללא שיפשוף

משחת הגלוח הנפוצה ביותר בעולם

לקוראי דבר השבוע, אשר נטלו לידיהם את גליון העשור, נכונה הפתעה. בתוך רפורטז'י- פירטום למפוזרות 'קיר-פרייז'ר' הפועל צילום זה, כשמחזותו הכותרת: "אין זו תרנגולת עם ששה אפרוחים. שש מכונות דופין, אלה הניצבת במרכז." אולם מעניינת לא פחות מן ההודאה כי רכישת דודג'ים היא ביזבז כספי הציבור, היתה עובדה צנועה אחרת: המפקח הכללי של המשרה בכבודו ובעצמו.

חבריהם שנשארו, במידה שלא היו שותפים לעסקי סהר וקבוצתו.

אולם גם לאלה היה ברור כי עצם מינויו של נחמיאס אין בו כדי לטהר את האחירה — אלא אם כן תינתן לו יד חופשית לפטר עשרות קצינים בכירים, שהסתכרו בשער- ריות ובעסקים של תקופת סהר. כשחזר נחמיאס מביקור בגאנה, התחיל מיד במשא- ומתן בכיתון זה. במשרה עצמה השתררה אחירה של דמדומים, כשכל קצין תוהה על עתידו, אנשי סהר חרדים לגורלם ויריביהם בתוך החיל נושמים לרוחה אחרי שתיקה וכאון של שנים.

ראש-המשלה, שהוא למעשה גם שר ה- משטרה מאז קום המדינה, נאלץ לפטר את סהר בצורה המבישה ביותר האפשרית, מפני שהחמיץ במשך שנים כל הזדמנות לחסל את השערוריה בעוד מועד. הוא נאלץ להכתיר במו ידיו בהצלחה את מאמציהם של הלוחמים בשחיתות, אותם הגדיר לא פעם כאויבי העם ומהרסי המדינה.

עתה ההזדמנות לפתוח דף חדש בתולדות הכוח הממלא את אחד התפקידים המרכזיים במדינה, והנוגע לחיי כל אזרח. לצורך זה לא די בהחלפת אדם אחד בשונה, יש צורך באירגון חדש של הכוח כולו, בטהור כללי של דרגותיו והעליונות, בחיסול משרד- המשטרה ובהעברת המשטרה לפיקוח ציבורי יעיל. דבר זה יתכן רק על-ידי העברת ה- משטרה לסמכותו של משרד-הפנים, כנהוג ברוב ארצות-התרבות.

צבעו את בגדי-הים הישן
אצל קשת — ותקבלו

קשת-ים

מחודש ויפה בצבעים
העומדים בפני מי ים.
פרטים בכל סניפינו.

קשת מנקה וצובעת

הופיע גליון מספר 5 של

גמד

הירחון המצויר לבידור והומור
★
צחוק ומצחירות לבית ולחברה
★
64 עמודים • 500 פרוטה

סופרפון

סיפון-הסיפון החדיש

8 כוסות
מי-פורה
משובחים.
מלוי על-ידי
בלון אחד

כוס מודה — 10 פר'
להשיג בכל חנויות
המובחרות בארץ

המפיץ:
אנגלו-אימפורטס בע"מ
תל-אביב נחלת בנימין 52
ת.ד. 755 ט. 67696

מגישה את

הוצאת עמיחי

מהדורת העשור של

האנציקלופדיה = לעם

בעריכת דן פינס

רק - 14 ל"י

האנציקלופדיה המעודכנת ביותר והיחידה שהושלמה

את כל שלשת הכרכים
(מ"אלף" עד "תו") תקבל מיד.

להשיג בכל חנויות הספרים בארץ.
המחיר המיוחד נקבע עד 25 למאי בלבד.

(המשך מעמוד 6)

לבימת משנה קטנה, בה ישבו כמה מנכבדי חתיקי המקום. התנצל השבוע יושב ראש המועצה המקומית אליהו מירון: "לשכת הנשיא ידעה מראש על ההפרדה בין הנשיא ורעייתו. פרטי הטכס הוסדרו עליי ועודת העשור. אנחנו איכרים, לא שרי טכס!".

ירושלים

באש ובמים

צלצול טלפון הזעיק בשעה שתיים אחר הצהר, בליל ששי שעבר, את הכבאי התורן בתחנת הכבאים בירושלים. "יש שיפה בבתי ניסיון במאה שערים, בואו מהרה" התרגש המסלפן. "מי מברר?" ניסה התורן לברר. האלמוני סגר את הטלפון.

התורן במטה משטרת ירושלים קיבל אף הוא קריאה דומה. גם שם סירב האלמוני להזהרות. למרות הקריאה המבולבלת מהירה מכונית הכבאים, ובעקבותיה ניידת המש"טרה, למקום השרפה.

במבוא שכונת מאה שערים נתקלו שתי המכוניות במחסום אבנים רחב. מדי שבוע, ביום ששי, מקימים צעירי השכונה את ה"מחסום", כדי למנוע נסיעת מכוניות בשבת. שעה שהכבאים עמלו בהסרת המחסום, עברה האש מדירתו של דוד גורביץ לשתי הדירות הסמוכות, הקפיצה את דייריהן מ"מטותיהם לאפלת הלילה. הלהבה גדלה מרגע לרגע.

שני יריבים. "איך פרצה האש?" חקר קצין השיטור מפקח ראשון יורם מייזליס (שער העולם הזה 1064) את גורביץ המיואש. "לא יודע, הפתליה של שבת, רוח מהחלון, הכל בער..." גמגם האיש.

לא היה זמן רב לחקירות. האש הלכה וגדלה, הכבאים חששו שלא יוכלו לאתר אותה. נהג משטרת יקרא לחוש לתחת הכבאים, הביא משם מכונית כיבוי נוספת. השוטרים ניצלו את נסיונם העשירי בתחת מים, הפעילו אותו מיד.

יורם מייזליס, הידוע לנטורי קרתא מן ההפגנות שבפירורן הוא משתתף בקביעות, הפשיל את שרוליו והצטרף לכבאים. בעקבותיו הלכו גם כמה מצעירי נטורי קרתא, אשר אימת האש נראתה להם כפיקוח נפש המצריך חילול שבת.

בראש נטוריקרתא שהתרוצצו, סחבו דליי מים, הריסם ושמיכות רטובות, התיצב אטר רוס אדום הוקן, בנו של הרב רוס, המחכה לניצור דינו בעון השתתפות בהתקהלות בלתי חוקית. אשר ידוע כאחד המפגינים הלהבים והקבוצים ביותר.

ספר תורה בתוך האש. תוך שעה אותרה האש. שוטר אחד, שהפעיל צנור התזה, הרטיב מעט גם את הקהל המצטופף. "הוא מתוך הרגל", התנצל.

"יש עוד משהו בפנים — ילד או משהו?" שאל אחד הכבאים. הנאספים הביטו איש ברעהו, התאמצו להיזכר: אמהות מבוהלות מנו את צאצאיהן. "אוי, יש תורה בארון!" צתה גורביץ. "צריך להוציא את הספר!" התחנן.

כבאי אחד נטל את קרדומו, מייזליס הוריד את שרוליו, רוס רכס את מעילו והשלושה מהירו במדרגות לתוך החדר הבוער. האש היכתה בפניהם. כל החדר היה מלא עשן. הכבאי פרץ את הדלת, זינק אל הארון וקצין המשטרה בעקבותיו.

בתוך עמד קהל של מאות חרדים, עקב במתיחות אחרי נפץ הלהבה וצלילות ה"שלישיה שנעלמה בתוכה. כשהופיעה כעבור רגע ודמותו המפוית של הקצין, הבחינו בספר הקדוש החבוק בזרועותיו.

ההמון התפרץ בשאגות שמחה. משהו התחיל לשיר את המנון נטוריקרתא עוצה עזה ותורר. הספר והקצין נושקו בהתלהבות. "מה זה, זאת התקהלות בלתי חוקית, לכו הביתה לישון!" התלוצץ אחד השוטרים. בפניה עמדו שני היריבים, מסקת ראשון יורם מייזליס ונטוריקרתא אשר רוס, ולחצו ידיים.

תרומות

הראשונה והאחרונה

"אנו מודים למר הנרי צירלס סנדרס ו" לבני ברית הקנדיים על מתנתם הראשונה, ומקמים שמתנות נוספות יבואו בעקבותיה". כך בירך חנוך נגר, ראש צעירית אילת, את שליחם של בני ברית בקנדה, שהביא עמו לאילת שיק של עשרת אלפים דולאר למען בית החייל המקומי.

קבלת הפנים היתה צריכה להמשך, לפי

התוכנית. אחרי דבריו של ראש העיר היו האורחים, הנרי צירלס סנדרס ורעייתו, צריכים לטייל באילת בחברתם של סעילי הועד למען החייל. במקום זה קם הנרי סנדרס לנאום בפעם השניה באותו ערב: "אני מתפלל שלא שמר נגר אמר כאן שזוהי המתנה הראשונה שלנו. שלחנו כבר קודם לכן ארבע מכוניות סטיון-וואגון, עשרה מקררים חשמליים, שתי מכוניות קולנוע ופריטים אחרים".

בקהל המזומנים השתררה מבוכה. לא מנהלת בית החייל, "ההוזה לוטי" ככנייה בפני תושבי אילת, ולא נציגת הועד הארצי שבאה יחד עם סנדרס, לא ידעו דבר על המתנות שהקנדים שלחו לבית החייל באילת, שאומץ על ידם לא מכבר, שני עתה נאים שנכחו במקום, עמנואל פרת ממעריב ופאול כהן מן הגירוסלס פוסט, מיהרו לתל-אביב, פנו לנשיאות הוועד למען החייל: "היכן ארבע המכוניות ושאר המתנות?" שאלו את רוסצקי, סגן יושב ראש הוועד.

לרוסצקי לא היתה תשובה שלמה. שתי מכוניות נמצאות, לדבריו, בין שאר מתנות ההגרה השנתית של הוועד. שתיים אחרות לא הגיעו כלל. המקררים ושאר הפריטים חולקו בין מועדוני הוועד בכל הארץ. "באף מקום לא נאמר שהמתנות נשלחו דווקא לאילת", הצטדק רוסצקי.

סנדרס טען אחרת. אולם משעמד על דעתו ואף ביטא אותה באוזני עתונאים, זכה לביקורת האיש של יוסף ברק, חבר דגניה א' ויושב ראש הוועד הארצי למען החייל. שהחליט להחליק אישית את הפרשה. "הוא השפיע עלי שאחזתר על הפרסום", הסביר סנדרס, שזעזע את הארץ לפני ימים אחדים. "הסבירו לי שהפרסום מוזק לחעד. בסופו של דבר, המסמכים לא נמצאים בידי כש" אחזר לקנדה אראה מה לעשות".

סנדרס חזר לקנדה. כשהמריא מטוסו מ"שדה התעופה לוד נראה היה, שמשאלתו של חנוך נגר לא תתגשם — המתנה הראשונה שהגיעה מבני ברית בקנדה לבית החייל באילת תהיה גם כנראה האחרונה.

חגיגות

חמורונדו

"אני שמעתי שוטינג!" התרגשה חיירת אלמונית, למשמע קולות הנפץ שבקעו מכון גן העיריה בירושלים. "זה לא שוטינג, זה באלוניג!" הסביר לה צעיר חבוש כובע סטודנטים מרובע.

בעקבות הקולות והרעמים שהדהדו בר חובות ירושלים בליל היום השני בשבוע שעבר, הופיעה תהלוכה מוזרה. בראש צעדו עשרה חמורים, נהוגים בידי סטודנטים עליוזים. ליוותה אותם תזמורת הנוער של נה"ר, אשר פיזרה שיריילכת לקצב שרביטה של מנצחת בת 14.

בהמון לא מאורגן מאחוריהם, נדחקו מ

נשרד פרנקפורט
11 אקדחים נשדדו בכוח

נרמן סנדרס מניש צ'ק באילת*
שתי מכוניות נעלמו בשקט

להכות בו, עד שאיבד את הכרתו. "סובבתי את ראשי אל מוניה", נזכר פרנקפורט, "ואמרתי לו בכעס: מוניה, שתקי!"

בינתיים טיפל כבר אחד השוודים בקופה. הוא שמע את נויפתו של פרנקפורט במוניה והסתובב לאחור. אגרוף שכיתן לפרנקפורט, פגע בעינו, גרם לו חבלה חמורה.

עם שלל של אחר-עשר אקדחים, שנבחרו בקפדנות, ואלף לירות שנשדדו מתוך ה"כספת הקטנה, עזבו השוודים את החנות, אחד אחרי השני, כשהם מחפשים זה על זה. "אל תוורו ואל תעזו לצעוק עשר דקות אחרי שנעזבו את המקום", איים השלישי על פרנקפורט.

"צלצלתי למשטרה מיד אחרי שעזבו את החנות", סיים פרנקפורט, "ילד קטן, שעמד בחוץ, סיפר אחרי כן למשטרה שהשלושה נכנסו במהירות לתוך מכונית כתולה קטנה שחנתה בחוץ, הסתלקו מן המקום בעזרתו של שותף רביעי שנהג במכונית".

בנייטובים? בקדחתנות מבוהלת ניהלה המשטרה את חקירתה. למרות שהשוודים לא הסתירו את פניהם במסיכות, לא יכול היה פרנקפורט לזהות אף אחד מהם באל-בום החשודים והפושעים. הקצינים הרבים שעסקו בתיק החקירה הגיעו למסקנה, ש"הכנופיה היא חדשה בעולם התחתון. מחוסר מודיעים וכוונת-אדם מקצועי, לא יכלו החוקרים לעשות יותר מאשר לעסוק בהשערות: "יתכן שאלה הם בנייטובים חדשים", אמר בלש שסרק את רחוב דינגנוף בקפדנות, "ואולי אלה צעירים מחוץ לעיר".

היו גם כיווני-חקירה אחרים, שלא העלו דבר. אך בתצפית אחת, היו כל החוקרים בטוחים פה אחד: "בקרוב יתרחשו מעשי פשע חדשים".

התצפית נתמשה כעבור ארבעה ימים: אליהו חיס, כרטיסן אגד בקחי השרון, נשדד בחדר המדרגות של ביתו, ברחוב פריש-מן בתל-אביב. "צעיר מזוין שדד ממני 530 לירות", התלונן חיס במשטרה.

ואולי מחתרת? גם הפעם היה ה"סיפור יכול לשמש חומר רקע טוב לסרט בלשי, מאלה שהשוודים עצמם ראו בחודאי עשרות פעמים בבתי הקולנוע בתל-אביב: "עליתי במדרגות כשחזרתי מן העבודה", סיפר חיס, "ובמחצית מעלה המדרגות עצר אותי בחור גבוה ורוח. הוא החזיק בידו אקדח ודרש ממני את ארנק הכסף. נתתי לו אותו והוא הסתלק מן המקום".

לחוקרי המשטרה לא היה ספק כי השודד הנוער, שביצע את מלאכתו בשעה שנים וחצי בצהרים, בסביבה הומה מאדם, נעזר במיבצעו בשוודים אחרים, שהבטיחו את הפעולה מבחוץ.

חיס, אדם קשיש, עלה לדירתו השכורה, בעדה הוא משלם 180 ל"ל לחודש ובה הוא מתגורר יחד עם אשתו, סיפר לזו על מה שאירע, ומיהר להודיע למשטרה. החוקרים, שהחזיקו בו עד קרוב לחצות הלילה, לא הצליחו לזהות את השודד מתאיורי ה"פושעים הנמצאים בידיהם. תיאורו של חיס התאים בהרבה פרטים לתיאור שמסר פרנקפורט.

"יתכן שזוהי מחתרת חדשה", אמרו חוקרי המשטרה ספק בצחוק "ספק בלעג, "אולם מה שברור הוא שארבעת הצעירים, המזוינים באחד-עשר אקדחים ראויים לשימוש, מהחיים (המשך מעמוד 12)

* יושב במרכז: ראש המועצה צנן נגב.

אות סטודנטים רועשים, חבושים כובעי-ניר, בידיהם נפנפו בבאלונים צבעוניים, שהתפוצצו בזה אחר זה או נתלשו על-ידי הרוח מידי אותהיהם.

נקודת-המשיכה העיקרית היו שני חמורי ענק ופיל, עשויים עץ וניר. עליהם רכבו שלוש צעירות חניניות, בבגד רקוד הדוק, אשר פיזרו על הקהל פיסות נייר. בשנה שעברה היה הרוגדו מסמר עקום בארון המתים של התגיגות שנכשלו. השנה למדו המארגנים לקח, צמצמו את ממדי התהלוכה, קיבלו את עזרת המשטרה בהכנות התנועה.

מארגן הרוגדו היה גבר בריא, בעל זקן שחור, שהתרוצץ לכל הכיוונים כשבידו מכ"ש-ירקשר, שאיש לא ידע לשם מה הוא נחזק. הגבר, מנשקה קדישמן, צייד ופסל הידוע בכינוי "הגבן מנוטר דאס" בגלל היותו שומר מנוזר-המצלבה בירושלים, למי רוח שאין לו גיבנות, יצר כמו ידיו את חיות העץ העליונות, ליה אותן בגאווה אבהית לכך אורך הדרך, עד קרית האוניברסיטה.

נאום קצר מאד. במרכז הנשף, שנערך בקרית האוניברסיטה, עמד נאומו של נשיא האוניברסיטה, פרופסור בנימין מזר. פטרת יום הסטודנט מרשה לקהל לשסע את הנאום בקריאות בוז, לזרוק גרושים על הכמה למחוא כף לכל משפט. השנה הערים מזר על מאזיניו, נשא נאום בן שלוש מלים בלבד: "ברכותי ליום הסטודנט!" וירד מן הזיבה. הדברים התקבלו במחאות "צייט טוט" ערות וברד מטבעות, בהן אפשר היה כמעט לפתור את בעיותיה הפיננסיות של האוניברסיטה.

פשעים

בצהרי יום

שלושה או ארבעה בחורים צעירים, כולם בגיל 20-30, מזוינים באחד-עשר אקדחים חדשים וראויים לשימוש, הטילו השבוע את חתיתם על בני העיר תל-אביב ושוטריה. בשבוע אחד הצליחה הכנופיה לבצע שני מעשי שוד: האחד בחנות הנשק של ראובן פרנקפורט ברחוב הרצל בתל-אביב, השני בחדר המדרגות של הבית מספר 75 ברחוב פרישמן.

"ישבתי בחנותי יחד עם חברי הספר מוניה שינפוקס, כשנכנס בחור צעיר ובידו מזוודת-בד, כזו הניתנת במתנה לנוסעי אל-על. שיחזר פרנקפורט, 49, את מאורעות יום שלישי שעבר, "הוא הניח את המזוודה על שולחן המכירה, מתחתיו מונחים האקדחים, ואמר שהוא רוצה למכור לי כלי נשק".

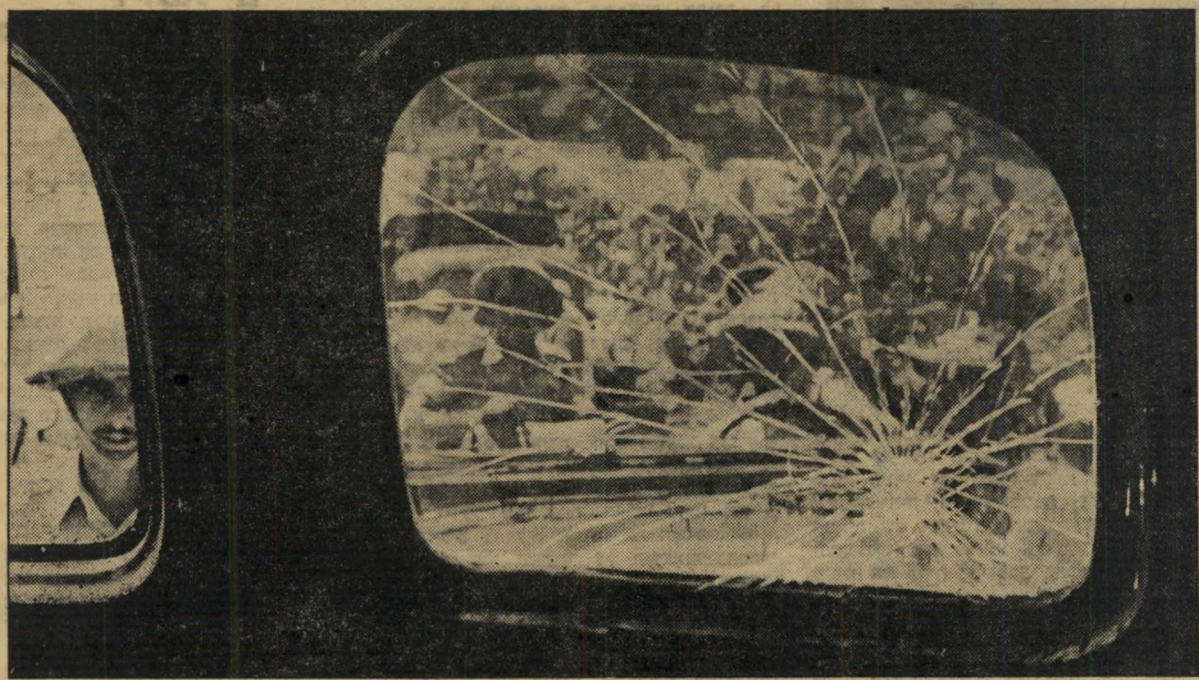
הסוחר קם מכסאו וניגש אליו. לפתע נכנסו לחנות שני בחורים נוספים. אחד מהם שלף אקדח איטלקי פ.י.ב. קוטר 9 מילי-מטר קצר, טען כדור לתוך בית הבליעה וכיוון את האקדח אל פרנקפורט. "שב על הכסא, ואל תוציא הגה מפיו!" צווחו עליו שולף האקדח, והורה לו למתות את ידיו לפניו.

מוץ במזוודה. המאורעות התרחשו ב"מהירות מסחררת. השודד כעל האקדח פקד על מוניה שינפוקס לעבור מאחורי שולחן המכירה ולעמוד כשפניו אל הקיר. "אל תהרגו אותי, יש לי ילדים", התחנן הספר. בעל המזוודה פתח אותה, הוציא ממנה מוט ברזל, שהיה עטוף בסמרטוטים. הוא הגיף את המוט, היכה בו על ראשו של שינפוקס, שהחל לצרוח בקולי קולות. הבחור המשיך

נצרת, עיר השלום, ראתה השבוע את הפגנת הדמים הגדולה ביותר מאז סיום שלום

אבן על כל מילימטר

לאיסור
הצהרים
המוש
סיס, על
שהוצג
יצי
מצר-ס
הוא ה
אומנים
מנדאט
בל 30
השמן
גם את
הפגנה
מקור
נכסלו:
מפגינים
שוטרים
החלו
קהליות
וקללות
השוט
רית הפ
מכח
מנצרת
אסר את
זוהה.
בתי
פרטיות
ממשפח
הסתירו
לעצמם
מבני ה
העצורים
עזרה ר
המפגיני
באופן
"אילו
אמר את
בשקט.
החופש
ניססו

דגלי תכלת לבן ואדום לוחט התיקדו בבוקר האחד במאי לכיוון כיכר אל-קראגאת (המוסכים) בנצרת. "תחי זכות ההגדרה העצמית של ערביי ארץ-ישראל!" צעקו כמה מאות תושבים, שהפגינו תחת כרזות מפא"י. בראש ההפגנה צעד ח"כ יונה כסה. הוא עשה עצמו כמי שאינו שומע או אינו מאמין למשמע אוזניו: המפגינים שצעדו אחריו השמיעו את אותן הסיסמאות אשר עתונו של כסה, דבר, הגדירן כ"סיסמאות המחלחלת הלאומנית הערבית בגליל". סמוך לכיכר נתקלו הדגלים במחסום. כ"כ אלף תושבי נצרת הקשיבו לדבריו של ח"כ מק"י תופיק טובי. מפגיני מפא"י ומאויני מק"י הצטופפו בערבוביה. השוטרים, שעמדו בסוף ההפגנה, עברו לחזית. מזוינים באלות, מגינים וכובעי פלדה, החלו לפור את ההמון. מבול של אבנים קידם אותם בהסתערותם. בן רגע הכיכר הפכה לגיא חיוון של סרט תנכ"י עתיק. דם, אבנים וזעקות פצועים מלאו את הרחוב. שריקות קצינים, קללות שוטרים וזעקות קרב של מפגינים מויבים, הרעישו את העיר.

באותה שעה יצאה לדרכה גם הפגנת האחד במאי של מפ"ם. בהנהגתם של הח"כ לבן-השיער, חבר עיו-שמר יעקוב ריפטיין, ומנהל המחלקה הערבית של המפלגה איש גן שמואל שמחה פלפן, הפגינו ארבעת אלפים חברי קיבוצים ותושבים ערביים, בסיסמאות: "תרד ממשלת בן-גוריון, תרד! תרד! תרד!" "רד", "יא אבו כאלדי שומר ביתנו!" ו"יוח" ורו הפליטים הערביים לבתיהם!" ההפגנה עברה לאורך מסלולה ללא הפרעה.

כשנסתיימה הפגנת מפ"ם, החל הקרב ה"גדול. חברי מק"י ואוהדיהם, אלפים רבים של בני-נצרת וכפרי הגליל העליון והתחתון, התגודדו מסביב לכרזות שחורות ודגלים אדומים. ממרפסת המועדון של מק"י נאם אליהם מזכיר המפלגה ח"כ שמואל מיקוניס: "נצא ונפגין ביום האחד במאי! שוטרים,

• כינויו של גמאל עבד אל-נאצר, שבנו בכורו שמו כאלד.

מבעד לשמשה המנוכצת

של ניידת המשטרה, צילם צלם העולם הזה את ההמון המסתער על המשטרה. אבן גדולה, שתושב אלמוני מבין המפגינים הטיל לעבר הניידת, דקות אחדות לפני הצילום, ניפצה את זגוגית הדלת האחורית שלה. המפגינים השתמשו באבנים גדולות שאינן חסרות בנצרת, גרמו נזק גדול למכוניות.

המושל הצבאי לנציגי מק"י, שבאו לקבל כמנהגם את הרשיון הממשלתי לעריכת הפגנה: "הקדימו אתכם. מפא"י ומפ"ם קיבלו כבר רשיונות להפגין בבוקר. אתם תפגינו אחרי הצהרים." אנשי מק"י ניסו להסביר: "כבר שלושה שבועות שאנחנו מפרסמים על ההפגנה, כי תשע בבוקר. אי אפשר להודיע לפלחים על השינוי. הם יבואו העירה בבוקר ויש חשש

ההפגנה לא יצאה. השוטרים, אשר מאות מהם נקראו מכל רחבי הארץ למצב-הכן וכוננות, וקיבלו הוראה שלא להרשות ל-

תגבורת נע
הנשים הצוחכות לחצר המ

במרחק מטרים ספורים משדה הקרב, חובשים שוטרים את חברם, שנפצע מאבן גדולה בעינו. הדם נראה בברור הפצוע. המפגינים השתמשו במקלע-יזמיר לידיו האבנים.

שוטר פצוע
כשהוא ניגר על פניו של

שני שוטרים מזוינים באותות וחובשי קסדות פלדה, בשעת ידוי אבנים בשוטרים.

המפגינים מובלים
מובלים למעצר שלושה מפגינים, שנתפסו

המנדם הכר'ים

טר

אם יסתובבו בעיר עד שעות אחר אפס מעשה.

הצבאי סירב לשמוע. הקומוניסטים הסירוב החלו משדרים ברמקול, חונם, על השעה תשע כשעת בין ההודעות שידרו שירים ומנגינות. המושל החליט לפעול: את הרמקול, הוציא צה"ל מעצר ושיבבים בהתאם לחוקי החירום ה' הורה לעצור לזמן בלתי-מוגד ילי מקי בעיר.

נשפך על מדורת ההפגנה הצית המרד: התושבים התארגנו ל' הם מנסים להסיח את המשטרה הארגנות. אולם כל הנסיונות כל מקום בו התאגדה קבוצת סביב לדגל אדום, הופיעו מיד כבשי קסדות ומוזינים באלות, בכוח את המחקהלים. ההת' גפכו לזירות דמים. אבנים, חול ראות הועפו מצד אחד למשנהו.

אספו למכוניות הכלא את שא' הקומוניסטים, שעדיין לא נעצ' מיוחדת של המשטרה גירשה ח"כ תופיק טובי. קצין משטרה יקונים, שיחרר אותו אחרי ש'

לים התמלאו בפצועים. מרפאות צפו בקריאות לעזרה. אולם כמה הפצועים, אפילו הפצועים קשה, בניהם, כדי שהמשטרה לא תוכל דון השתתפות בהפגנה. כמאתים נעצרו, כשחלקם הגדול של וובל תחילה לבית החולים להגשת וונה. שם, בבית החולים, נפגשו נעם יריביהם מהרחובות, 37 שוטרים חלקם

זיתה המשטרה מתירה את ההפגנה הקומוניסטית, מוכבדי נצרת, "היו צועדות שלוש הפגנות נפרדות, בשני צעדה רק הפגנה אחת ויחידה: הפגנת אבירי ל בני נצרת והגליל". היה ברור כי המיצע הקומי יעד הוסיף למק"י עוד אוהדים בקרב המיעוט הערבי.

קבוצות צעירים המיידים אבנים על שני השוטרים, המתחננים גם הם בידוי אבנים על שתי חזיתות. השומר משמאל נראה כשהוא ממשש את קסדתו, אחרי שאבן כבדה פגעה בו. על הארץ מוסלת התחמושת: אבני הקרב.

השוטרים משיבים אבנים

תמונה זו, בה נר' איס השוטרים כשהם משליכים אבנים במפגנים, צולמה בעיצומו של הקרב. במעלה השביל נראות

הפוגה אבי'בית

לתוך המהומה נקלעה במקרה ה' זמרת אביבה רווה, שחזרה מ' הופעה בעפולה, רצתה לבלות את האחד במאי בנצרת, עם בעלה.

לחור' הניידת

נער נדחף בידי השוטרים לתוך הניידת. הניידות סבבו בעיר אח' רי המהומות, עברו מבית לבית כדי לעצור את מסילי האבנים.

ח"כ נעצר

מזכיר המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ח"כ שמואל מיקוניס, נעצר אף הוא על ידי המשטרה ומוכנס לניידת, ממנה שוחרר רק אחרי שהתבררה זהותו.

ח"כ משוחרר

ח"כ אמיל חביבי חוזר ל' ביתו, אחרי שנעצר. "השור' סר שעצרני היה ב'נצרת: אין מקום לטעות בזחותי", טען.

שוטרים מונעים את הצטרפותן של נערות ונשי בנק' לזירת הקרב, הצליחו רק בקושי להדוף את "להתכתש עם נשים — זה איוס", אמר אחד השוטרים.

סכנה חמורה לציבור האזרחים בתל-אביב — יותר מכל מחתרת אמיתית או מדומה.

דרכי אדם הואהב נעלם

גוש אפור צנח מראש מגדל י.מ.ק.א ב" ירושלים, נחבט בכבדות בזפת של חצר הבנין, ולא זו. היה זה גופה של הילדגרד שולץ, 48, תיירת מגרמניה אשר שמה בצור רה זו קץ לחייה. בחורה של המתאבדות, בקופה השניה של הבנין הגדול, מצאו ה" שוטרים פתק כתוב גרמנית, ובו שתי ה" שורות הראשונות משירו של גיטה: "שלום לך עולם נאה, היו ברוכים כל האהובים עלי." מתחת לחרוזים נרשמה מלה נוספת: "פריצאונג" — סליחה.

לכאורה, היתה זו התאבדות רגילה. אך הפתק חסר-החתימה עורר את החשד שמא היה כאן ביום, והאשה נרצחה או נדחפה עלידי מישהו לקפיצת המחזק מראש המגדל. בחיפוש שנערך במזוהה נמצאו שטרות כסף מסודרים, ומכתב נוסף כתוב אנגלית. "אל מי המכתב?" שאל קצין המשטרה את המלוואי. "זה בטח אל החיילים!" השיב האיש.

התברר שהילדגרד שולץ לא הגיעה ארצה לבדה. היא באה בראש קבוצה של 30 חיילים יהודיים אמריקאים, שחגו בגרמניה וניצלו את חופשם לביקור בישראל. במכתב ביק" שה את סליחתם על צעדה הנואש, לא שכחה אפילו להסביר בדיקנות גרמנית כי שטרות הכסף מיועדים לקניית כרטיסי כניסה לאצ" טדיון הקריה, ביום העצמאות, והיכן בדיוק יש למסור את הכסף.

כאשר חזרו החיילים בשעות הצהריים מ" טיולם בעיר לא ידע איש מהם לספר משהו ברור על הנפטר. היא היתה מסוגרת בתוך עצמה, לא התרועעה עם איש מן המטיי" לים, מילאה בדיקנות את תפקידיה כמארי גנת.

"רומיזר צריך לדעת משהו מדויק!" ניסה סמל צעיר לעזור. "הוא מכיר אותה היטב!"

"מיהו רומיזר?" חקר השוטר. "זה הגרמני השני שבא אנו, הוא מנהל את העניינים הכספיים." הסביר האמריקאי. משהו התחיל להתבהר. "היכן רומיזר?" איש מבני הקבוצה לא ידע. מזה כמה ימים לא ראו אותו. הגברת שולץ אמרה להם עניסע לטבריה.

אוסר נגוב בנתניה. מברק לנציגות ישראל בקלן ופניה של הנציגות למשטרת גרמניה, פתרו את התעלומה. גיאורג רומיזר, רחק כסוף שיער, בעל נטיה להקרח, הוא בעל משד נסיעות בפריז-פריז. חילד" גרד שולץ היתה פקידתו, וגם ידידתו הטובה. ידידותם היתה כה טובה וכה קרובה, עד כי שבועים לפני הנסיעה לישראל גאלץ בעלה של הילדגרד לבקש בט גרמניה.

הרומן נמשך גם אחר, הגיע לשיאו כי כמה ימי אושר שהוגז בילה ביחד בבית

מלון בנתניה. להילדגרד היה נדמה שנעוריה חוזרים אליה. אך החלום הורוד נמוג בוקר אחד באכזריות. המטה שלידה היתה ריקה. רומיזר נעלם. יחד איתו נעלמו גם 38 אלף מארקס, מכספי הקבוצה.

בתחילה לא הדאג את הילדגרד העלמו של הכסף. כל צערה היה על הבגידה ה" פתאומית. היא זכרה שרומיזר שילם בצ'ק עבור הוצאות הטיסה חזרה. אך כעבור ימים אחדים הגיע מברק מן הבנק בגרמניה: "הצ'ק ללא כסוי."

חברת התעופה הגרמנית לופטהאנזה פנ" תה באמצעות חברת הנסיעות סרווקס אל הילדגרד שולץ, ראתה בה את האחריות על הקבוצה, דרשה ממנה את הכסף.

יומיים לפני שעשתה הילדגרד את צעדה הנואש, עזב מאהבה גיאורג רומיזר את הארץ, לכיוון בלתי-ידוע.

שטונות ישראל לא ידעו מה בדיוק לעשות עם הגופה. איש לא ידע מהי דתה של הנפטר, אם יש לקבור אותה בארץ או להחזירה לגרמניה.

נציגות ישראל בקלן פנתה אל בעלה של האשה, בקשה ממנו להבריך את ההוראות להלחיה. שולץ ענה במברק בן ארבע מלים: "דת פרוטסטנטית, לקבור בישראל!"

כל ישראל הילולה פרטית

קניות התיירים הכוזבו. תיירי ה" עשור נמנעו מלקנות חפצי אמנות, הת" רכזו דחקת בתשמישי קדושה... **שיטת מיכרזים מקורית** תונגה במדינה: רש" יונת הייבוא יתנו לסוחרים שיכריזו כי" התחרות על נכונותם לשלם את תשלומי" החובה הגבוהים ביותר לממשלה... **הגרעון המסחרי** של ישראל עלה בשנת 1957 ב"7 מיליון ל"י נוספות, הגיע ל" 480,5 מיליון ל"י. פירוש הדבר, כי הייצוא של המדינה משלם רק בשביל שליש הייבוא... **בהלה רצינית** פרצה בין תושבי הרובע הצפון מזרחי של תל-אביב, כש" החליטו פקדי משרד הבטחון לערוך לעצמם הילולת זיקוקי-דיגור פרטית, באחד מלי" לות השבוע שעבר. קולות הפגז עוררו משתק את התושבים, שחלק מהם אף סבר כי תל-אביב מותקפת מן האחר ומיהר לרדת למקלט... **ירידה קלה** הסתמנה החודש במחזור המטבע השבועי של מדינת ישראל, שירד ב"4.2 מיליון ל"י... **אלף תושבים** יוכלו למצוא מקלט במנהרה התח"קרקעית הראשונה בתל-אביב, שנחנכה בכיכר המושבות בעיר. המנהרה נבנתה ב" כספי הקרן שהוקצבה להקמת מקלטם צי" בוריים, ושלמש גם את המעבר בצומת ה" תנועה ההומה ביותר בעיר.

תזכיר השם הושמט

הקשר הסודי בין ניואוסלוק, בסאון האיגוד היהודי-ערבי של מפ"ר, למשרד החוץ, נחשף בהעולם הזה (1067), שפירסם לראשונה על הקרע שגפל בין המערכת ל" פקדי המשרד. השבוע, אחרי שמפא"י הח" ליטה סופית לקראת סדר את חבריה הא" משתפים פעולה נגד המדיניות הערבית ה" רישמית של המשרד, הופיע ניואוסלוק כשמשמית עורכיו נעדר שמו של מיכאל אסף, מעורכי דבר... **הרב שהפגין בהפגנת נטורי-קרתא בירושלים, ושנעצר ב" ידי משטרת הבירה ושוחרר רק אחרי ש" זוהה כולמן רייכמן, מממן העתונות האי" דישאית בארצות הברית (העולם הזה 1072), סירב השבוע להיענות לתביעתו של מפקד המחוז לוי אברהמי ולהתנצל בפניו, בה" אשימו: "... לא נפגשתי בשעת מאסרי ב" דרכוני האמריקאי ולא סרבתי לעזוב את המקום, ובכל זאת נסחבתי בצורה בר" טאלית למכונית המשטרה וגם אחר כך היה היחס אלי בתחנת המשטרה גס ביותר... **ראשד חופיין**, המשורר הערבי (בן אסיה אנוכי) שיצירתו הוצגה לציבור העברי בפעם הראשונה מעל עמודי חנוט" הזה (1066). הוזמן יחד עם כמה משוררים אחרים למועדון מילוא של מפא"י, שם קראו את יצירותיהם. כן הובטחו למשוררים ה" ערבים פרסים כספיים עבור כתיבת יצירה על נושא העשור. היתה זאת פעולה מונעת נגד התעוררות לאומית בקרב המשוררים, עליה עמד העולם הזה.**

מתאבדת שולץ
חבוס הוא מאחב, רמאי, בורח

ציירת אשל ו"סמלים נישאים"
העיגול הוא חיים, שמש, ירח

בע"מ. אחרי ששביתת בתי הקולנוע הרסה את עסקי הרבי המוסיקאלי שלו, פרנסות בישראל, ניסה חאל את מזלו בארגון ה" פעות הזמר הבכין גיני ריי. התוצאה: ה" בכי המוסיקאלי משך לקולנוע תל-אביב כמה עשרות מאוינים בלבד, השאיר את חאל עם גרעון של כמה אלפי לירות... **ייבוא האמנים** הזרים לישראל, נמשך והולך ב" קצביעק. אחרי שהשבוע פתח גיאורג גודיק את המוסיקול אולימפיה בגן בית-צינתי אמריקה, מתכונן האמרגן רוברט להרים את מסך היכל התרבות על להקת הלונדון-פס" טיבאל באלט... **תיאטרון בובות** איטלקי יביא אחד ממנהלי התיאטרון הקא" מרי בוגאטיר, המנהל גם את עסקי בצל ירוק והופעות אמנים אחרים. בעת ובעונה אחת עורך תיאטרון הבובות הישראלי, ה" בוגטיר של בבעת-חיים, סיור ארוך ביבשת האמריקאית ומתכונן לחזור לישראל, לפסטי" באל התנועה הקיבוצית בחיפה... **העלילה השניה** היא גשואת מגש הכסף, בתיאט" רון אחל. את המחזה שכתבו מניח ויוש הלוי יביים מנתם גולן, כשבתפקיד הראשי ישתתף יצחק עמנואל, מורה צעיר לזמרה, אשר שיחק את התפקיד הראשי בשולמות בתיאטרון דור-חיי. **סכסוך חמור** נפל בין הנהלת התזמורת להנהלת היכל התרבות, סביב חלקה או אי חלקה של קרן נורטו בהחזקת המפעל. שר המשפטים פתח רון התפטר כבר מהנהלת התזמורת, מסי" בה זאת... **פסטיבאל התיאטרון** שיערך בחודשים יוני-יולי במרחבי תערוכת העשור בירושלים, יעמוד בסימן המחזה ה" ישראלי המקורי. שני המחזות שיוצגו ב" פתיחת הפסטיבאל: שש נכפים לאחד, בתי" אטרון הבימה והפנינאן בבצוע תיאטרון זיר... **בנות משתעשעות** היא הקומדיה המוסיקאלית הראשונה של התיאט" רון המוסיקאלי שיראטרון, מיסודם של כמה צעירים תל-אביבים, שכל פרסומיהם מצ" טינים בעשרות שגיאות כתיב ובעברית גל" עגה... **זמרת חדשה** צפה ועלתה בשמי הכוכבים של תקליטי הארץ-יגן ב" ישראל, המרת היא מרים אביגל, שתקליטה הראשון ערב של שושנים, יצא לאור ב" הוצאת חברת מקולית... **סוף-סוף חו" רה חנה אהרני לישראל**. אחרי שפעמים רבות הוארך ביקורה בתוך-לארץ בהזמנות נוספות, תופיע המרת הישראלית המצליחה בסיבוב הופעות ברחבי הארץ, החל ממח" צית חודש מאי השנה... **שתי ישי" ראליזות** הצליחו החודש בהופעתן בשחיץ. בעוד שכרמלה גולדברג, הרוקדת במעודון לילה בגינה, הוחתמה עלידי אהרנן ברי" סי על חוזה להופעה באנגליה בחודש יולי, הצליחה הפסנתרנית פנינה זלצמן בקונצרט הראשון שלה בציריך, עד כדי כך שהזמנה מיד לסידרת קונצרטים בתחנות השידור של כל ערי שחיץ... **רקדנית ישראלית** אחרת, שחזרה לישראל, היא ברוריה אל" עזה, אשר זכתה להופיע לא מכבר ב" רדיו-טיי הגדול של ניו-יורק, אחרי שאת הכשרתה הבסיסית במחול רכשה בסטודיה של מיה ארנסובה בתל-אביב... **סא" רודית רייפח** על אופיו ה"בילנאומי" של חג העשור כלולה בתוכניתה החדשה של להקת פיקוד הצפון, המבצעת את פומונה של נעמי שמר. "הגברת ישראלה חזונת חג עשור / הגינו כך נאה לה, תאמרו זה יעבור / אך ידו, הגברת החליטה / לחגוג לה חג עשור קוסמופוליטי / לחג לה מה? לחג לה מה? / לחג לה חג עשור קוסמו" פוליטי."

אמנות

ציור

עיגול, חצי-עיגול, קו

קחים ארוכים, גבוהים ושטוחים, עיגולים סלים ותצא-עיגולים, בכחול ובצהוב, תוס" סים השבוע את קירותיה של הגלריה כ"ץ בתל-אביב. לידם, באומץ לב ראוי לשבח, מסבירה הציירת הצעירה חנה אשל את עבודותיה: "אני מציירת סמלים, העיגול ב" עבודותי מסמל את החיים, את השמש, את הירח. חצי העיגול הוא ההודיה, התפילה ו" אפילו ריקוד התהילה לאלה שנתנו לנו את החיים. השטחים הריקים מסמלים את המרחב שמסביבנו."

מציור הסבר זה, יכול הצופה הרגיל להתקדם יותר בהבנת דרכה האמנותית של חנה אשל. בת ירושלים, דור חמישי של בני העיר העתיקה, קצינת צה"ל משוחררת, נשואה ואם לילד קטן.

"אני מציירת את האחירה," מצביעה חנה על עבודותיה, הנראות ממבט ראשון כעכ" דות גיאומטריות צבועות בצבעי שמן או דף מבחן במתמטיקה של סינטיס וקוסי" נוסים במחלקה הששית של גמנסיה. "אני רוצה לבטא יותר את המיוחד שבארץ, את מה שקרוב לנו ול"י, היא מוסיפה.

אל האסכולה המודרניסטית הצרופה חדרה חנה אשל בעת לימודיה הממושכים בצרפת ובארצות אירופה האחרות. מי שרגל ו" בקי באסכולה זו, יכול מבלי היסוס ל" התפעל מעבודות כמו תנועה בזמן, תנועה נמשכת מספר 1, תנועה נמשכת מספר 2, תנועה אל, ותנועה דרך המוצגת בתערוכה זו, שהיא הראשונה לחנה אשל בישראל.

תפילה נישאת, קוסמופוזיציה בשני צבעים וצורה בכחול הן שוב ציוריה של עיגולים, קחים ותצא-עיגולים, שרק כיוון תלייתם מעיד על ההבדל הצרור ביניהם.

"באתי, ראיתי, נוצחתי," אמר אחד מ" ידידיה של אשל כשעזב את התערוכה. "הוא אדיב מאוד" אמרה הציירת המעודה על עצי מה: "עדיין לא הישגתי את הכל. בעוד שנה שנתיים תבואו שוב ואז תראו שאני אנצח."

מאחורי הקלעים

קסטור אחוז לתחום

בקצביבוק נערכות חזרות יומנה של חנה סנש, מאת אהרון מגד, בתיאטרון הבי" מה. אברהם אסיא, במאי המחזה, המריא השבוע ללונדון, מקום מושבו, כדי להשלים את העבודה על הסערה החיליאם שקספיר, אותה הוא מביים שם. אסיא, שהוא מרצה קבוע בבית-הספר הגבוה לנאום ולדרמה ב" לונדון, יחזור בתחילת השבוע הבא ליש" ראל, כדי להשלים את הכנת המחזה להצגה. לא יאוחר מראשית יוני, אגב, במחזהו של אהרון מגד אין זכר וסימן לפרשת חקו של ישראל רודולף קסטנר במעצרה ומוחה של הצנחנית חנה סנש... **בשלדן נוסף** עלה בחלקו של האמרגן רב הכשלונות גיורג חאל, שקיחה להיבנות מחדש בעזרת חברת אמרגנות חדשה שחקים: עלי-ינית

הגיבור, "המאומד" הראשון

מוחמד אחמד אליג'אר נעשה גיבור לאומי במקרה. הוא מיקד על מוצב ערבי, החולש על עמק החולה, בימי ההתנגשויות האחרונות שאירעו שם, לפני כחודש ימים. הוא נפגע מצרור של מקלע ישראלי, מת במקום. היה זה הקצין המצרי הראשון (ועד כה היחיד) אשר נהרג בהיותו בשירות פעיל עם יהודי סוריה, בחזית הצפון של צבא רע"ם.

למוחמד אחמד אליג'אר היו הזדמנויות למכביר למות בעד ארצו. בשנה האחרונה בלבד השתתף בשתי מערכות צבאיות קשות: מלחמת סיני והפלישה לסואץ. הוא פקד על מחלקה באבו עגילה, וכשהחליטו ה"מצרים" לפנות את מוצביהם הושאר הסגן לחפות על הנסיגה. "אנשיו ירו כל הזמן, עד כי האויב לא הרגיש כולל שכוחותינו התחמקו", נאמר בחוברת רימום מיוחדת, שהוצאה השבוע עלידי הפיקוד המצרי ל"זכר הגיבור, "המאומד" הראשון.

גם לאחר שאליג'אר פקד על אנשיו להסיג תנן בחשיכה מבעד לסבטת המצור הישראלי, המשיך הוא לקפוץ מעמדה לעמדה, וללחון, לדברי החוברת, על הדקי מכונות היריה, כדי להמשיך ולהטעות את האויב. אחריכך יצא ברגל, ללא אוכל או מים, דרך המדבר הביתה.

אהבה נכזבת. הוא הגיע לעיר מולדתו פורט סעיד, בדיוק בזמן להשתתף בקרבות גג הפלישה האנגלית. בהיותו בחלן היטיב ליצור פצצות, בהן השתמשו התושבים ה"מצריים" אחרי שהאנגלים השתלטו על ה"עיר".

הסגן, שפשט את מדיו ולבש בגדים אזרחיים, היה אחד מהשלושה אשר חטפו את הסגן הבריטי מורהאוס. הקצין האנגלי נמצא

הרוג החולה אליג'אר אחרי חצי אהבה, כדורי פלדה

מאוחר יותר קבור מתחת לרצפת אחד הבתים בעיר.

אחרי פינוי העיר עלידי האנגלים, ביקש אליג'אר לעבור לצנחנים. הוא גם התאהב בבת של אחת המשפחות העשירות בעירו. אולם משביקש את ידה, דרשו הוריה מזהר כה גבוה, שהקצין בן ה-31 לא יכול היה לשלמו. "כשליבו פצוע", אמרת החוברת בסנטימנטליות, "עבר סגן אליג'אר לשרת בחזית הצפון (סוריה), שם נפגע הלב האמיץ בכדורי האויב."

מחרוזת

קריאה עיוורת

חוש הומור מצרי: תחת הכותרת "בדיחה ישראלית" סיפר השבוע עתון קהירי, כי מנהל מוסד לעיתונים בתל-אביב התפלא לראות כי מספר המבקשים ללמוד קריאה בשטח בראי דל בממדים עצומים. מסתבר, לפי בדיחה זו, שאורחי העיר הישראלית הגיעו למצב כזה שהם נאלצים ללמוד קריאה עיוורת על מנת לחסוך חשמל בלילות. . . . **הבר הפרלמנט הצרפתי,** איש הימין הקיצוני טיקסיהויניאקור, הידוע כי שונא יהודים וערבים, שיגר מיברק זה ל-

סיפורו של אמריקאי לא רגיל ביותר, שבדק את היחס לערבים הייתי ערבי בהוליווד

בין היתר ביקר בלאטי במועדון ריקודים של נצרי רוקנרול, שם ניגש אליו בחור נרגש, טפח לו על שכמו, וקרא: "היי, נסיך, אתה מרשה לי ללחון את ידך? אף פעם לא ראיתי נסיך חיל" במקום אחר ניגש אליו מישוה לברכו. "שלום הוד מעלתך, הכרתי אותך מיד לפי הצילומים שלך בעתונים."

★ ★ ★
"יש לי ארבע אמהות"

כפי שהתפשט שמעו של הנסיך בעיר, התרבו ההזמנות אליו, לבוא ול-בלות בחברת אנשים חשובים. הוא נלקח ל-

מענין הנסיך הסעודי המדומה. לאחת משלוש נערות זוהר שהקבילו את פניה בבואו לבקר באולפן הוליוודי. היו אלה רק אחדות ממאות נשים וגברים, שהצטרפו סביב "הנסיך" באשר הלך.

אולפן הסרטה, שם עטו עליו נערת-זוהר ומנהלי פירסום. "האם יש איהו כוכב מיוחד שהיית רוצה לפגוש?" שאלו אותו. "כן, את רודולף האלנטינו."

"הוא כבר לא איתנו," השיב נציג האולפן. ובפנותו אל פראנק שאל בתדהמה: "ריכונו של עולם, האם רק עכשיו הגיעו הסרטים של האלנטינו לסעודיה?"

הביקור המשעשע ביותר נערך בביתם של זוג הכוכבים ג'ון אלסון ודיק פאול. "האם ליוחית את אביך בעת ביקורו בחשיגסון?" נשאל.

"לא, זה היה אחי משהור".
"כמה אחים יש להוד מעלתך?"
"אולי".

"כן, לא ספרתי אותם."
"ואתויות?"
"אללה יודע. בארצנו אף פעם לא סופר רים ללות".

"אמך בדואי עבדה קשה."
"יש לי ארבע אמהות."

כאשר הוגשה ארוחת הצהרים, טמן האורח את ידו בצלחת, החל אוכל כמינהג בדואי המדבר, ללא סכין ומזלג. לרגע השתררה מבוכה, אך כדי לא לפגוע ברגשות הנסיך, הניחו גם ג'ון ובעלה את כלים הצידה, החלו אוכלים באצבעותיהם, תוך ליקוקי-הנאה קולניים.

בסיכום, לדעת ויליאם-פיטר-בלאטי-כאירא-ללה-אל-אסחד-אלי-קציר: העם האמריקאי הוא עם רחב-לב, האוהב כל אורת מחזיק-לארץ ובעיקר נסיכים אקזוטיים ממדבריות ערב.

תן מנגני המועדון. "האם הוד מלכותך מכבר אינו מוסיקה מיוחדת?" שאלה המנהלת. "אוי לי מוסיקה צרפתית!" היתה הבקשה — ובמשך שעה שלמה חזרה התזמורת וניגנה מוסיקה צרפתית. כשהיתה גומרת את זר המנגינות, היתה חוזרת עליו מחדש. כאשר השמיעה את זה ווי אן רוז בפעם השלישית, החליט הנסיך כי הגיע הזמן לעבור למקום אחר. מנהל המועדון הלילה התנדב להראות לו אישית את המקומות המעניינים של הוליווד.

בהיכנסם לאחד המועדונים, לחש המלחה לבעל המקום: "הוא הרג מישוה בסעודיה,

היחס העיוני, בו נתקל המלך סעוד בעת ביקורו בניו-יורק, בקיץ שעבר, לא מצא חן בעיני ויליאם פיטר בלאטי, קצין העתונות של אוניברסיטת דרום קליפורניה. בלאטי, בן של מהגרים לבנוניים, היה משוכנע, כי בעומק לבו אוהב האזרח האמריקאי את מלכי ערב.

ההזמנות להוכיח את דעתו ניתנה לו בתחילת חודש זה, שעה שהוא נסע במכונית פתוחה, בחברת ידידו פראנק הרנאהן, איש האפ.אי. לשעבר. השניים היו בדרכם לביקור אצל ידידיו של פראנק, באחד מפרברי הוליווד. לפתע נזעק פראנק בהתפעלות: "עם משקפיה-השמש שלך, אתה נראה בדיוק כמו שייך ערבי!" היה זה כל מה שהיה דרוש לבלאטי. "אם כן," ענה, "גא להכיר: האמיר כייראללה אל-אסחד אלי-קציר".

היתה זו התחלה של הרפתקה בת עשרה ימים, בהם הכירה הוליווד את בנו פורק העול של המלך סעוד, ובהם עמד האמריקאי הלבנוני על יחסם האמיתי של בני ארצו ל-מלכי ערב — או, לכל הפחות, לאחד מני-סיכוי.

★ ★ ★
אוהדי ישראל דווקא

הופעת-הכוכבה של הנסיך המדומה נערכה עוד באותו יום, בבית היודים של פראנק. בלאטי, נשאר יושב במכונית, שעה שפראנק נכנס לבית, להודיע לידידיו את בשורתו: "אני באמת לא יודע מה לעשות פגשתי נסיך סעודי —

"נסיך?"
"כן, בנו של המלך סעוד. פגשתי אותו בנשפיה אצל כמה ידידים מצריים. הוא רוצה לראות איך באמת חיים האמריקאים, וביקש שאדריך אותו בעיר. הוא מחכה בחוץ ב-מכונית שלי —

"עכשיו? ברגע זה?" שאלו הידידים.
"כן, כן," השיב פראנק, "אני תיכף אכניס אותו. אבל אל תיבהלו. הוא חברה'מן ואינו רוצה שיעשו יותר מדי רעש סביבו. וזכרו רק לפנות אליו כהוד מעלתך. ומעל לכל — התנהגו באופן טבעי לגמרי".

פראנק פתח את דלת המכונית והביט בפני "הנסיך", הציג לפניו את באי הבית. במשך שעה ארוכה התנהלה שיחה רחוקה-חרדת-כבוד. "מאוחר יותר שמעתי שכמה מהאנשים שהיו במסיבה צידו דווקא בישראל, נגד הערבים," כתב אחרי כן בלאטי בטאטרדיי איבנינג פוסט, "אבל הם היו חמימים וידידותיים, ולא גילו את רגשותיהם אפילו בדמו-דק".

★ ★ ★
הרג מישוה בסעודיה

בערב הלכו הנסיך ופראנק למוקאמבה, מועדון-הלילה המפורסם. רבי-המלצרים קיבל את פניהם בכניסה, כשכולו חיוכים, וכל מלה שניה היוצאת מפיו היא הוד מעלתך. הם קיבלו את השולחן הטוב ביותר, ובעלת-הבית עצמה העמישה לידם. היא אפילו קראה לכוכבת הראשית של התיאטרון. זו הביטה במשקפיה-השמש של הנסיך, יעצה לו בידיות שאם עיניו רגישות לאור, טוב יעשה אם ירכיב משקפיים אופטיות. "אדבר על זה עם הרופא המלכותי, ברגע שאשוב הביתה," הבטיח הנסיך בניב ערבי עבה.

"האם הוד מלכותך נמצא באמריקה לרגל עסקים?" התעניינה בעלת המקום, אישה מי-פורסמת מאד בחברה האמריקאית. הנסיך התעלם מן השאלה, ופראנק לחש לשואלת שאורחו הסתבך באיזה עניין לא נעים ב-ארצו, ועל כן מוטב לא לשאול שאלות מיותרות.

כעבור כמה דקות התייצבו מסביב לשול-

נשיקה מלכותית

ועכשיו הוא בגלות... הוא אוהב מוסיקה צרפתית. עוד לפני שהספיקו להתיישב, הודיע מנצח התזמורת: "גבירותי ורבותי, את המספר הצרפתי הבא אנו מנגנים לפי בקשתו המיוחדת של אורחנו, הנסיך כאיראללה אל-קציר מערב הסעודית". הקהל מחא כף.

★ ★ ★
"היי, נסיך!"

בין מועדון-לילה אחד למשנהו, הביע הנסיך את מחאתו על כי מארחו משלם את כל הוצאות הסיום. "בארצתי," השיב ה-אמריקאי באבירות, "הוד מלכותך הוא אורח-חיי".

"התואר שלו הוא הוד מעלתך," לחש ברגע זה פראנק, "אביו הוא הוד מלכותך". "אתה יודע איך התייחסו לאבי בניו-יורק," אמר הנסיך, "וראש העיר חאגנר הזה —

"האמן לי הוד מלכו — מעלתך," התנצל המארח, "מה שקרה בניו יורק אינו אופייני להתנהגות הכללית כאן. אני, על כל פנים, לא כזה — לא איכפת לי מי אתה, או לאיזו מפלגה אתה שייך. אתה אורחי ואני מכבד אותך — אתה מבין? אולי הייתי בא לסעוד-יה, האם לא היית אתה מתנהג אלי באותה צורה?"

"כן, ואק, בטח," השיב הנסיך, "מתי ש-תבוא אלי, אשמח לארח אותך. אתה רק צריך לטלגרף אלי קודם, כדי שאודיע לך איפה אתה. אני לא תמיד באותו ארמון. לפעמים בארמון גידה, לפעמים בארמון ריי-אה, לפעמים בארמון אחר. אם תבוא לארמון-הלא-נכון, אולי לא תוכל לעזוב אותו".

הצרפתית... "אלימקאטם" הוא שמה של האניה הגדולה ביותר בצי הסוחר הערבי, להעברת משא ונוסעים. האניה, בעלת תפוסה של 10500 טון, נבנתה בפולין ונכנסה החל מהחודש לשרות חופים בין נמל לודקה בצפון סוריה, לבין אלכסנדריה, במצרים, עם תחנה בכל נמל מצרי וסורי. שלוש אניות נוספות, קטנות יותר, היומעות לקו זה, נמצאות עתה בשליב בניה במספנות פולניות

... **משרד החינוך המצרי** פירסם הודעה על תחרות ספרותית. הפתוחה לכל אזרח מצרי. הפרס הראשון (80 ל"מ) הוענק לנגיב אל-קילאני עבד אל-לטיף, עבור סיפורו "הדרך הארוכה הנוכה: סטודנט השנה ה-רביעית של הפאקולטה לרפואה בקהיר, ה-יושב בבית-הסוחר מאז 1955, עת נידון ל-עשר שנות מאסר על הסתת חבריו להתמרדות בשלטון, כתב את יצירתו זו בבית-הסוחר.

סרטים

סיוור בארץ החלומות

משפחה של מתישבים כריסים בקניה, ה- מתפרנסת ומתעשרת מאדמת הארץ, המ- עובדת בידי ילדיה, אולם המקננים אינם חס וחלילה מנצלים או סוחרי עבדים. הם רואים את עצמם כחלוצי הקידמה ביבשת השחורה, הם כל כך מתקדמים, עד שפיטר מקנזי (רוק הדסון) משחק כדורגל עם קיאמי (סידני פואסטה), בנו של מנהל ה- עבודה בחתום. אולם כאשר אביו של קי- אמי נכלא בעזון רצח וולד בעל-מוס, מנהג מקובל בשבטו, מתנדב קיאמי למאורמא. הדרך אותה מציעים הספר והסרט לפת- רון הניגודים בין הבריטים לכושים, היא דרכה של משפחת מקנזי. במקום פעולות דיכוי יש להשתמש בפעולות הסברה. רוק הדסון יוצא להרים, משוחח עם קיאמי ש- הפך גנרל בצבא המאורימא, כווג נאהבים כליל ירח. אביו מסביר לכושים את צדקתו בדרכם הם: בעזרת פלדה מלובנת על לשון רטובה, והוכחה כי אליהם של שבטי ה- קיקוי עצמם אינם רוצים במלחמה. רוק הדסון, המאבד את כשרון המשחק שלו ככל שהוא נעשה גברי ויפה, מסיים את הסרט בתמונה סמלית. אחרי שסידני פו- אטיה, היתיד בסרט היועד לשחק, נהרג גם הוא, אחרי שכל לוחמי המאורימא נהרגו, או נשבו קודם לכן, לוקח הדסון את בנו

רחוב החרפה (ארמון דויד, תל-אביב; 198) מוביל את הצופה לתוככי בית-בושת יפאני, חושף לפניו יצאניות יפות המת- פשטות מאחורי מסך שקוף, וגם כמה בעיות סוציאליות, שקופות פחות. אולם בקצה ה- רחוב לא מחכה לצופה שום פתרון ממש. הסרט כולו מתנהל בבית-בושת הקרוי "ארץ החלומות", באחד הרחובות של אזור הפנסים הכחולים, בהם עבדו עד לפני חודש 130 אלף היצאניות של יפאן. בריאליזם רב הוא מתאר את חלום הבלהות מאחורי ה- חלום המתוק — התנפלות היצאניות על כל גבר המזדמן לרחוב, כדי להובילו כמעט בכוח לתוך זרועות החטא. היצאניות עצמן הן ברובן נערות מסכנות, המקריבות את גופן למען הורים רעבים, בנים כפויי-טובה או בעלים שחפניים. לתוך עולם זה של דמויות פשטניות באה מציקו קיא, גיבורת ראשומון, המשחקת עתה כגיבורת ראשומון. בתור נערת-זוהר יפאנית הלועסת מאסטיק ומפזמת שלאגרים אמריקאיים, אין היא שונה מבנות מינה וסוגה בצפון תל-אביב. מאציקו היא דמות קצת יותר מעניינת — הפרוצה הקלאסית של

זה הכלל שתו קריסול

מיוצר ע"י תבור פרדס-חנה

כוכבת קיא (שמאל) ב"רחוב החרפה" אחרי ראשומון, ראשומון

לגדלו. אולי עמו יצליח בפעולת השכנוע.

יומן החדשות

עסקי חיה

"נערת היום", סרטה האיטלקי של חיה הררית, יועלה תוך שבוע על הבד, בקולנוע מקסים בתל-אביב. מיד לאחר הצגת הסרט יצא את הארץ בעלה של חיה, המ- הנדס נחמן צרחניצר, ויצטרף לחיה לניהול עסקיה... **סרטים יפאניים** במספר רב יועלו בקרוב על מסכי הארץ, אחרי שחברת הסרטים היפאנית הגדולה דיי הקימה נציגות קבועה בישראל... **המרד** ה- **הונגרי** של שנת 1956 יועלה בסרט אמריקאי, בהשתתפות יול ברינג, דבורה קר והשחקנית הצרפתית אנוק איימה. הסרט, שיקרא בשם המסע, יועלה ברוב באוסטרליה, ליד הגבול ההונגרי... **יעקב דוידון**, יושב-ראש התאחדות בעלי הקולנוע, מתכנן פסטיבל סרטים בנהריה. ביצוע הרעיון נדחה בגלל שביתת בעלי הקולנוע.

חדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם: **עמק השלום** (גת, תל-אביב) — שני ילדים וכוכי מחפשים בסרט יוגוסלבי אחר העולם ללא מלחמות. **בני הזר** (מקסיס, תל-אביב) — בני טובים במהדורה אמריקאית, בסרט המסביר את חלקם של ההורים עצמם בהפיכת בניהם ללקוחות המשטרה. גיימס מק-ארטור. **התשוקה המוזרה** (אורה, חיפה) — מישל סימון מנסה להקים את דור ה- המשך, בעזרת כסף וללא אהבה. טרגיקומדיה גדושה פילוסופיה. **ציר המכשפות** (פאר, חיפה) — עיבוד של סאטיר, וסכס של דמוני-עוטי- פים במעטה מיניות את ההספה לסובלנות של ארתור מילר.

הספרים הפסיכולוגיים, המורדת נגד אב שבגד באם. מבחינת פתרון הבעיה העתיקה ביותר ב- עולם, תרומת הסרט אפסית. החוק לאיסור בתי-בושת, שהסרט לוחם למענו (ושנתקבל בינתיים) רק יוציא את הנערות מבית-החרפה לרחוב-החרפה, שם יעבדו במקצוען בתנאים מבחילים עוד יותר. הזנות אינה שוקעת בארץ השמש העולה. התסריט עצמו שיגרתי, כמו עבודת ה- נערות עצמן. אולם כוח-המשיכה של הסרט, כמו של סרטים יפאניים קודמים, הוא ב- תיאור ההיפאני המיוחד, בשמיעת השפה יפת ועדינת הצילצול, בראיית עם שיש בו משהו אהוד ונעים גם בעוסקו בחטא. הצנזורה הוסיפה תבלין משה, עלידי מחיקה בולטת של כמה מדברי ההצטדקות של בעל בית-הבושת, אסרה את הסרט לנוער. נדמה כי ההגיון היה מחייב את ה- היפך: מי שיראה בסרט את הצד השני של מנכע החטא — העוני, המחלה, הסבל וה- תנכיים — לא ימשך גם לצידו המצריק.

לבן על גבי שחור

דבר של ערך (אסתר, תל-אביב; אר- צות-הברית) הוא דבר חסר-ערך, למרות שהוא מתכסה באיציטלה של הספה לערכים אנושיים נעלים. זהו סרט המסביר כי שחור רים ולבנים הם שחורים, אלא שהלבנים שחים קצת יותר, כי המלחמה היא רצח וזוהעה נוראה כשהנפגעים הם הלבנים, ואילו כש- הקרבנות נופלים מצד השחורים היא טעות. סיסמאות יפות ונוחות אלה עזרו להפוך את ספרו של רוברט סטאק, אודות משפחה ברימית בקניה בתקופת מרד המאוי מאו, לראשון ברשימת רבייה-מכר האמריקאיים. הסרט, אותו ביים ריצ'ארד ברוקס לפי הרימ-מכר, עשוי אף הוא להיראות ממבט ראשון כיהלום נוצץ ובעל ערך. אולם אין צורך במומחיות מיוחדת כדי לגלות של- מעשה, אינו אלא זכוכית מלוטשת. **כולם נהרגים**. משפחת מקנזי היא

לסובלים מנשירת שערות וקרחות

טיפול מיוחד לפי שיטה חדשה ובעזרת מכשירים חדישים ביותר מאפשר

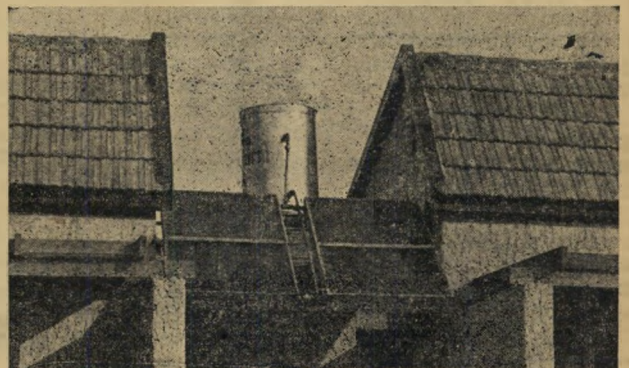
א. הפסקה מוחלטת של הנשירה
ב. גידול של שער חדש

הטיפול הוא באחריות גמורה —

במקרה של אי-הצלחה יוחזר הכסף

רובי'נס קוסמטיקום

בהנהלת מר א. רובין, ביוקוסמטיקאי מדופלם
תל-אביב, רחוב פינסקר 2, טלפון 22128

- * החברה עם ש ש שנים נסיון.
- * אלפי דודים בשימוש בכל הארץ.
- * אחריות לחמש שנים.
- * מתקנים ביתיים מ-395 ל-500.
- * מתקנים תעשייתיים עד 500 ליטר.
- * הרכבה על-ידי מומחים.
- * שירות בכל הארץ.

פנה עוד היום ותקבל חוברת הסברה חנים במשרדינו:

תל-אביב: רח' הירקון 325, ת. ד. 6004, טלפון 21357.
חיפה: דוודי שמש בע"מ, רח' המגינים 48, ת. ד. 201, טלפון 4000.

קרית-ביאליק: א. דק, רחוב קרן היסוד 29.
ירושלים: מ. פוזן, רח' בנימין מטודלה 29, טל. 4143.

דוודי שמש בע"מ
מירומית-אולימפיה

בסודיות מוחלטת נכנע השבוע "גאל מוסינזון לג'ודי שבטל

חסימה משלם כסף

מאז יצאו ילדי חסימה — "חבורת סוד מוחלט בהחלט" — למלא את שליחותם למען המולדת, לא בוצע מיבצע חשוב בסודיות כה מוחלטת ככניעתו של מח"זבלן ייגאל ("זרק אותה לכלבים") מוסינזון. הכל נעשה במעטה של מחתרת. בסוד כמס מוחלט בהחלט הסכים מוסינזון לשלם את חובו. כמעט בסוד נחתם כתביהכניעה וצורף לתיק. פרט אחד נשאר כמוס: מי נתן לייגאל מוסינזון את הכסף.

★ ★ ★

קן משפחתי חמים

כאשר העביר מוסינזון את אהבתו מג'ודי שבטל, שבאה לארץ כדי להינשא לו, ללידתה דוריס טורוק, היורשת העשירה מאמריקה, נשאר כמה פרטים קטנים שנויים במחלוקת בין הזוג המפורק. ג'ודי דרשה בחזרה את הדולארים שניתנו לו בג'ודיורק, ברומא ובתל-אביב, כדי שיכין לה קן משפחתי חמים ונוח.

בשלב זה הסתכמה דרישתה בסכום צנוע של 9000 דולארים. למעשה היתה מוכנה לחסל את הפרשה הבלתי-נעימה בסכום קטן עוד יותר, ובלבד שתוכל לצאת במהירות האפשרית מן הארץ ולשכוח את יוצרם של קזבלן ואדוורדו. אילו נתנו לה אז 6000 דולארים, היתה פונה מן הסתם לדרכה. אולם מוסינזון היה בטוח בעצמו. מאחורי ריו עמד, כך נדמה לו, ראש-הממשלה בכבדו ובקצמו. בערמומיותו האופיינית, תיאר לעצמו כי מפא"י לא תוכל לזנוח אותו, אחרי שהפכה אותו לסמל המוסרי של ה"משטר כולו, ואחרי ששרי ממשלת ישראל ערכו לכבודו הפגנת ראדה בבית הבימה. בעל זרוק אותו לכלבים היה בטוח כי מפא"י לא תזרוק אותו לפח האשפה. לכן סירב להופיע כשהוזמן למשרד פרקליטה של ג'ודי, כדי להסדיר את העניין בדרכי פשרה. גם פרקליטו של ייגאל לא היה מוכן להציע כל סכום שהוא.

★ ★ ★

יורק זכור ששתה מתוכו

עתה התרגזה אפילו ג'ודי הסובלנית. היא ערכה את תביעותיה מחדש, הר"סיה את כל הסכומים שביובו כדי להיכביל, להלביש ולרפא את שיניו של ייגאל מוסינזון, את הנזקים שנגרמו לה על-ידי הפרת הבטחת-הנשואין ואת תמורת סבלה. בסך הכל הגיעה התביעה שהוגשה לסכום

של 30 אלף לירות. היה ברור כי יהיה קשה להשיג את הסכום המלא מבית-המשפט, מי אחר שכלל פריטים שקשה היה להוכיח את ערכם, כגון תמורת הסבל האנושי. אך ג'ודי לא היתה מוכנה לשכוח נזקיה והוצאותיה. הגשת התביעה ירדה על מוסינזון כרעם ביום בהיר. עד הרגע האחרון לא האמין שאיש יעז לקום נגד האדם אשר ראשיה ממשלה חפץ ביקרו. לכתב ידיעות אחרונות, שארב לו בדרכו, אמר בשחצנות: "זה ביום של תמיר ואבנרי שרוצים להרוס אותי! כתוב שרוצים לזרוק אותי לכלבים!"

אחרי שנכשל נסיונו להפעיל לחץ על מערכת ידיעות אחרונות כדי להשתיק את הפרשה כולה, שלח מוסינזון קומניקאט לכל העיתונות, בו השמיץ קשות את הצעיר רה שעל שובו חי במשך שנתיים, ושה עתה המירה באחרת. כן טען כי ג'ודי משמשת מכשיר בידי שמואל תמיר ואורי אבנרי, הרוצים להרוס אותו. אף עתון לא הסכים לפרסם דברי הבל אלה, מלבד דיוט לט פוסט המפא"י, שפירסם במלואם, ו"הארץ", שהשמיט מתוכם את שמו של תמיר, הדגיש את שמו של אבנרי. אפילו דבר התבייש לפרסם.

★ ★ ★

מוצא אמנותי

מוסינזון נבחר. הוא רץ לעורר-הדיון מיכאל כספי, יריבו החתיק של תמיר, הסיל את ניהול המשפט עליו. היה נדמה כי שוב ייערך משפט-ראדה גדול, שירתק את הציבור במשך כמה שבועות, יעמיד בצל אפילו את משפט עמוס בן-גוריון.

אולם סיכוי זה עורר חששות קודרים מאד במקום אחד בארץ, שאינו מתלהב לסנסציות מסוג זה: מרכז מפא"י. הפירסום הגדול של הפרשה, ביחוד מעל עמודי העולם הזה (1068), העמיד את הצעיר בור על העלל המחפיר שנעשה לצעירה זרה וחסרת-ישע. התגובה הציבורית היתה אחידה ומוחצת. היה ברור כי במהלך המשפט יתבררו לא רק פרטי חייו של מחזאי-החצר, אלא היו עלולים להידרדר גם פרטים על הצורה בה שוכנע מוסינזון לכתוב את זרוק אותו לכלבים, והצורה בה שוכנעה

לא מעריב ולא הארץ הזכירו אף כי חילה אחת את הפרשה שכל הארץ דיברה עליה, פירסמו את הדבר רק אחרי שכבר החל התהליך המשפטי.

הבימה — באמצעים חומריים מאד — להציג את המחזל המביש. התקרב מועדו של כספי להגיש כתב-הגנה. הוא דחה את הדבר עד הרגע האחרון. בעקבות ההגנה יכלה התביעה לדרוש מוסינזון תשובות בשבועה על שאלונים ארוכים ומפורטים, מן הסוג שהפנו בש-עתו את הזקורים לפרשת עמוס בן-גוריון. לייגאל לא נשאר זמן רב לפעולה. הוא כבר הוזמן על-ידי תמיר לחקירת שת-יוערב בשלב מוקדם, חקירה שהתירה ממנה יותר מכל. הוא חיפש עוגן-הצלה.

באותם הימים הופיע בארץ איש שהיה עד לפרשה מראשיתה. בשמותו באמריקה נתמך מוסינזון על-ידי הלל ("פיטר ברגסון") קוק, היושב מזה כמה שנים בארצות-הברית והתעשר שם בעסקי נפט. ייגאל הכיר לו אז גם את ג'ודי, כארוסתו וכאשתו לעתיד. עתה, משהגיע קוק לביקור קצר בארץ, ניצל ייגאל את ההזדמנות להשתמש בו כמ"פשר. בחודי-חודים התנהל המשא-והמתן. מוסינזון היה מוכן לשלם את הכסף כדי להוציא את ראשו מן העניבה המשפטית. אולם הוא ביקש לעשות זאת מבלי להודות שאמנם מגיע ממנו כסף. כי הודאה כזאת היתה הופכת אותו בפעם המאה לשקרן מועד, נוכח טענתו הקודמת שהתביעה כולה בוימה על-ידי אבנרי ותמיר.

מיכאל כספי המציא פתרון מתחכם: מ"ר סינזון לא יודה בחובו לג'ודי, אלא יחתום על מיסמך שיאשר כי הכסף מגיע לבן-דודה, בצלאל שך, בן משפחת האמנים הי-ירושלמית. גם העיסקה עצמה היתה צריכה להיעשות בין שני פרקליטים חדשים, שאינם מייצגים רשמית את ג'ודי ואת ייגאל. צורת הכניעה: ייגאל ישלם לג'ודי 17 אלף ל"י, תוך כמה שבועות. להבטחת חיוב הוטלה משכנתא, לזכותו של שך, על הבית שקה ייגאל ברחוב יחזקאל בתל-אביב מכספה של ג'ודי. היה זה טכסיס מגוחך, כי שך לא הכיר את ייגאל כלל, מעולם לא נתן לו פרוטה.

★ ★ ★

סוד הדולארים המוכרחים

התנאי של ייגאל היה כי כל העניין ייעשה בסוד מוחלט בהחלט, מבלי ש"דבר יודע ברבים. על ג'ודי היה לתת ה"ר ראה סתמית לפרקליטה לבטל את המשפט, כך שהיה מתקבל כלפי חוץ הרושם כי ייגאל ניצח נצחון מזהיר, וכי אמנם לא

ג'ודי בועטת *

מי אמר שהוא שוק שחור?

היתה זאת אלא תביעת-סרק. בעיקר תבע כי לא יתראה בשום מחיר עם תמיר, ולשם כך אף סילק מן העניין את כספי. אפילו בואת נכשל: תמיר הוסיף לייצג את ג'ודי, בעוד שמוסינזון נפרד מכספי.

בשלמו לג'ודי את תמורת 9000 הדולא-רים, הודה ייגאל למעשה בפרטי תביעתה, היינו שקיבל סכום זה במטבע זר בחוץ לארץ ובישראל, וקנה תמורתו את הבית. עד היום לא נודע משטרת ישראל פתחה תיק נגד מי שהיה הדובר הרשמי שלה, בעוון הברחת-מטבע.

כששאל אחד הכתבים את יורשו של ייגאל, הדובר הנוכחי של מטה המשטרה, השיב יעקוב נאש את התשובה המגוחכת: "לא קיבלנו תלונה רשמית." לפי אותו הגיון, אפשר היה לעבור לסדר היום כמעט על כל מקרה של רצח והברחה. ב-99% מן המקרים פותחת המשטרה תיקים כלכליים על סמך אינפורמציה סודית וחשדות.

אולם גם פרט מתמיה זה החחיר לעומת השאלה הגדולה: מי נתן לייגאל מוסינזון את הכסף? אחרי כשלונו הכספי המחפיר של זרוק אותו לכלבים, לא היו לייגאל אלא הכנסות ועומות. מאביה של אשתו החדשה לא קיבל פרוטה. ביטול המשפט היה אמנם שחה הון למקורביו של ביג"י, מוחאי הכף לכלבים, אולם גירסה רשמית לא פורסמה.

★ ★ ★

כרה בור ויחפרהו

כר ירר המסך המוסרי סופית על מחבר זרוק אותו לכלבים, שבועות מעטים אחרי שירר המסך בבושת פנים על המחזה עצמו. בעוד שהבימה שברה את ראשה כיצד לפצות את קוני הכרטיסים המעטים להצגות שבוטלו מחוסר קהל (וה"ר מינהם להצגות מיוחדות, מכורות מראש ל-מנגנוני השלטון) התהלך ייגאל מוסינזון עצמו בעיר, כשאפילו חסדי המשטר הת-יחסו אליו בכזו.

לעתים רחוקות נופל אדם במהירות כזאת לבור שכרה בעצמו.

המנצחת

17.000

הנכנע

מחירה של שחצנות —

כניסתה להימלט מצלם שעקב אחריה.

סוזאן אבן (שמאל) בן-לייף
בקהל שגרירים, יופי מצטיין

כמעט של הזרמים הפוליטיים השולטים ב-
מדינה... המקרה אלתרמן מסובך למדי
וטעון דיפרנציאציה זהירה... הוא העמיד
את שירתו לשירותו של המשטר הפוליטי
הקיים... בהערכה מיוחדת זיכה קורצווייל
את **יונתן רבנו**: "שירתו אינה אמנם
רבת כמות, אולם מעטים הם המשוררים
שבדומה לו, עיצבו את פני השירה הישראלית".
... במסיבה דיפלומטית, שנערכה
לאחרונה בואשינגטון לרגל החלפת הציר
השחדי בארצות-הברית, זכתה לתשומת-לב
מיוחדת רעייתו של השגריר הישראלי **אבא
אבן**, הגברת **סוזאן אמבשיאבן**. סור-
ואן, יפהפיה בת אחת המשפחות היהודיות
המיוחסות במצרים, זכתה למספר צילומים
בשבועות הנפוצ לייף... גדול המרחק בין
אפריקה לישראל: שרת החוק וראש-שבט
כושים **גולדה מאיר**, חרץ השבוע לר-
קוד הורה בנשף הדיפלומאטים לעזרת מגן
דוד-אדום במלון אכדיה, העדיפה ריקודים ב-
קצב אחר... אחר של רקד היה השגריר
הסובייטי **מיכאיל בודרוב**, שחזר עם
אנשי שגרירותו ביטל את החרם המסורתי
על הנשף, אך שיגר אליו את הנספחים וה-
מוכרים ללא נשתייהם.

★ ★ ★

מקבלים מתנות

תחביב חדש, אשר פשט בין אמני כסית,
הוא משאל אודות הסטרטיפיות, אמנות ה-
התפשטות בפומבי. השאלה המוצגת לכל
נשאל היא: "האם אתה בעד או נגד הצגות
סטריפטיות בישראל?" התשובות שהתקבלו:
הצייר **גרשון גרא**: "בעד, אבל לא ב-
מקום ציבורי רק אצלי בבית". שחקן הקא-
מרי **אורי לוי**: "נגד. כבר בפאריס החש-
פניות הן כל כך זקנות, מה יהיה כשתגענה
לישראל?" שחקן הבימה **רפאל קלצ'קין**:
"זו בעיה הדורשת עיון מעמיק. אי-אפשר
לענות עליה על רגל אחת". שחקנית הקא-
מרי **זהרירה חריפא**: "בעד, אבל רק
בהצגות לנוער". **נעמי פולני**: "בעד.
בתנאי שגם אני אופיע". המלחין **יוחנן**

מחלקים ציונים

זכרונות מימים עברו העלה השבוע ה-
בלש העברי הראשון **דוד תדהר**, העוסק
עתה בכתיבת ספר זכרונות חדש, בשרות
המולדת, על פרשיות נעלמות משנת 1912
עד 1957. בין השאר נזכר תדהר כיצד היה
הרב **עמרם בלוי**, מנהיגם של נטורי קרת-
תא, לקוח קבוע של המשטרה עוד מזמן
המנדט. בשנת 1923, כשהרב קוק ביקר
בישיבת החורבה בעיר העתיקה, השליך
עליו הקנאי הצעיר האדמוני פח מלא צואה.
קצין המשטרה תדהר עצר את בלוי הצעיר,
אך לא לפני שהתגבר עליו בכוח...
המספר **מורכבי טביב** גילה השבוע ב-
למרחב, כי עורך דבר **חיים שורר** סירב
לפרסם בזמנו את ספרו מסע אל הארץ
הגדולה, בטענה: "פורנוגרפיה! זה לא יפור-
סם בעיתוננו"... גילויים אחרים היו
בפי **ברוך רבינוב**, אחד ממפקדי ההגנה
בעבר, בהצגה במועדון צוותא גילה רבי-
נוב, כי בשנת 1947 הוזמן מומחה צבאי
זר לערוך תכנית הגנה ל-19 נקודות בגב.
המומחה בילה שבועיים בגב, מסר לדוד
בן-גוריון כי אין לישבים אלה סיכויים
לעמוד אפילו נגד דביויה אחת של צבא
סדיר. אותו מומחה נשלח אף לירושלים
בימי הקרבות, קבע כי הדרך היחידה ל-
הצלת תושביה היא לפנות את העיר...
זמן מתאים למתן ציונים מצא לעצמו ה-
פרופסור לספרות עברית באוניברסיטה בר-
אילן **ברוך קורצווייל**. עשר שנות המדינה
שימשו לגביו כשליש של לימודים, ובשורות
מאמרים שפרסם בהארץ חילק קורצווייל
ציונים לסופרי ישראל ומשורריה. בציון
מיונים זכה המשורר **אורי צבי גריני**
ברג, אשר קורצווייל מכנה אותו "הדמות
השירית החשובה והסימפטומטית ביותר ל-
גני דרך עמנו בעשרים השנים האחרונות".
המשוררים ש. **שלום ואברהם שלונסקי**
קי זכו אצל קורצווייל לציון טוב מאוד.
הסופר המנוח **יצחק שנהר** והמשורר
שמעון מזצר, לציון טוב. ואילו את **נתן
אלתרמן** הגדיר קורצווייל: "משורר רשמי

נערת אקמו" ?

1958

במסגרת שתי תצוגות אופנה
יחד עם תצוגות תוצרת תלמה
וחלוקת חיוס של מוצרי חן-פלוג ואיר

שתקיימנה ביום שלישי, 13 במאי 1958, בשעות
4.30 ו-8.30 באולמי גיל, תל-אביב, רחוב גורדון 34.
עקב ההשתתפות הגדולה בתחרות זו
החלטנו לשתף כדוגמניות שמונה נערות
המנחה: שמעון שרון

כרטיסי כניסה במחיר של 1.400 ל"י להשיג בחנויות

אקמו"

בכל אזורי העיר

התנצלות

בגליון 1054, עמ. 9 של שבועון ה-
עולם הזה מיום 11.12.1957, בכתבה
תחת הכותרת "האיש בעל הצלקת",
נכלל הקטע הבא:

"יוסף דגן, עתונאי-ספורט ועובד
עיריית תל-אביב לשעבר, שמונה כי
מוכיר ההתאחדות הישראלית לכדור-
רגל במקומו של משה וייס שהת-
פטר, הורה לשרוף את כל מלאי
הכרטיסים והגירות ששרדו מימי
וייס ואשר יכלו לשמש כהוכחה ל-
האשמות העולם הזה, בקשר לשע-
רויות הכרטיסים הישנים שנמכרו
מחדש ללא סימנים".

הגנו להודיע בזה ברבים כי העוב-
דות המתייחסות למר יוסף דגן בקטע
הנ"ל אינן נכונות - ושמו השתרבב
לכתבה זו כתוצאה מטעות מצערת.

התנצלותנו הכנה מובעת בזה למר
יוסף דגן על כל פגיעה בשמו הטוב
שעשויה היתה להגרם בעטייה של ה-
כתבה הנ"ל.

אנו חוזרים ומדגישים כי לא היו בי-
דינו כל נתונים ראו/ כחנות לפגוע במר
יוסף דגן ולפי מיטב ידיעתנו אין להטיל
דופי ביושרו ובחריצותו כאחד.

התנצלות זו לא באה לגרוע
מכל האמור בכתבה האמורה
מלבד הקטע המצוטט לעיל כי
קשר למר יוסף דגן.

מערכת העולם הזה

משוררין בעל כח

אמו של אבי הסלר הוטעה במשורין
מגדלה לבית-החולים ברחובות ב-14
למאי. לידתו בתנאים אלה לא הש-
פיעה לרעה על התפתחותו - אבי
בחור כחלצה ומגודל יפה. אביו ד"ר
הסלר, רופא ידוע באזור הדרום,
ביום העצמאות, עת הוצג יחד עם
כל ילודי יום העצמאות הראשון
לפני נשיא המדינה, קיבל גם אבי,
כיתר ילודי העשור, את תשורת בנק
לאומי לישראל - תעודת חסכון
"כח" - בלוית ברכתו ואישית של
הד"ר ישעיהו פורדר, נשיא הבנק:
"הבנק רוצה להגיש לך שי ביום
חג זה וגם להרגילך לחסכון, אשר
אם תתמיד בו, יביא ברכה גם לך
וגם למדינה".

5

5

זכו בהגרלת
השכון המיוחדת
4/58 (ללא תשלום)
שהתקיימה
ביום חמישי 17.4.58

השכונות
החדשות

מכעל הביס

פסוקי השבוע

- הסופר **ש"י עגנון**, בטקס קבלת תואר דוקטור כבוד של האוניברסיטה העברית: "דוקטור לא ביקשתי להיות, שכל הדוקטורים שהכרתי חשודים היו על חילול שבת."
- ה"ב ד"ר **יוחנן באדר**, על פיטוריו של המפקח הכללי של משטרת ישראל יחזקאל סהר: "לא את המפקח הכללי של המשטרה צריך להחליף בישראל, אלא את אלה אשר מפקחים על המפקח הכללי."
- העתונאי **אורי פלע**, למשמע הידיעה שיגאל מוסינזון, אחרי שהחזיר לביודי את מכוניתה ואת הכסף שדרשה, עוסק עתה בכתיבת רומן אוטוביוגרפי: "זאת תהיה ביוגרפיה בלי אוטו."
- הפיליטונאי **יוסף ("ניץ") ויניצקי**: "הפגנת האחד במאי לא הועדה להפגין את האחד במאי, אלא את האחד במאי (פ"א) וזה תשובת דור התרד לכנס דור המרד."
- העתונאי **עמנואל פרת**, על פרשת היעלמן של שתי מכוניות שנתרמו עבור בית-החילל באילת: "זה לא דבר קטן. שהרי שתי מכוניות אינן הולכות ברגל."
- פזמונאי **דודי מנסי**: "יש זרמים בשירה, ויש גם אלטרנטיבות."

עכודים

מפצח

נגדו. במקום לירוק לו בפנים ירקותי לו את הכדור בשער — 1:0. אחרי זה הפועל התרגנו ואנחנו שיחקנו. היו לנו כמה הזדמנויות וזה שלא נוצלו, עד שבדקה ה-25 הלכתי לבעוט מכת קרן. אתם זוכרים את הקרן שנתתי להפועל חיפה בסבוב הראשון? הפעם זה היה אותו דבר. עליי השער עמדו אולי 20 שחקנים. בעטתי, וכולם קפצו אל הכדור. אבל הוא שיקר אותם וברח מהם אל תוך השער, מבלי שאף אחד יגע בו. גולים כאלה אני שומר במיוחד בשביל הפועל חיפה.

במחצית השנייה של המשחק היתה הרחוקה החזקה נגדנו, וכדי לשמור על היתרון שיחקנו עם הרצים ומקשר אחד אחורנית. היו לנו שוב שתי הזדמנויות. פלשל ורפי לוי עמדו מול שער ריק, אך בעטו החוצה. אני עמיתי מול שער ריק ובעטתי לשער, אבל ברגע האחרון נכנס לשם איזה בק, והוציא את הכדור.

★ ★ ★

רמי מה שהעיתונים כותבים, אפשר לחשוב שלפחות הרגתי את צייקובסקי עם סכין מטבח. רק זה חסר לי, שאשתי פנינה תחשוב שסחבתי איזה סכין מהמטבח. בסך הכל, זה לא היה אפילו פאול גס. זאת היתה בעיטת חיבה כזאת. אמנם לא בצורה הכי יפה, אבל אם אתם חושבים שאני התכונתי לפאול גס, אז אני מבקש את סליחתכם.

אתם יודעים שברוך כלל אני משחק עדיין מאוד, ואינני פאליסט. אפילו כשאני עושה לפעמים פאולים, אז לא החצי ממה שעושים לי. מה יש, צייקובסקי הוא לא פאליסט? אלא שהוא יודע לעשות את זה בשקט, שאף אחד לא רואה. בכלל זה לא יפה ששחקן כזה, שהוא בעצם פרופסיונל, יבוא לשחק איתנו, עם חובבים העובדים קשה והולכים בארבע וחצי בבוקר לעבודה. אבל הצרה היא, שאצלנו בארץ יש הרבה דברים אסורים אך עושים אותם, ואת זה תוכלו לקרוא בספר שלי שיצא בקרוב.

בהזדמנות זאת, זמרות הכל ועל אף הכל, אני מצטער שלא השתלטי על עצמי ובעטתי לצייקובסקי מפצח הכדורים, בעכו. כאלו שאני הייתי מפצח עכונים.

אחרי שהמשחק נגד הפועל חיפה נגמר, נשארתי לראות את המשחק בין הפועל תל-אביב והפועל פתח-תקוה. אחרי שני גולים של טיש ופסקה ירדיו, חשתי שאנחנו כבר יכולים לחזור לעצמנו את הנסיעה לירושלים בשבת הבאה ולשלוש לשם רק את המילואים. אבל פתח-תקוה הצליחו להשחית, והאזהרה של מכבי שיצרכו עוד לנסוע לירושלים. הם חשפיק לנו תוצאת תיקו כדי להיות אלופים. מכונים העתונים, הם עוד לא יודעים אם להכין תוספת מיוחדת למודעות ברכה להפועל פתח-תקוה או לא.

הייתם במשחק שלנו השבת נגד הפועל חיפה? לזה אני קורא משחק. הכנסתי צייקובסקי שני גולים, והמשחק נגמר. עוד לא היה לנו משחק עם כזה העונה. כנראה שהסיסמאות של האחד במאי הכניסו בהפועל חיפה את ההכרה הפועלית, והם החליטו לנצח את מכבי תל-אביב בכל מחיר, כאילו אנחנו הבורגנים המנצלים והם הפועלים המנוצלים. חבל רק שהם שכחו מי מקבל כסף עבור משחקים — אנחנו או הם.

למכבי פתח-תקוה, לעומת זאת, היה קל יותר לשחק נגדנו. קודם כל, זה היה יום אחד לפני האחד במאי, ושנית הם מכבי ולא הפועל ואינם קוראים סיסמאות בהפגנות. על כן, דוקא בעד זה, כמעט הלך להם לנצח אותנו. מישחק זה, שנערך באמצע השבוע, עמד על עצבות גדולה מצד שני הצדדים. מכבי פתח-תקוה היו צריכים נקודות בשביל לא לרדת, ואנחנו בשביל לעלות. אבל כנראה שהפחד מפני הירידה חוק יותר מהפחד לא לקחת את האליפות, ולכן המלכסים שיחקו עם כל הלב. אני באמת לא מבין איך הם הציעו כל כך נמוך בליגה. הם קבוצה טובה, המשחקת יפה עד קו ה-16. חסר לה רק מי שיורביץ את הגולים. המול שלנו הוא, שאלוהים משחק בהרכב שלנו. לפעמים, וברגעים האחרונים השחינו את התוצאה ונשארנו בתמונת האליפות.

המשחק הכי קשה מבין המשחקים האחרונים היה צריך להיות דחאק נגד הפועל חיפה. בגלל זה זכו, חוץ מהפרמיות, גם לביילי סוף-שבוע בשפיים. כי מרכז הפועל, המעוניין מאוד שהפועל פתח-תקוה תיקח את האליפות, החליט לתת להפועל חיפה את כל התנאים לנצח.

★ ★ ★

שקבוצתו של צייקובסקי עלתה על מיגרש באסה, שחקניה חשבו בטח שהם נמצאים באינצידיון בחיפה והתחילו לשחק חוק, עד שאשר היה לחשוב שהם הולכים להיות אלופים, המשחק הזה באמת קובע את גורלם. אף פעם עוד לא יצאתי כל כך שבור כמו ממישחק זה. וטוב שהקהל ידע את זה. אני רק לא יודע — אם הפועל חיפה הם כאלה שליגרים, איפוא היו במישחק נגד הפועל ירושלים שמעתי שלושס או היה קל לשפוט, כמו במישחק ידידותי של בנות.

אלא שהפועל חיפה לא לקחו דבר אחד בחשבון. פעם היתה מכבי תל-אביב משחקת רק יפה, בשביל העין. מי שרצה אז לנצח אותנו היה משחק בכות, שובר כמה רגלים ומכניס גולים. הפעם הלכה רגל תחת רגל. החורגו להם מידה כנגד מידה. העסק התחיל תיכף בדקות הראשונות. רצתי אל הכדור שנבעט על שער הפועל חיפה, ובמקרה נגעתי לו ברגל. הוא התנפל עלי וירק לי בפנים. הייתי יורק לו בחורה, אבל זה לא יפה. וחוק מזה השופט פסק לבעוט מכת-עונש בלתי-ישירה יפה.

ספורט

כדורסל

בוקרשט-רמת גן

על שני המפגשים בין אלופת ישראל בכדורסל מכבי תל-אביב, ואלופת רומניה צ.צ.א, הם ניצחון הרומנים בבוקרשט ובמרת-גן, ועל המפגש הרומניה ומאורעותות, כותב שחקן מכבי תל-אביב אבי רהם חסיד:

מהרגע בו קיבלנו את ההזמנה לאי-שחק באליפות אי-רופה, בה משתתפת אלופת כל מדינה, התחלנו להתאמן ש-לש פעמים בשבוע במקום פעמיים. אבל כבר מהרגע הראשון לא היה לנו מזל. במשך כל זמן ההכנות לא ידענו אם אברהם שניאור יסע או לא. אפילו באסיפת הקבוצה, בערב שלפני הנסיעה הוא לא השתתף. היתה לנו הרגשה לא טובה. כי שניאור, מלבד היותו השחקן הטוב ביותר שלנו, הוא גם הלך של הקבוצה. ולנסוע לחוץ-לארץ בלי לך, זה לא נעים. רק בחצות ידענו ששניאור כן יסע, וההרגשה השתפרה. אבל לא המל. היינו צריכים להמריא ביום ששי, ב-11 בוקר. בשעה-התעופה הודיעונו שניאור ב-10.

לא עבר זמן רב ושוב הודיעו לנו ש-ההמראה נדחת ל-11:30. כולם נהיו עצ-בנים, נשארו תחיל לפחות את המאמן יהושע רותן, קרא אותו מל העמל שלפני, אתר כך ישגב לאבול במסעדת שדה-ת-

וראי: "בעד. אבל לא בימי חמסין". הומר אריה (אריק) **לביא:** "אייאפשר לעשות מזה מקצוע בארץ, כאן כולם חובבים". . . . בסקופ רציני זכה השבוע השבועון קולנוע. סופרת השבועון בהוליווד, יהודית סלומון, שלחה לעתונה ראיון מיו-חר עם הזמרת הכושית ארתה קיט, סיפרה כי ברצונה של ארתה הרעה לבקר שוב בישראל בביקור פרטי. בסוף רשימתה גילתה יהודית, כי ארתה סימה את כתיבת ספרה ילדת יום חמישי, העומד לצאת לאור בקרוב. אגב, הספר נמכר כבר בישראל מזה שנה. . . . מעריצה של זיוה שפירא-רודן נשמו השבוע לרחוחה, כאשר נודע להם כי זיוה ניצלה בנס על בימת הצילומים של הסרט גבעת הורבים. בסרט זה צריכה זיוה להופיע, כשהיא רכובה על סוס. בי אחת החזרות ברח משום מה הסוס מתחת לרגליה של זיוה ופתח בדהרה. זיוה נשי-ארה שלימה. . . . למכתב אהבה מיוחד זכתה השבוע הרומנית רינה וייס. אחרי ש-מקריץ אלמוני הגיש למר הארחה רינה וייס את תכנית הצגתו לחתימה, הבחין הזמר החרש בתמונתה של רינה במודעת פירסומה, שלח באמצעות המעריץ את תמו-תו, עליה כתב: "לרינה אהובתי, מגיוני ריי". . . . במסיבה של קציני המטכיל-ופקידים בכירים של משרד הבטחון, שנערכה במועדון התיאטרון לכבודו של סגן ה-רמטכיל הבורמאי תומאס קליפס, שר אריק לביא את שירו של חיים חפר סנע אדום. שמעון פרס, מנהל משרד הבטחון שדרש בזמנו לא לשיר את השיר במועדון, שר ביחד עם כל הנוכחים גם הפזמון החזור. . . . להצלחה וכמה גם אשתו של אריק, שושנה שני, לתפקידה כמנחה בהצגת הבכורה הצרפתי אוניפיה קיבלה שושיק שתי שמלות חדשות, אחת אדומה ואחת לבנה. מנהג זו לא מנעה מ-מנה להתרגש בשעת הצגת הבכורה. שושיק שכחה ברגע מסוים כי הרמקול נשאר פתוח, צעקה על אחד מעובדי הבמה, לאוני הקהל כולו: "מה אתם עומד שם כמו אידיאליס?". . . . אחת ממחוסרות העבודה, אחר קיצוץ תקציב העדוה-עשור: רחל צור, אשת סגן הרמטכיל, שהיתה ממונה על תאורת הערים ביום העצמאות העשירי.

★ ★ ★

שולחים הזמנות

בתורה לא נעימה הסתבר לאחרונה יעקב (גינץ) אריק, אביו של התיאטרון הקטן פנאומיה. כשהומד לרקוד נערה, שהיתה בתברתו של סרן מחיל הרגלים במועדון התיאטרון, סירב הסרן להרשות לנערה לר-קוד עם גינץ, היכה אותו, פתח בתגרת שולחנות וכסאות. . . . עוד פחות נעים היה מצבו של שחקן הבימה שמואל סגל. כשניסה לנעול דלת במונית נוסעת, נפל החוצה. שמואל רודנסקי, אשר ישב במושב הקדמי, לא הרגיש בחטורנו של סגל, אלא לאחר שהמכונית הוסיפה לנסוע כמה עשרות מטרים. אחרי שהוגשה של עזרה ראשונה נבדק סגל בבית-החולים וזכה על-ידי המנתח הפרופסור מרס מרכוס. יש-מה יש לייז? שאל סגל את מרכוס. יש-לך מול? היתה תשובת הרופא. . . . יוקיקין ירדנו, שהופעלו ביום העצמאות באילת, בעת שלהקת תיאטרון זירה, ברא-שותו של יעקב בורק, הופיעה על גבי דוכנה צפה בחוף, חדרו לתוך האקורדיון של המלה. האקורדיון התלקח ועלה באש, שעה שמקהלת פועלי אילת שרה את השיר ייחור, על הגס שאירע ליהושע בכיבוש העיר. . . . אחרי שתי תחרויות כדורגל בעת ובעונה אחת, הצליח השבת לעקוב אחר-משנה שמואל סוחר, מרכיב הנבחרת הישראלית לכדורגל. בעת שחזה באינצידיון באסה ביפו בתחרות אחת, האוין באמצעות הרדיו למשחק גמר הגביע באנגליה. . . . קשה באמת היה מצבו של גובר ההתאחדות לכדורגל צבי (האיש בעל הצלקת) ברים. ההתאחדות לכדורגל הטילה עליו, למרות כל עיסוקיו המרובים בארץ, לצאת בשלי-חותה למסע מינע באירופה, לשם ארגון משחקים עבור נבחרת ב'. . . . לנסיעה אחר-זכה משה וייס, מוכיר ההתאחדות ל-כדורגל לשעבר, שהתפטר אחרי המעילות בהתאחדות, אשר נחשפו על-ידי העולם הזה. השבוע היגר וייס מהארץ לצמיתות. . . . כנס עולמי של יוצאי קפה סטרו בירושלים אורגן על-ידי ועדה מיוחדת, בראשה עומד ד"ר פנחס אביבי. הכנס יתקיים בל-בעומר, לא תחת הסתות של ועדת העשור העולמית? כפי שמבטיחים המארגנים. הועדה הכינה רשימה של 129 שמות של בעלי זכות כניסה לכנס, ביניהם: המשרד חיים גורי, אלוף-משנה עוזר בפר וברטנר, יושבי-עטה המשרדים מיום ברחבי ממצלם.

למגרש היה שקט מוחלט ואפשר היה לשמוע זנב, ואילו כאשר עלו הרומנים געש האינצידיון והיו מחיאות-כפיים שלא שמענו בזמנו אפילו במוסקבה. באליפות אירופה, לפני תחילת המשחק לא נערך שום טקס, לא הושמעו הימנונים; רק החליטו דגלים. התחלנו יפה, וכבר בהתחלה הובלנו. אח-רי כל שני סלים שלהם היינו מחליפים או-טומטית את השמירה שלנו מאזורית לאי-שית, כדי לבלבל אותם. אבל כאשר ראינו שזה לא מצליח, הפסקנו.

כאשר הובלנו ביתרון של תשע נקודות ראה פתאום אפרים אטלס, המלחה שלנו שישב במוזיקרות, איך שני השופטים — בולגרי ויוגוסלבי — ניגשו למוזיקרות, קרצו אחד לשני, ומאותו רגע התחילו לדפוק או-תנו בכוחה. תוך כמה דקות היו כלל ה-שחקנים שלנו שלוש-ארבעה פאולים, ו-המאמן החליט להוציא אותם מהמגרש כדי לשמור עליהם לסוף המשחק.

פתאום קצו השופטים נגדנו שני פאר-לים טכניים, פאול אישי, ועוד שניים טכניים. וכך, בשלוש דקות, קלעו הרומנים חמש נקודות. מאותו רגע הובילו. כאשר התקרב המשחק לסיומו היו לנו שבעה שחקנים בחוץ, ארבעה על המיגרש. הפסדנו את המשחק 65:84.

אסיר ציון במוזיאון. בערב היה לנו גשף בצירות. אחר כך הלכנו לבקר במר-יזאון הביולוגי, ושם פגשנו אסיר ציון אחד. הוא חזר לדבר אתנו, והיה מראה לנו בידיו על המוצגים, ותוך כדי כך סיפר על הסדרגיה שלו, ושיש לו משפחה בחולון.

בדרך חזרה ארצה ביקשנו שארגנו את משחק-הגופולין במיגרש הכדורסל בחולון, לו אנחנו רגילים, והתכוננו לנצח את הרור-מנים. אולם אירגנו לו את המשחק דחאק על-מגרש התול באינצידיון רמת-גן, ושם אי-אפשר לשחק, כי התול נדבק לבדור, והרור-גם משחקם על מגרש חומר רגילים לבד. הם גזתו 63:61.

מכתבים אלותי

נו, איך להסביר לך, פשוט — פשוט —
הבת של מוצאי שבת.

★ ★ ★

לא משנה באמת

קשה להאמין אבל זוהי עובדה. (1075/65) בת ה-16 וחצי ותלמידת השביעית אוהבת להאזין למוסיקה קלאסית, אבל ג'ואו חביב עליה יותר. היא אוהבת לרקוד, לראות סרטים ותיאטרון. כי פעם למדה משחק, או מרת היא. היא אוהבת מאוד לצאת לטיולים ברגל או ברכב, פרטי או ציבורי. לא משנה. כמוכן שאחרי כל זה. היא רוצה בהתכתבות, אם יורשה לי לומר, עם צעיר שעבר את גיל שמונה עשרה. "שיאהב להתלבש, לרקוד, אך שזה לא יהיה תחביבו העיקרי. שידע גם לכתוב." על כל נושא שהוא. וכי

חדת, אלא ברובן או בכולן, אני משוכנע שיש בכל הכרך האדיר, תלמידי, לפחות 20 — ואפילו 100 ויותר — כזה מין סוג של נערות: יושבת בבית ואומרת לעצמה: טפל ותפל, יותר טוב מוסיקה וספר. נמאס המסיבות נמאס הצעקות. בעצם, רותי, לא איכפת לי שהמספר

מה שלומכם? כאילו שבאמת איכפת לי. אני רוצה להעמיד כמה אנשים על טעות אחת. אני משתעשעת אחרי מכתבי השמחה שאני מקבלת, ושאני כמישהי שאינני רוצה להזכיר את שמה — הריני הראשונה לפרסם אותם. מה שאני רוצה לברר הוא: האם אתם כותבים לי מכתבי השמחה כדי להרגיז אותי? הרי שאם משיגים את ההיפך. הנאה גדולה יותר לא יכולה להיגמר לי. אני כפי שעמלה כל כך ידידתי לילי ל"הבהיר, היא האשה הרעה ביותר בעולם, ואני מצטערת לומר שהיא צודקת. רוצים לדעת את שיגרת הבוקר שלי? קודם אני מצחצחת את שיני ואחר כך אני משחזית את לשוני. נכון הוא שאינני מחבבת את לילי, ואחרי כל מה שאמרתי עליה, אני יודעת שלעולם לא אחבב אותה. זה התחיל עוד מהימים בהם היתה מדריכה שלי ב"תנועה.

טוב, נניח לה עד הפעם הבאה. אולי תרצו לקחת חלק במכתבה של זו שחתמה בשם המדויק כל כך "קוראה נאמנה"? שמעו מה במיה:

... איך את מעיזה ללגלג על דמויות התנ"כ? מי את שתמחתי בקורת על אבות האומה? מוטב לך לעסוק בשידוכים מוסיקים שלך ולא לדחוק את אפך בכתבי הקודש. דרך אגב, מה הכעס על מכתבים בנאליים המגיעים אלייך? וכי אנו מוכרחים להיות גאונים? את עוסקת עם המון העם ואיש אינו מחוייב לשעשע אותך. זוהי עבודתך ועל כך את מקבלת משכורת. איש לא טורח לשעשעני בעבודה. (למה?) "ובעצם, אינך אשמה. אם עולם גולם ממך שיק לכתוב אלייך אחרי הכל, הרי כל זה מגיע לך. הוכיחי רק לקוראים כיצד התקיים העולם לפני המדורך בחיים. האם לא התחתנו? האם לא נמצאו דרכים להיכרות בין שני המינים? ובכן, למה דרושה רותי? לשם מה הפנייה המכניעה והמשפילה לסר קסטיין הוזה? ...

עם מי אני רוצה להתכתב? לא, תודה. כבר צדתי ברשתי לחיתן אחד וסביבו רוק דים הפעוטים."

היתה לה, אני מוכרחה לומר, גם מלה טובה על לילי, שאני שמחה להביאה בזה: "לילי גלילי עושה רושם טוב. איזו עבודה קלה! הקוראים שולחים מפרי עטם ומה יש לה לעשות בסך הכל? לנסות את החומר ולמסור לדפוס. אני מקנאה בה מליון."

★ ★ ★

בת שם מוצאי שבת

קראו לי לילי אם (1075/64) לא יקבל עשרות מכתבים: "במוצאי שבת, לא סתם מוצאי שבת מיו"

נערות השבוע

הפעם הן שלוש. אלה הן הנערות בלהת הפנטומימה של ג'וקי ארקין. "קראי להן החתיכות של ג'וקי", הוא אומר לי בענווה רבה. שמו: רחל סירי, 18; סוזן שלוש, 20; ויפה ניצן, 16. מובן שג'וקי גם מדבר במקומן. הוא מספר, למשל, שסוזן שלוש, הנערה הנשואה היחידה בחבורה, למדה פנטומימה אצל מרטל סארטו. "היא אומרת שהיא ראתה כבר הרבה פנטומימה בחוץ לארץ, אבל דבר כזה כמו אצלי, עוד לא ראתה." ואני מאמינה לה. הצעירה והיפה שבחבורה, ויפה ניצן, היתה תלמידת תיכון חפה מפשע, כאשר ראו אותה ג'וקי ומרעיו במסיבה. זו מוכרחה להיכנס ללהקה, אמר לעצמו, ומיד שלח מישהו מהחבורה כדי שתתאהב בו. זה בדיוק, לדבריו, מה שקרה. יפה עזבה את בית-הספר אחרי ויכוח נוקב עם ההורים. אינני מבינה רק מדוע ג'וקי נאה כל כך על העניין. הצלחתי בכל זאת להוציא מפיהן שהן מתאמנות שתיים בכל יום. אני מעביר אותן כהוגן, מתערב ג'וקי בחיוך ארסי. מה שמרגיז אותן, הוא אוסף החתיכות של ג'וקי, הבאות מדי פעם לחזרות. הן מעצבנות אותנו, אומרות הן. גירסתן של ג'וקי: "הן פשוט מקנאות."

חשבת לרגע אחרת?

★ ★ ★

"ציפורה הופמן שרשמה את שמה על אש" כולית, ודאי תתפלא לשמוע שאשכולית זו נפלה לידי סטודנט ישראלי הלומד בלונדון. מודיע יצחק סדן, וכבר אמר החכם: שלח אשכוליתך על נפש המים וגו'. כתובתו: Isaac Sadan, Leeds University, Textile Dep. Leeds 2, England.

★ ★ ★

פזמונים מופזצים

כנראה שלעולם לא מוקדם מדי. נהתי

שצינתי אינו תואם למציאות. כי העיקר שתהיה אחת. אחת ולא יותר, המכונה שלא לשבת במוצאי השבת, אלא לפגוש אותי. "ומי אני, מי בדיוק אחד כזה: תלמידי הלומד בירושלים, והקופה שמאחוריו — כמה בתי-ספר + צבא ומה שעכשיו. זה הכל. אין לי שום דרישות מן החבורה ש' תיאור, אם. כך שתהיה... לא. שום דרישות. רגע אחד! בכל אופן שתהיה כמו שאמרתי מקודם — כזאת שעד עכשיו היתה יושבת בבית ועצובה. כן, לא חשוב דם, תמונה, סמינר, שמינה וכל שאר דרישות האינסטיגנציה העובדה.

לחשוב, לתומי, שנערים בני 15 וחצי כמו (1075/66) נוהגים לריב עם ההורים, ל" העריך את חודו ובראות מערבוני. בא זה וטפח על פני. הוא רוצה להתכתב עם "בחורה בת 15", תלמידת חמישית או ששית. הוא לא יסתפק בפחות מאשר נחמדה, ואוהבת להתכתב או לשוחח על קולנוע, ספורט וספרות. "רצוני גם שבחורה זו תאהב פזמונים מופזצים," וגם תמונה.

★ ★ ★

קצין בחורה, סטודנט בעתיד

אם חסר לך באוסף קצין צעיר ונחמד, מדוע לא הכתבי אל (1075/67)? בתנאי שלא תבקשי ממנו תמונה, ולא תדרשי ל" הכיר אותו אישית. בנושאים לכתיבה הוא מציע הכל מלבד מוסיקה, באלט ותיאטרון. אם אחרי כל זאת, בכל זאת תרצי לכתוב אליו, כמה פרטים: הוא בן 21, חניך תנועת נוער בעבר, חייל קרבי בהנה וסטודנט בעתיד. הוא מעדיף בנות 19 וקיי בוצניקיות.

ציפור קטנה לחשה לי...

נעמי שמר, אם להאמין לדברי בעלה גרעין, מחברת את השלאגרים שלה ב" מיטה. היא תצטרך להיות כנראה זמן די רב במצב מאוזן כדי להשלים את עשרת הפזמונים על מילותיהם, בשביל תוכניתו הבאה של סמבטיון. אותה יבנים גרעין שמר... סמבטיון מתפשט עתה, מסיבה זו או אחרת, שש חתיכות, אבל החיכות, היודעות לשחות יפה, כדי להופיע בהופעת מיים בנשף שיערך ברמת-אביב... "שמוריק רזון מנצל כל הזדמנות שהוא נמצא ברחוב דיונוף, כדי לסר לפיצה ולפטפט איטלקית עם הבחורים לובשי ה" חולצות האדומות. שמוליק לומר עתה אי טלקית. למה? למה לא? ... לשאלה אם היא מתכננת גם להשאר על הקרשים אחרי שהחליפה את אולישבע מיכאלי בתפקיד רון בהביצה, אומרת עליזה עוזש: לא. אני עושה את זה בשביל הכסף... כאשר ואם יחליט באמת הצקל איש" ככתיב לכתוב את זכרונותיו, כפי שהוא מאיים בצחוק, יהיה זה ודאי ספר רב-מכר. כל אחד ירצה לקרוא על עצמו... מל" כ"ה רזוןשמיין, שעברה בינך על פני כסית לעבר רחל, עוררה גל של חיושים אם היא כן או לא. גרמה לכך שמלת טרפו צהובה ורחבה מאד. אומרים שהיא דרשה מחברת הביטוח סך של 12 אלף ל"י בעד תהי, שבלאו הכי אין היא לובשת שמלה יותר מפעם אחת, ולכן אין הן שותת הרבה. כל מה שקיבלה, אומרים, הן 4000 ל"י מסכנות, תמורת הפרחת... ואם נראה בקרוב שוב את אילנה רובינא היפהפיה בקרבנו, לא יהיה זה כל כך בגלל העשור. היא נספרת מבעלה הנוצרי, היא רוצה, טוענת היא, לגדל את ילדיה בארץ ולו דיעות אחרות בנידון.

כדאי להתחתן עם מכוערת

ייתכן ואני באמת רעת לב מדי, ייתכן ואינני עושה מספיק כדי למחות דמעות של נערות נואשות שהוא אמר להן או ש... או ש... לתת עצה לעקרת-בית גרושה והוראה כיצד להוריד בזהירות את הווילונות לכביסה. הגיע הזמן, אמרתי לעצמי, לכתוב משהו רציני עם מוסר השכל, לנערות או נשים צעירות לא יפות ביותר, משהו שכל עתון נשים הגון יראה לו לכבוד להביא לדפוס. לא אפילו חכרונותיה הטובות ביותר, לא יכלו להביא את עצמן לכנותה רינה היפה. משך שנים חלמה בחשאי שיבוא יום ואלמוני יפה-תואר יתבונן אל תוך עיניה קצרות-הראוי וימלמל: "יפהיך הנפלא עוצר את נשימתי." אולם דבר זה לא קרה מעולם, ואלמונים נאים ממשיכים לגשום בצורה גורמלית בהחלט, כאשר הם מעיפים מבט עליה. היא הגיעה יום אחד למסקנה העצובה שפניה לא היו כאלה שישקו אי-פעם אלף ספינות — אפילו לא חסקה אחת. ובדבריו אותה יום, האם התיאשה? האם נפלה מתייפחות על כרה? היא אמרה לעצמה: "רינה, אולי מוטב שאינך יפהפיה. חשבי רגע כמה היה בעל נעורייך סובל אילו גולדת נערות זוהר. חשבי על עצמת הנפש שנמנעה ממנו, בגלל פרצופך ה"ביתי". "חשבי", המשיכה לומר לעצמה, "כמה הוא בר מזל שיש לו אותך, ולא אחת מאותם יצורים משגעים, שהוא אוהב להסתכל עליהן בלי סוף בשבועונים מצויירים ובסרטים. שלא דבר על רוגז."

מחשבות עמוקות אלה לא היו, הבטיחה לעצמה, עניין של עובי כוסר. היה זה הגיון שטוש ותוצאה של התבוננות בבעלים מספר, שאיתרע להם מזל להיות נשואים ליפהפיה. כי זהו באמת ביש מזל. חקף אותה רצון לספר לאותם בעלים, שלא פעם קיח שנשים תהיינה יפהפיות, שהם משוגעים. שהם חסכו לעצמם צרות רבות בנישואיהם עם אשה פשוטה, שאין הם חייבים לעבור את הסבל העובר על הבעלים, שבהם הם מקנאים. תארו לכם מה הם החיים לבחור כזה הנשוי ליפהפיה. הוא עומד בפני בעיות שמעולם לא עלו בפני הגברים הנשואים לנשים פשוטות. וככל שיעבור הזמן, ימצא את עצמו שואף בחשאי להיות נשוי לנערה פשוטה.

החסרונות בהחזקת אשה יפה הם רבים: ישנו, כמוכן, יתרון אחד או שניים, כמו התענוג

די.ו.ב.ק.

אתה טובה אתאי

תשבץ העולם הזה 1075

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13	12	11		10
	19		18	17	16		15	
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
	33		32		31	30		29
		38		37		36	35	34
	43	42		41		40		39
47			46		45		44	
			52	51		50		49
	58		57	56	55		54	
			60					59

מאוזן: 1. גי

מוך מקומת ה-
קרקע: 4. האיש
הגדול ממוקדן;

10. נע; 11. יהיר;
13. מתחת לראש;
ומלא עשב; 14.

לא מוחלטת; 15.
כלימה; 17. מוס-
מך אוניברסיטה;

19. עיר, בקיצור;
20. ספר תנ"ך;
22. כובע; 25. לו

היה בספר מלכים
ב' עוד פרק אחד
היה זה פרק זה;

26. וואדי; 27.
לאסוף; 30. תו-
צאה של נטירת-

איבה; 32. מילת
זירו; 33. יעז;

34. יש אומרים; 36. דוד ללא דלת;
37. יש כזה והוא אסתטי; 39. ברית;

41. שנות חיים; 42. צץ; 44. טנא;
46. מתחת לרגליו; 48. אם הוא חדל
לפעום, מתים; 50. סימן; 51. אחת

האמהות; 53. ילד שיצא לעולם; 55.
דאר ללא דלת; 57. תיבת דאר; 58.
נוזל; 59. חותמת; 60. בעל-חי.

מאונך: 1. יישוב; 2. ידיד; 3.
חופשה; 5. עבודך; 6. אופירה; 7.
נוכח למעלה; 8. ד"ר בורג ממונה

עליו; 9. משקיע הון שהשקיע, התח-
רט והשקיע; 12. חוטם; 15. רוגז;

16. שאון; 18. סוף דבר; 21. צח;
23. חוץ מזה עושים כל מה שאומר
בעל הבית; 24. מסיר; 26. ירחון

היתולי; 28. ככה; 29. איש מדע מדור-
ייק; 31. אחת המגילות; 32. עוף;
35. חוזה לקין; 37. דמי קניית אשה

מוסלמית; 38. ספר תפילה לפסח;
40. דגל; 41. אין כמותו גאה; 43.
אחד הגברים שעבר את המבול חי;

45. רועש; 46. כלי נשק קל; 47.
ארמון; 49. מכס; 52. אחות הבן;
54. דרישת שלום; 56. בלבד; 58. אשר.

הווי

הפועלים והמתים

ב נצרת, צעדו בני משפחת האבלים של
עכו אל קאדר מוחמד צפורי בהלחייתו,
ביום האחד במאי, פוזרו עלידי שוטרים
חבושי קסדות, שחשדו בהם כי הם מפגינים
קומוניסטים.

★ ★ ★

נשך-נחש

ב קרית שמונה, תפס מדריך הנוער
יוסף איזנקוט נחש צפע, הכניס אותו
למסעדת המרכז, הגיש לו מנת מזון, הוכש
עלידי הנחש ונלקח לבית-חולים.

★ ★ ★

זכות ראשונים

ב קבוצת אלומות, החליטה ועדת החב-
רים להעניק פרס של 20 ל"י לכל זוג
אשר יתגבר על פיקפוקיו ויכנס לחופה,
התנה את מתן הפרס בכך שהוא יתן
לנשואים ראשונים בלבד.

★ ★ ★

העזרה, בבקשה

ב ירושלים, תקף שודד אלמוני את יעקב
אורנשטיין בטיילו בלילה בגן-העצמאות,
איים עליו באבן, שדד את ארנקו שהכיל
15 ל"י והסתלק, חזר כעבור חמש דקות,
החזיר לקורבנו חמש לירות, "כדי שלא
תשאר בלי פרוטה".

★ ★ ★

הביהבו צדק!

ב תל-אביב, האשימה ברטה זינגר את
שכנתה דליה אילני בתקיפתה, הביאה ל-
בית המשפט את כלבה הלבן, סירבה ל-
הענות לפקודת שופט השלום ד"ר אליעזר
זליקסון להוציאה בסענה: "הכלב הוא ה-
תובע במשפט זה, בלי עדותו לא אוכל
להוכיח את צדקתי".

★ ★ ★

הברית החדשה

ב רחובות, תלתה העיריה, במסיבת ה-
אימץ שנערכה לקורס טייס של חיל
האוויר, את הכרזה הבאה: "ברית כרתנו
בין שמיים וארץ".

★ ★ ★

סיכומי ההגנה

ב רמלה, תלה עוררדין עולה חדש שלט
זה על פתח ביתו: "עוררדין, עושה
ענינים בבית-המשפט".

★ ★ ★

המשפחה הקרושה

ב תל-אביב, קישט בעל מרפדיה את
חלון הראווה של חנותו לכבוד חגיגות
העשור, תלה בו את תמונות הרצל, וייצמן,
בן-צבי, בגריווין ולסקוב, הוסיף מתחתם
תמונות גדולות של כל בני-משפחתו.

★ ★ ★

תאוה בלי גבול

ב ירושלים, יצא אלימלך אלקנה (16)
לטיול על אופניו, ראה ארנבת לבנה
מלכת עשב בשדה, הניח את אפניו בצד
הדרך והחל לרדוף אחריה, מצא את עצמו
בכלא ירדני, אחרי שנעצר בידי לגיונרים
בעת שעבר את הגבול.

★ ★ ★

חנות החיות

ב פאריס, צרפת, הקימו חובבי חיות
מצבה לזכר חתול הרוסית לאיקה,
הטילו את תפקיד הסרת הלז על שימפנזה.

★ ★ ★

מעריץ אלמוני

ב תל-אביב, ניגש אלמוני אל עליזה
שושן (16) בעברה ברחוב, ביקש ממנה
לחת לו תמונה, נענה בשלילה, חטף את
ארנקת מידה, ביקש תמורתו נשיקה, נענה
שוב בשלילה, החזיר את הארנק, השאיר בו
חבילת נייר עתון במקום 55 הל"י שהיו בו.

רדיו

תוכניות

העז בבית

במעמד חגיגי מוגבר, הודיע לפני שבוע
מנהל שירותי השידור, צבי זינגר, על פתי-
חת תוכניות הקיץ של קול ישראל. בפיו
היתה הבטחה קלילה: הוספת שעותיים של
שידור ליום — כולן מוקדשות למוסיקה
קלה — ושידור שני מישדורי-בידור חדשים.
מדיניותו של קול ישראל דומה לעצתו
של אותו רבי, אשר יעץ ליהודי שהתאונן
לפניו על צפיפות בביתו, להכניס לחדרו
את עז השפחה. לכשיעץ הרבי להוציא
את העז, באה הרחצה היחסית לבית. באותה
צורה מכניס מדי חורף קול ישראל לבית
המאזין הישראלי את עז השיעמום, בצורה
של מישדור מלל אינסופיים.

אלא, שלא כמו במקרה של אותו רבי,
אין מנהלי קול ישראל מצליחים להנחיל
למאזין את רגש הרחצה. עז הלל אמנם
יוצאת, אך סרחון השיעמום נשאר.

גלים קצרים

לנוער-א' א'

תוכנית הסברה שבועית חדשה ל-
נוער, תחת הכותרת חדשות השבוע, הוענקה
למאזיני פינת הנוער בקול ישראל. לאחר
התוכנית הסברה דומה, וזלה יותר, ש-
שודרה אחת לשבועיים, בוטלה, מחוסר
תקציב. בעוד שאת התוכנית הקודמת ערך
אדם המקורב לשמאל הקיצוני, הרי שאת
התוכנית החדשה קיבל לידיו סופר הארץ
בירושלים, אלי איל. איל ידוע בחוגי
הסטודנטים הירושלמים כאיש מפא"י.

מבצע מיוחד במינו עורכת השבוע.
לכבוד שנת העשור, עורכת תוכנית הנוער
בקול ישראל, מרים הרמן. לאחר משאל
מיוחד בקרב מאזיניה, תעלה מרים הרמן
שבוע תוכניות בבקשתן, בו ישודרו שבעה
מישדורי עשר השנים הקודמות, שזכו ל-
מספר הקולות הגבוה ביותר... **שד-
רנית אחרת**, מרים תמיר, שעברה לא
מכבר מגלי צה"ל לקול ישראל, תעלה
השבוע את תוכנית הבכורה שלה, העלתה
התחביבים. תוכנית הבידור החדשה תציג
בפני מאזיני קול ישראל בעלי-תחביבים יש-
ראליים מקוריים... **נסיך נוסף** להקנות
את התניף להמונים, באמצעות מקלט ה-
רדיו, עורך שדרן קול ישראל בהירושלים
אפרים אבא. בסיועו של יהודה אליצור
יגיש אבא למאזיני תוכנית מלל תנ"כית
שתוקדש לנושא מסוים.

חדריך

המישדורים המפורסמים מטה עשויים להיות
מענינים. שינויים אפשריים.

● **שאלות גדולות לידים קטי-
נים** (קול ישראל, יום ד', 20.00) — שמר
אל רזון ותנה בן ארי יביאו בנסיך ראשון
בקול ישראל, אחת ידענים של בני הגלים
6'10. הילדים יתבקשו להשיב על שאלות
המאזינים, נוסח רצונך לדעת, בבקשה.

● **מלכודת** (קול ישראל, יום ה',
20.00) — תוכנית מתח, עורכת בידי יעקב
בן-הרצל, עליי תיקי משטרת ישראל.

● **דואר צבאי 1005** (גלי צה"ל,
יום ו', 21.15) — תוכנית בבקשתן המקר-
רית של גלי צה"ל שוב על גלי האתר —
בבקשתן משירי האחרון של גינני ריי ב-
קולנוע תל-אביב ועד תרועת כמות הבידור
בתחנות העשור.

● **צריך לחיות** (קול ישראל, שבת,
11.30) — שידור חזר מהקלטת תוכניתה
החדשה של להקת הנג"ל. בתוכנית: מערכו-
נים של דן בן-אמוץ ואפרים קישון.

המאזין הזהיר לא יפתח את מקלטו בש-
עות ובתאריכים המפורסמים מטה 9' יטבע
בגלי השיעמום.

● **סיפור קרב** (גלי צה"ל, יום ד',
19.10) — תרכיז של עלילות גבורה של
הלחם היהודי, העלול לעורר רק בת שחוק
מרייה על שפתי מי שהשתתף בהן.

● **ל"ג בעומר** (קול ישראל, יום ה',
20.30) — שירי מזמורה ופרקי גבורה, ב-
קריאה רהוטה (ראה לשוננו לכיתות ג', ד',
ה', ו').

● תוכניות המלל בקול ישראל בחורף
תופסות 53% מכלל התוכניות, בבריטניה
33%, בארצות-הברית, בחמוצ, 24%.

בי"ס לפקידות
מרכז מורים וסמכים
החל מ-12 שנה
קורס מזורז לפקידות יפתח במאי 1958

מחשבות השבועיים

הוי, מדוע
השבוע
כל עיטוש
הפך "אירוע"?

כמה קל, כמה קל
לסלק את המפכ"ל.
אך אוי ווי, מה קשה
למאטא את המטה!

העולם והבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 לירות. הזוכה השבוע הוא הקורא זאב שלובסקי, המלך כורש 2, תל אביב.

"אני יודע שאני זקן מדי
בשביל בתך. באתי לאשתך!"

ביים מוצלח

שוטר תנועה עמד להגותו בכביש הסרגל, לפני עפולה. פתאום ראה מונית עוברת אותו וחוזרת בריבס. הנהג הסביר לו שהוא מוביל קבוצת תיירים אמריקאיים, והם ביקשו לצלם שוטר תנועה יהודי רושם דו"ח לנהג מונית יהודי. השוטר נענה ברצון, התיירים יצאו החוצה עם מצלמותיהם, והנהג הושיט את נירותיו. כשגמרה ההצגה, כולם היו מבסוטים — מלבד הנהג. הסתבר כי הושיט לשוטר רשיון נהיגה אשר פג תוקפו, והראפורט שהוא קיבל היה אמיתי לגמרי.

הערות-שוליים

טוי קולק החליט לוותר על שירותו של מאיר וייסגל בעזרת חגיגות העשור...

... בקיצור: הפך אותו לווייסגלגל חמישי.

★ ★ ★

הסיכסוך בין רוסיה ואמריקה, בדבר פירוי הקוטב הצפוני, מתמיר...

... זאת כבר לא מלחמה קרה, זה כבר קפאון.

★ ★ ★

גמאל עבד אלנאצר כובש את מוסקבה...

... העיקר שכרזשצ'וב לא יכבוש את קאהיר.

★ ★ ★

חגיגות האחד במאי שוב חשפו את הפילוג במחנה הפועלים...

... יש הסבורים כי מה שדרוש זה דווקא במאי אחר.

פינת השידוכים

בהנהלת השדכנית המרופלמת גב' מרים, שוק הכרמל 302.

סיסמתנו: פעם לקוח - תמיד לקוח

★ בחור צעיר, נחמד ושמן, בעל וילה נהדרת ברמת-גן. מרוויח 1200 ל"י לחודש. ספסר בכרטיסי קולנוע וקונצרטים. מבטיח כרטיס הכי טוב, לכל הצגה שאשתי תרצה לראות.

★ תיירת נחמדה. בלונדית מאד, מסודרת היטב, מחפשת בחור על מנת שתסדר אותו כשם שסידרו אותה.

★ בחורה ילידת הארץ, בת 18 בדיוק, בת למשפחה אדוקה ומכובדת, מחפשת כנרות בחור זריז. נא למחר, בחורים — היא צריכה להתגייס בעוד שבועיים...

★ פקיד ממשלתי גבוה (1.98 מטר), מרוויח 165 ל"י נטו לחודש, בעל שתי חילות בהרצליה, שותף בארבעה בתי קולנוע וחמישה בתי קפה, עומד בקרוב להתגרש. מחפש בחורה צעירה ויפה, בעלת גוף ואילמת. אשתי הקודמת דיברה והוא נאסר. זאב שלובסקי, תל אביב

העורב

עורב, חתיכת גבינה מצא.
אותה להביא לאשתו רצה.
לנוח ישב עם שללו על העץ
לכבו הקטן משמחה התפוצץ.
"כמה תשמח עורבתי הקטנה
עת תראה בידי
את מתנת הגבינה!"

מתחתיו עבר לו שועל רעב,
וכך הוא אמר לו, לזה העורב:
"קולך משתרע על אוקטאבות
חמש!
שיר נא לי שיר!
אנא, אל תתבייש!"

אז צחק העורב:
"הוי שועל, הוי גזלן!

אין משטין פעמיים
באותו חקרבן!
"וחשב בלבו השועל המדוכדך:
"אלמדך לקח, עורב מלוכלך!"
וקרא בקול, "הוי ציפור נחמדת,
עם מפא"יניק כעת אשתך
בוגדת!"

נחרד העורב, ומרוב פחד וחיל
הגבינה הוא לפי השועל הפיל.

מוסר השכל:
אם מפא"יניק עם אשתך בוגד,
אל נא תעז להתמרד!
כי ככל שתצטק ותצרח —
תרנפתך ממך תילקח!

תחרות חמשירים

לעזאזל האתיקה-תחי פואתיקה

שמעתם פעם על רופא שפירסם מודעה בעתון? בוודאי שלא. האתיקה המקצועית אוסרת זאת. אבל אני אינני רופאה, והאתיקה המקצועית שאני מכירה בה היא ה"ליצנייה פואתיקה". לא רק שאני מרשה לעצמי לחבר חמשירים כמו זה הבא, אלא שאני מזמינה אתכם ללכת בדרכי הנלווה, ולשלוח אלי את יצירותיכם על אותו נושא: מודעת פרסומת מורעלת של רופא דמיוני.

תר יזכה בפרס של עשר ל"י.

★ ★ ★

אני, ר"ר ג'וקר שאול,
היו לי פאצינטיים בלי גבול.
לא היה עוד מקרה
בו חזר החולה
להודיע כי רע הטיפול.

כל המרבה בדקירות של מזי
רק ההומור, הרי זה משובח.
זיכרו את כל זריקות החיסון
שנאלצתם לקבל מידי רופאים
חביבים, שעה שהייתם אתם
הספרישע. עת הפרעון הגיעה!
אגב, החמשיר המוצלח ביד

טעות לעולם צודקת

סגן-אלוף אשר נהג בטנדר איבד, כנראה, את השליטה על ההגנה. (ידיעות אחרונות)

מרדכי דן, תל אביב

פרש מהכביש וירד למחתרת האצ"ל.

בהפגנה שתתקיים בנצרת יהיו גם תופעות אמנותיות. (הארץ)

אליק מג, חיפה

תופעות בלתי-רצויות.

כתוספת לגליון המוגדל של "למחרב", (מודעה במערב)

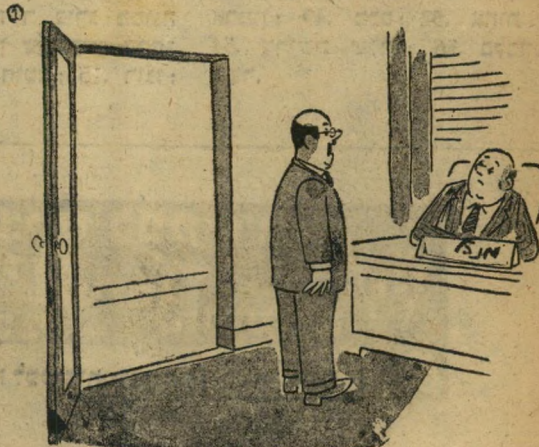
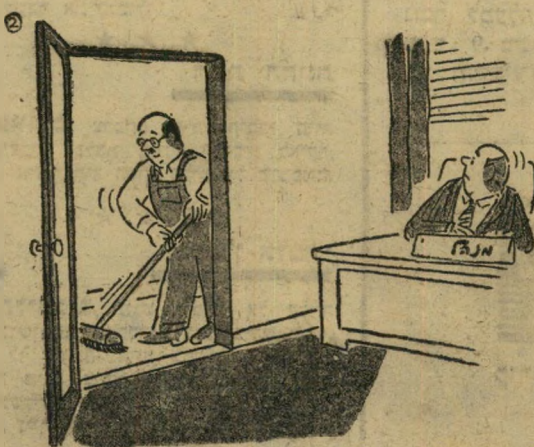
אורי שיקה, חיפה

מוקדש לבניה וליצירה.

בכמה ישובים נמכרו כבר כל הסיבות. (הארץ)

דבורה גיל, רמת-גן

הוחל ביצור מוגבר של תירוצים חדשים.

"אינני יכול להתקיים על משכורת של מורה
הציעו לי עבודה מכניסה יותר — אני מתפטר!"